زبېښاک

ناول

صفيه حليم

Ketabton.com

د چاپ ځای: ايډمين پريس (پېښور)

نېټه: ۲۰۰۲ نومبر ۱۳۸۱ ل، لړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې په نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی باب

۱۹۳۸

عیسوي کال

ه د اوسپنې د جرندې(قلف) بندولو وروسته یو وارې بیا ځان
په زوره راښکله او د تندی ګونځې یې تتې شوې. د خپل کور دا
لویه زړه تمبه یې شا ته ورټیله کړه او په بل لاس یې کنجې د خپل
س په تخر کښ جوړ لوی جیب ور واچوله، هغې چې کوڅې ته
مخ ور ړو نو سترګې یې له اوښکو ډکې وې. د مني پدي
مازیګرې د کلی په کوڅه کې د زهره د چم ګاونډ ښځې راټولې
وې. هغې سترګې د بر جومت د امام په ښځې ولګیدې چې کله
به هم له خپل کوره نه راوتله. زهره لاسونه ور وړاندې کړل او
دواړه ښځې غاړه غړې شوې. نن زهره له کلی روانه وه، هرې
ښځې پخپل وار دې ته یو څو د تسلیت خبرې کولې، غاړه به یې
ورله ورکړه او بیا به هغې پسې روانه شوه. ښځو دا وړه قافله
ورو ورو خوځیده. ځینې به پکې په لاره د خپلو کورونو په
دروازو ودریدې، لکه چې وړاندې تګ ور باندې حرام وو.

لی پدې کوڅه کې به هر وختې ماشومان لوبې کولې. ولې اوس
و ماشوم هم نه ښکاریدو. ا تول د زهره د څلورو اولادونو سره
د وخته د شنډ توت خواوشا راټول وو. دا د کلی د تانګو
وروستی پړاو وو، د هغو څلورو تانګو چې د ورځې به دوه ځلې
ار ته تللی او پکې به د پیو(سودو) منګې بار وو. اوس د شنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوت سره یوه ټانګه ولاړه وه. ني پدې مازدیګرې، د مناف ماما په ټانګه یوازې د زهره د کور هاغه لوښی لرګي بار وو چې ې له ځا ه سره ښار ته وړل. ۍ د هغې څلورواړه ماشومان د خوشالی نه په ټوپونو وو چې ښار ته روان وو.

ولې د زهره په زړه لکه چې لويه تیږه رالویدلې وه. هغې له سهاره ره ژړلی وو چې اوس یې اوښکې هم وچې وې. . کلي په منځ ې بهیدونکی د لويې ویالې د پله په سر د هغې ګاونډۍ ورسره خدای په اماني وکړه او زهره د ټانګې په لورې روانه شوه نو ه احساس وشو چې هغه اوس پدې ټوله نړۍ کې په رښتیا یوازې پاتې وه.

و مخامخ په ټانګه کې یې واړه ولیدل چې ښکته پورته کیدل نو زړه یې ډاډه شو. غه ټانګی ته ور وختله او چې د پله نه ورآخوا د کورونو په وکتل خو ځینې ښځې اوس هم ولاړې وې.
ف ماما د اسپې د مخې نه د ونډې توبره لرې کړه او واګې یې د ټانګی د اوسپنې د جنګلی نه ورپرانیستلی. اسپه ورو ورو روانه شوه او مناف ماما په پایدان ودرديدو او اسپې ته یې د خپلې ژبې مخصوصه اشاره ورکړه. . کلي ښځو تر هغې ټانګې ته کتل تر دا د ګل شرف دوې د مالتو د ونو پناه شوه.

زهره خپله سپینه بورقه کلکه له ځانه سره تاوه کړه. او مناف ماما اسپې ته یو چابک را خلاص کړو نو هغه په منډو شوه. په ټانګه د هغې دولس کلنه لور ښاپیرۍ د مور د ژړا په سوب پوهیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو غړ یې نه کاوو. هغه د مور نه سخته وېرېده. یوولس کلنه شفا هم د مور په خفګان خفه وه، ولې ښار ته د تللو لپاره لېواله وه.
لس کلن اعظم او د شپږو کالو جانۍ د مناف ماما سره د ټانګې مخامخ سیټ کې ناست وو او دواړو سې ګڼله لکه چې اسپه ددې په اشاره روانه ده. جانۍ به کله نا کله د مناف ماما په شان د خولې ه ټکارې هم ویستل. انګه چې د کلي د کچه لارې نه د ښار لوی سړک نه راووتله نو زهره د شا د سیټ نه مناف ماما ته مخ وګرځوو او ورته یې وویل، " لالا، په هدیره کې ایساریږو."
مناف ماماسر وخوځوو . اسپې ته یې بیا یو چابک غوځار کړو. هدیره د کلی نه رې نه وه، خو په پښو ورته ډېره لاره وه. مناف بر وو چې زهره به په هدیره کې کوم ګوټ له ورځي. هغه واګې راښکلی نو ې قدمونه ورو کړل او اخر ټانګه د بیری د یوې زړې ونې لاندې ودریده.

زهره په پائیدان پښه کېښوده او په کوزیدو یې په سخته ژبه ټولو ماشومانو ته وویئل، " ښوک دې نه راکوزیږي. زه په منډه ورځم." خو زهره چې خبریده نو جانۍ بیا د ټانګی نه ټوپ وهلی وو او په یوې وړې ګې لارې په منډه وه. د زهره له خولې بې واره یوه ښېرا راووتله.

"ملا د ، ماته شه...جانۍ...مه ځغله...پرېوزې...وه جینۍ..."

خو جانۍ د مور د غږ هیڅ پروا ونکړه. هغې ته د خپل پلار قبر معلوم وو. نېغه ولاړه او قبر ته نږدې ودریده. بیا یې خپل واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه پورته کړل او د مشرانو په شان یې د شونډو په منځ کې پس پسی وکړې.

زهره قبر ته را ورسیده او د خپلې لوپټې په یو پلوو کې تړلی د خپل کور د رام بل څو ګلونه یې په قبر وشیندل. فاتحه یې وکړه، بیا یې د قبر په خازه لاس کېښودو او ورو ورو لګیا شوه، داسې لکه چې خپل مړ خاوند ورته مخې ته ولاړ وي. " ته خو پوهیږې تېر کال په ما څومره سختې تېرې شوې. مزکې درته ساتلی شمه. د لوڼو عزت به دې څوک وساتي. اعظم لا ماشوم دی... د عابدې مجرمه یمه...څه وکړمه. ې کلي کې مې ګوزاره نه کیږي... ما ته بخښنه وکړه."

زهره څو شیبې همدغسې ولاړه وه. ې جانی د نږدې قبرونو نه څو کاڼي راټول کړی وو، د خپلې نانزکې قبر یې جوړ کړی او مور ټولې خبرې یې هغه وړوکي قبر ته کولی. زهره د خواښی او خسر قبر ته هم ودریده. یا یې جانی له ګوتې ونیوله او بېرته ګې ته راغله. د بېرې د ونې لاندې ناست مناف ماما نسوار وتوکل، خوله یې د پټکی د ر څوړند پیڅکی پورې پاکه کړه او لکه د مشین ټانګی د روانولو مراسم یې پورا کړل. ټانګه د بوډنی د ړه نه چې تېریده نو جانی نابېره ناره کړه، " بي بي څه شوه؟ مورې بي بي ولې مونږ سره نه راتله؟"

د زهر زړه کباب شو، هغې هیڅ هم ونه و ل، د جانی بي بي د ې نازولی لور عابده نن سحر مور سره د خدای په امانی لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی وه. د خویندو سره یې ډېر پټ رازونه وئیلی وو او چې تله
ر جانی یې د هغې د بر مکې نوی بورقه ځان ته راښکله چې، "ښې
ښې مه ځه... مونږ ښار ته ځو...موږ سره راځه..." او عابدی ورته
وئیلی وو چې زه بیا درځمه. زهره په تصور کې لیدل چې عابده
به اوس له پنډیری اوړه راوباسي.

عابدی پخپلو وړو وړو لاسونو د پنډیری نه اوړه راوویستل او
خپلې یور ته یې په شکرې کې اړول. هغه د دلاور د نازولی زوی
. خان ناوی وه. او د ناوی توب د ورځو دا لومړۍ دنده وه چې
د هغې په غاړه لویدلی وه. هغې خپلې لپی شمیرلی او د مور د
کور ډوډۍ یې یادوله. خپلو لاسونو ته یې وکتل، نکریزو رنګ
اوس هم تازه وو. د هغې مړوندونه دومره نازک وو چې د صابون
کلک والی به یې نشو زغملی. هغې د ښایست درز په نږدې کلو
کې هم خپور شوی وو او با دا ښایست ورته جنجال جوړ کړو. دا
' د یوولسو کالو وه چې خلک یې غوښتلو ته را مات وو. خو د
هغې پلار سید کرم به هر چاته وئیل چې لور یې ماشومه وه.

عابده پلار ته ډېره ګرانه وه ځکه خو به یې ورته په کور کې سبق
ورښودلو. دی د خپل لی په یو څو لوستو کسانو کې و انګریزانو
به یې د پښتو درسونه ورکول. دوه کاله پخوا د شاه ګل کلی
ملک ورسره په ښار کې پیژندګلی شوی وه او سید کرم ورسره
لوظ کړې وو چې عابده د شپاړلسو کالو شي نو د هغه زوی ته به
یې ورکوي. خو د مرګ لاس پرې بر شو او دې د ملاریا(ملیریا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناروغی مړشو. د زهره د سر نه لکه چې چت لیرې شو. د هرې خوا نه بادونه را والوتل او خس و خاشاک یې د دې په کور کې وروپشتل چې د دې سیلی لومړی قربانی عابده وه. د کلی خان، دلاور چې پخوا به یې د سید کرم نه حیا کیده، د هغه په لوښتي کې زهره ته د عابدی لپاره خواست وکړو.

هره حېرانه وه چې څه وکړي، د خاوند په غم پوهه نشوه او د لور په غم اخته شوه. یوه ورځ به د شاه ګل ملک له خوا پېغام راتلو او په بله ورځ د دلارو خان له کوره. دواړه کورنۍ د یوې ډغری وې او ورو ورو د واده د خولست سره به یو ګواښ هم مل وو چې که لور یې بل له ورکړه نو... د دې...نو...په آوریدو به زهره وارخطا شوه. سید کرم یو ناسکه ورور وو چې له پښو معذوره او د کلی په هټۍ به ناست وو هغه هم د دلاور خان نه سخت وېریدو. زهره پخپله پدې کلی کې پردۍ وه. هغه د سوات نه راواده شوی وه. یو ورور به یې په کال چرته راچکر شو، که د تپوس پوښتنې یې وک نه وو. ې ورځو شپو کې هغه د ېید بابا زیارت ته روانه وه چې په لاره کې یې شمانی ولیده او هغې ورته په غوږ کې داسې خبره وکړه چې زهره وارخطا بېرته کور ته راوګرځیده.

ابدی ته هغه ورځ ښه په زړه وه. لو خویندو کور پاک کړی وو. کټوۍ په انغري باندې وه او دوې په غولی کې ناستې وې. هغې پخپله په کروشیې د کټ ځادر بوڼلو. اپیری په وړو لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارګاه ټینګه کړی وه، پرتوګاښ یې جوړوو او شفا په یو ټوکر کې د خپلې خور نه چارسوتي کښیدې چل زده کوو. کله چې مور یې وارخطا د وخت نه وړاندې کور ته را دننه شوه نو هغه پوهه شوه چې خبره ورانه وه. جانی د اعظم کور ته نه راتلل ځکه دوي هم مور سره روان وو او د دوې میله خرابه شوی وه. نور کله به زهره ورته یوه یوه ځپېړه راخلاصه کړه، خو نن د هغې وضع ښه نه وه. نو ورته اوبه راوړی، چا ورته ببوزی وهلو او زهره په زوره زوره مریم ته ناری کړې چې د دوې سره یې دېوال په دېوال کور وو. مریم په منډه راغله، ورپسې د هغې خاوند هم راغی او بیا دوې په کوټه کې څه صلاح مصلحت وکړل چې څوک ترې خبر نشول. نو په هاغه ماښام د دلاورخان په کور کې ډزې وشوې. دا د صمد خان او د عابدی د کوېژدنې اعلان وو. له ورځ د دلاور خان له کوره سړي راغلل، ګوټ ووشو او سمدلاسه د عابدی د واده نېټه ټاکل شوه.

عابدی د پنډیری خوله وتړله، او ورو د خمبې نه راښکته شوه. هغه تراوسه خپل واده ته حېرانه وه، د دیارلسو کالو عابدی میاشت مخکې هم د خپلو خویندو او همزولو سره به د شپې پټ پټونې کولی. دا کومه ټکه رالویدلی وه چې مور یې د شهید بابا زیارت ته د تلو برخای، د دې د واده په غم کې شوه. په هاغه شپه دې ځومره ژړلی وو، ... ته یې ځومره زاری کړی وې چې ورته حال ووایی. که نه د ګاو ... بانو د کور کوهي(څاه) ته به ورودانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پدې خبره ورته مو ووئيل، " ښاه ګل ملک وايي چې که عابده
و رانکړه نو ووبه يې تښتوو."

د عابدې د واده په اوو ورځ زهره هوډ کړی وو چې نورې لوڼې
به د خپل کونډتون نه، نه زاروي. د سيد م يو ډېر نږدې ملګرې
د رشيد کونډه، محبوبه په ښار کې اوسيده او د زهره د حال نه چې
خبره‌شوه نو په هم هاغه محلت کې يې ورته د کرايې کور پيدا
کړو چې محبوبه پکې اوسيده. ، د زهره د کلی پدې مازديګری
همدې کور ته روانه وه.

دويم باب

۱۹۳۹

زهره خپلې تولې خنداګانې کلي کې پريښې وې. به ښار کې
هغه د "ببو" په نوم ياديده. دا نوم ورته د رشيد اولادونو ورکړی
وو. محبوبه د کابل نه را واده شوی وه. هغې به د
بورقو(ادری) لپاره توکر کابل ته ورلیږلو چې ورپښمين جالی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړ(چين) ورته وګنډي. نو ښځو به خپل ټوکر او وریښم ورته ورکول او محبوبې به پکې خپله ګټه اخیسته. د هغې په کور به یو څو ښځو په اجوره (اجرت) کار کوو او زهره هم د ښځو په دی ډله کې شامله وه. حبوبې ورته د جامو ګنډلو یو زوړ ین ورکړی وو او هغې ته یې چل هم ورښودلی وو. زهره به س پخپله هم د محلت د کورونو لپاره جامې په مزدوری ګنډلې.

فا او ښاپیری د محبوبې د لور سره د ښار د لاسي کارونو مرکز کې داخلي شوی وي چې حکومت پرانیستې و. ازدیګر به دوي د مور سره لاس کوو. اعظم لا پخوا د ښار په ښوونځي کې داخل و و اوس د کلي نه ښار ته د ‌انګې سفر نه خلاص وو. له کوره به ړ پښو ورتلو او هره به سحر وختي شفا، ښاپیری او اعظم له ډوډۍ پخوله. یا به د جانۍ سره بازار ته ولاړه، د سود سودا نه وروسته به یې ټوه باندې کړه او بیا به یې ټوله ورځ مشین لاستی تاوولو. ازدیګر به دواړو لونو ورته د خپل سر چې دوې به ورته "څرخه سینټر" وئیل، کیسې کولې. د ه نه ځای د استادانو، د نورو جینکو، خاله، د څوکیدار، څوک به یې یادول چې د زهره په ژوند کې یې یو خوږ بدلون راوستې وو.

ښاپیر به اوس کتابونه ولوستل، د څرخه سینټر نه به یې کله نا کله د کیسو کتابونه کورته راوړل. د شپې به یې د لاتین (هري کېن) په رڼا کې دا کیسې لوړغږ ولوستلی. د زهره په کور کې تر وسه برېښنا (بجلي) نه وه، خو هغه خوشاله وه. ې ورځو شپو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلی زړې ښځې چې به ښار ته د سودا لپاره راتلی نو د
هره په کور به هم را وګرځیدی. بیا به یې ورته د عابدی او د
هغې د سخر ګنی حال ووئیلو. زهره هم د کلی د ښو بدو او د
بلې مزکې د فصل د حاصل لپاره ځو وارې کلی ته ورغلی وه.
د کلی د کور صفایي به یې وکړه خو شپه به یې پکې نه کوله.

عابدې حال به یې ولیدو نو ټوله شپه به نارامه وه. د دلاور خان
په حجره کې به مېلمانه ډېر وو او عابدې خوانبې د کور کارونه
په انړیندو ویشلی وو. پدې ډک کور کې د عابدې ورځ بده وه.
هغه د عمر نه وړه وه او وجود یې هم نازک وو، د کور په نورو
کارونو کې به ورسره د کلی ځو ملګرو او کله نا کله خپلو یونو
مرسته کوله خو د بې خانکه اوړو د اخښلو په وار به یې ژړل.
بدې به خانک په کټ ایښې وو او پخپله به ورته په زمکه ولاړه
وه. یوه ورځ همدغسې د اوړو په دریم خانک کې یې ایله اوبه او
مبیره اړولی وو چې سر وربانډې وګرځیدو او راپریوته. په کور
یو غوبل جوړ شو او د عابدې خوانبې هم وارخطا شوه. زهره
تېر ځل ورسره ت جنګ کړی وو چې د هغې لور د دې کارونو
نه ده. د کلی دایي شمی راغوښتل شوه او هغې په منډه د عابدې په
وانبې زیرې وکړو چې عابده د ملشوم‌سره وه. بیا نو عابده د
ماشوم تر زیږیدو د اوړو اخښلو نه بې غمه شوه.

د عابدې د زوی د کیدو خبر نورجانی راوړی وو. زهره ورته په
سر لوپټه واچوله عابدې ته یې ځواب وکړو چې په بله جمعه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلی ته ورځي. ناپېرۍ، شفا او اعظم د کلي ورتګ ته خوشاله وو. پدې تېر یو کال کې دوې عابده یو دوه وارې لیدلی وه او دا ځلې یې وررور و خویندو زهره ته ښه په کلکه وئیلی وو چې دوې به په کلي کې لس شپې کوي. زهره چې د جوړو شوو جامو یوه لویه غوټه د محبوبې کور ته وو رسوله نو په هغې یې هم د عابدې ته زوې زیرې وکړو. محبوبې رله ژر د کوڅې په ګوټ د شیام حلوایی دوکان نه شیرینۍ را وغوښتله. بیا یې په زهره ټینګار وکړو چې کلی کې دې ډېره نه پاتې کیږي. یو خو د ودونو جامې ورته ډېرې را روانې وې او بله د اعظم د سبق یادونه یې وکړه چې سالانه امتحان نی آزموینې) یې په سر وې.

زهره تر اوسه د ښوونځي د سبق په حساب ډېره نه پوهیده خو دومره خبره وه چې محبوبه هره خبره د هغې د ګټې لپاره کوي. کې سپینې شین خالی محبوبې به په دریو ژبو خبرې کولی شوي. د اردو لیک ولوست یې د خپل خاوند رشید نه زده کړی وو، هره به یې هم کله نا کله راهڅوله چې یو څو تور کې دی ولولي. خو هغې ځان په زړو کې حساب کړی وو. د جمعې په ځ زهره د ټانګو اډې کې منف مام نه څواب وکړو چې سپینین دی ورپسې کور ته رالشي. او په هغه مازدیګر د مناف ا ټانګه په کلی کې د شنډ توت لاندې چې ودریده نو زهره خپلو دونو ته د غوښې، چای، وریژو او د سابو غوټې په سر کړې. ی ته یې د کور کنجیانې ورکړې چې دوې دې هر نې ځای پر کړي. پخپله د ویالی بلې غاړې ته د دلاور خان کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه شوه. ، عابدې د کور ښځو ورته د سترګې مشي سره مبارکي هم وويله. زهـ ـمړی لور او بيا لمسي ښکل کړل او وې ليدل چې عابده نوره هم کمزوري شوې وه. ـې يو څو وارې دروازې ته وکتل نو مور يې پوهه شوه چې د خويندو په انتظار وه. زهره ورته وويل، " نن ناوخته وو صبا به درته راشي." ، کور ښځې ـلاړې د مازديګر ـتاره او د کټوې په غم کې شوې نو زهره د ـډوکي نه وه غوړه کاغذي کڅوړه راوويسته او عابدې ته يې په لاس کې ورکړه. پدې کې هـ ـه معجون(مساله) وه چې په تېرو څو ـځو کې زهره پخپل لاس جوړ کړی وو. ـڅلوېښتو توکو جوړ دا ـځوندور خواړه د اعظم او د جانې ډېر خوښيدل خو زهره ايله يوه يوه چونډۍ ورله کړی وه. اعظم پدې سخت غصه وو چې د مسالې، بادام، غوزان، چارمغز او بې شمېره نور ناآشنا توکي خو ده ورته له بازاره راوړی وو نو په هغه مسالې د ده حق زيات جوړيدو. هغه په دې نه پوهيدو چې مور يې هره شپه د يوې يوې پيسې په حساب کولو اوده کېده.

ـدې کڅوړه په يوې طاقچې کې کېښوده او مور ته يې د چايو تابيا کوله چې زهره پاڅيده. ـغې اوس ژر تر ژره کور ته ځان سول غوښته. عابده هسې هم پوهيده چې زهره به هيچرې د هغې کور کې ايساره نه شي. د هغې راتګ به همدغسې په منډه وو. واده راهيسې مور د هغې په کور کې بې له اوبو نور څه نه وو څښلې، زهره به وئيل چې د واده کړې لور کره ډوډۍ خوړل د بې غيرتو خلکو کاروي. ـه څه هم خلکو به ورته ډېر وويل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره یوازې د سړو لپاره ده خو زهره دا دود پخپله په ځای ساتلی وو. غې د سید کرم او اعظم لپاره هم سوچ کوو او ځان یې د عابدې پلار ګڼلو.

ن هم چې هغه د دلاور خان له کوره خپلې کوټې ته روانه شوه ښځو وربانديې ډېر تینګار ونکړو. د زهره د چم ګاونډ ښځې که چې د هغې ښکالو اوریدلی وه. هر چا به د خپل کور له دېواله ورته ستړی مشري وکړل او بیا به پخپلو کارونو اخته شوی. تر پل کوره چې رسیده نو د مازدیګر لمونځ ترې قضا شوی وو. مغه لږه ګړندۍ شوه ځکه جانۍ یې هم نه لیده او خبره وه چې د هغې نه وړاندې په منډو منډو کور ته به رسیدلي وي.

ه کور کې ښا ی او شفا ځای سم کړی وو او درې کټونه په غولی کې پراته وو. په انغری ، اور بل او ښاپیرۍ ورباندې د خاورو په کټوۍ کې ښه باندې کړی وه. شفا اوږه خښلی وو او اعظم د جانۍ ره د لرګي په اندره پایه(زینه) ښکته پورته کیدو. ښفا د لاټین(هري کېن) شیشه پاکوله او د تیلو ډېوه یې هم ځان ته دې ایښې وه. زهره ته دا هر څه ډېر ښه ایسیده خو د سید کرم ای تش وو. پداسې وخت کې به هغه خپل کتاب سرته ایښې وو په کټ به نیم ملاست وو او په آسمان به یې د الوتونکو مارغانو سیل کاوه. ، نا کله به ورسره اعظم او جانۍ هم ملاست وو او هغوې به یې د مارغانو نومونه ښودل. د ملا انګ، د هغې د تصور دا نړۍ ړنګه کړه. نې اودس تازه کړو او د لمونځ نه وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره وخته يې خپلې وظيفې کولی. شفا چې هريکين بل کړو نو زهره د مصلی نه را پاڅيده. هغې ته د لاټين شيشه صفا نه معلوميده خو اوس ناوخته وو. واړه وړي وو او خپلې لوبې يې بس کړې وې. ل د انغرې چاپېره ناست وو. ښاپېرۍ کټوه د خوړلو لپاره ابره کړې وه او مور ته په انتظار وه چې په تبۍ ډوډۍ پخه کړي.

زهره چې ډوډۍ پخولو ته کيناسته نو پام يې شو چې ټولې بسترې تراوسه دننه ي پورې څوړند اړولي کټ کې پراته وو. اوس دننه تياره وه او پداسې وخت کې اکثراً په توشکونو کې به لړم يا کربوړی پټ وو. پدې سوچ د زهره وجود نارامه شو او لونو ته يې ويناوې پيل کړې. د ښاپېرۍ د سترګو اوښکې ونه ليدې. ښاپېرۍ ، همدغه ګيله ترې پيدا شوه چې هغې به ټول کارونه سم کړې وو خو مور به ورته يوه خبره د آفرين نه کوله او په يوې غلطۍ به يې پکه کړه. دواړه جينکۍ راپاڅيدی، شفا ډېوه بله کړه او دننه خور ته يې ونيوله. پېرۍ يو يو توشک را بهر کړو، وې ندلو او بيا د يو بل پنډ نه يې د سان چاپه دار څادرونه راوويستل کټونه د خوب لپاره جوړ کړي.

ې ټول وخت کې زهره ډوډۍ هم پخوله او ځان سره بونګيده، " هره خبره زما په سر ده. ه ښځه هم يم او سړی هم... د کوړ او ر ټول کارونه ماته پاتې دي." د هغې پام نه و چې ځانی او اعظم د تبخی د تودې ډوډۍ نه نمړی ماتولی او سپور يې خوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زهره له دې عادت نه ډېر بد راتلل. یو وارې چې اعظم لاس
وړاندې کړو نو زهره د ګې د څمڅۍ سره ورته تیاره وه او په
لاس یې ووهلو، خو اعظم خپل کار کړې وو. د ډوډۍ نه وروسته
ره د ماسخوتن لمونځ ته ودریده او لونو یې لوښې راټول کړل.
زهره به د ماسخوتن د ل ځ نه وروسته ډېرې اوږدې وظیفې
ولې خو نن د هغې د دعاګانو سلسله د ډمامو په شور ماته شوه د
شپې پدې چپتیا کې غږ د ډېر لرې راتلو او هغې د مصلی نه خپلې
اوندۍ مریم ته غږ وکړو. " مریمې دا د چا په کور کې تماشه
ده؟" مریم د کوهې نه اوبه راویستلې چې په غولی کې تړلی مال ته
یې واچوې. هغه یوه شېبه غلې وه لکه چې غوږ یې ایښې و، بیا
یې هم هاغسې په لوړغږ وویل. د دلاور خان دوی په حجره کې
ا جوړې ډنګ ډونګ دی.

زهره پوه شوه چې د هغې د لمسې شاه جهان زیږېدو خوشالی
ځکه سبا ته د ماشوم سرکلی وو. د عابدې مشری یور ورته
وئیلی وو چې نن مابنام له ښاره یوه نامتو ډله سازیان رابلل شوی
وو او سبا به د دوی په حجره کې تماشه وي. خو داسې ښکاریده
لکه چې تماشه هم اوس پېل شوې وه.

زهره په بله وره یو څه خوشاله معلومیده. لونو یې خپلې خوښې
جامې اغوستې وې او دې ورته هېڅ نه وو وئیلی. اعظم سهار د
چایو نه وروسته چې په کلی کې د خپلو ملګرو سره یو ای شوی
وو نو بیا تر غرمې مور نه وولیدلی. خو هغې نن د کلی د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په شان اولادونه هیر کړې وو. عجیبه خبره دا وه چې نن
رمه د نورو ښځو او د لور په ټینګار زهره د عابدې په کور کې
ـ لومړی ځل ډوډۍ هم وخوړه. ماښام د لمانځه نه وروسته د
دلاور خان په حجره کې تماشه وه، ښځو له کارونو ځان اوزګار
کړې وو او د حجرې خوا وشا په کوټو(بامونو) ځان ته ځایونه
نیولی وو. ماپېرۍ او شفا د خپلو خورل او عابدې سره یو ځای
ناستې وې. د زهره زړه نه کیدو چې د ماښام نه وروستو نوره
ایساره شي. ازونه په هغې هسې هم بد لګیدل خو د لونړو لپاره
ناسته وه. د هغې په شان نورو زړو ښځو د ډمو د ګډا ننداره
دومره نه کوله، څومره چې پخپلو کې خبرو ورله خوند ورکوو. د
ره د چم ښځې هم راغلی وی او ځینو واړه ماشومان لرل چې
سر له ماښام په غیږه کې ورته اوده وو. جانۍ هم څو شپېې سیل
وکړو او بیا راغله د مور په غیږه کې اوده شوه. زهره پدې وخت
کې فیصله وکړه چې خپل کور ته به ولاړه شي.

ـ ښځو یوه جوپه راپاسیده، یوڅو تنه د لرګي په اندرپایه راښکته
کیدې چې په حجره کې شور ماشور جوړ شو. هغه ټولې چې
ښکته او نیمې بره ولاړې وې د کوټې هغې دېوال ته یې منډې
کې چې ښکته ترېنه حجره ښکاریده. زهره م د ښځو د یوې
جوپې سر راپورته کړو چې ښکته په حجره کې وګوري چې څه
پېښه وه. جرې په میدان کې ګلفام او آینې سندرې ویلي.
ـاړو به په ګډه څو مصرعي ووئیلی، بیا به یې د ډولکی په درز
ـپلو ګونګروګانو ته شرنګ ورکړو او د حجرې یو او بل سرته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې څرخ تیر کړو. زیاتو خلکو د هغوي سندرو ته غوږ نیولی وو
ډ ګلفام چې به کوم لوري ته ورغله ها خوا به ډېر جوش لیدل
کیدو. زهره د دوې دواړو جامو کالو ته ځیر شوه. دوې په سرو
اوښنو رنګونو د کوچیانو کمیسونه اغوستې وو او پرتوګونه یې
تور وو. په‌سرونو ، سرې اوږدې لوپټې وې او د وجود غړې
یې نه معلومیدل و د ګلفام سور کمیس په ملا کې تنګ وو او د
ینې غاړې نه به یې کله کله لوپټه والوتله نو د سرو له خلې به یو
زوږ راپورته شو.

زهره په تلو کې ، چې د ګلفام د یوې مصرعې په وئیلو د غلام
سخي زوی لاس وراوږد کړو، د غې غځیدلی لاس یې وونیولو. د
فام پښې بې توله شوې او غه په ناستو ځوانانو پریوته. هرې
خوا ته‌شور چیغې شوې نو د غلام سخي زوی هغه نڅا ګره
راپورته کړه. هغه وخت په ښځو کې ناسته د غلام سخي ښځه
ځپل زوی ته په ښکنځلو سرشوه. زهره چې د وړاندې نه د
حجرې په حال نارامه وه، پدې حالت نوره هم ناقراره شوه. لونو
ته یې غږ وکړو چې" راځئ" ښفا یې په زوره پاځوله خو ښاپیرۍ
عابدې سره ونښته او ډېرو ښځو په وینا او مینت زاریو، زهره
ښاپیرۍ نه لاس واخیستو. بیا د کلی په خاموشو لارو هغه د
خپلو دریو اولادونو سره د کور په لورې روانه شوه. زهره د
ې د دروازې زنځیز یو وارې بیا ولیدو چې له دننه کلک شوې
و. او جانې د وخته اودې وې. اعظم یې په زوره د دلاور خان
ـجرې کور ته راغوښتې وو او یو څه وخت هغه پښې په ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

در بولي. بیا له خپلې خور سره په لوبو شو او اوس هغه هم کوږ ووږ په خپل کټ پروت وو. زهره په تیاره کې د هغه په کټ څو شیبې کیناسته په ویښتو کې یې ورته ګوتې ووهلې او بیا ولاړه پخپل کټ پریوته.

د دلاور خان له حجرې اوس د سازونو غږ د دې تر کوره راتلو. هغې ته خپل د واده شپه رایاده شوه، په هماغه شپه هم ډمامې غږیدې. دې ژر د قران سورتونه رایاد کړل، یا یې سر د بالښت لاندې پټ کړو خو اوس ددې په ماغزو کې موسیقي غږیده. هغې د لاحول وظیفه پیل کړه نو وور ورو موسیقي بنده شوه خو اوس د هغې وجود په خوړیدو شو. دا لکه د ماهي، چې له اوبو بهر وي، اوړیده راوړیده. پدې کې د هغې د ذهن په پرده یوه ښځه راښکاره شوه. دا ګلفام وه، د سور کمیس او تور پرتوګ د پ‍ـسه د بوډې ټال رنګونو لوپټه به والوتله، د ګلفام مخ د هغې خپل مخ شو. د غلام ـي د زوی پر ځای د هغې خاوند سید کرم ناست وو، د دې لاس یې ونیولو ـ دا ړنګه بنګه د هغه غیږ ته ورپریوته. د هغې ټول احساس کاوا که شول. له خولې یې یوه کریکه راووتله، وجود ـې خولې خولې وو... ساه یې ښکته پورته کیده او د شفا غږ یې له لرې اوریدو ، " مورې! ـچل دربادې شوی دی."

د هغې د کمیس د غاړې توکمې خلاصې وې او شفا یې لاس نیولی وو. زهره اوچته راپاڅیده او خپل ځان ته یې پام شو. شفا ژړغونې وه، دې ژر ته ووئیل،" هیڅ نه دی...لکه چې خپسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ناسته وه. ـ کوټ اوبه راکړه." شفا پاخیده و د سپوږمۍ په تتې رڼا کې یې ګړونج ته ځان ورسوو. بیا خاورې د منګي نه یې **دسلورو** جام ډک کړو او مور ته یې ونیولو. زهره اوبه څښلې او شفا ته یې ووئیل چې ویده شه. د حجرې موسیقي اوس نه آوریدل کیده **او** د کلی سپو غپل. زهره پوهه شوه چې د حجرې خلک اوس خپلو کورنو ته روان وو.

دریم باب

۱۹۴۰

ـاپیرۍ د کروشیې ځادر پوره کړی ـس یې په لوی پالنګ ـږولې وو چې مور یې وګوري. ـهره د ځادر یو یو کوټ پخپل کې نیولو او په مخ به یې د تسلي ځپې خپرې شوې. په تېرو ـ میاشتو کې ښاپیرۍ د کیسو د کتابونو **ولوستل** بند کړي وو او کور کې به یې پدې ځادر کار کوو. به ځرخه ـنتر کې ښاپیرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښفا ول ژمی د نورو زده کوونکو جینکو په شان : پوځیانو
لپاره د خړو وړیو نـ دستانی، جرابې او سویټرې اوبدلی. ، جنګ
کې زور پیدا شوی وو او ټولو ، د هټلر خبرې کولې چې ډېر ظالم
سړی وو. کله نا کله دوې به په "پربهات" او پېسه اخبار راټولی
ې چې د ښوونکو له خوا ورته راغوښتل کیدو. هټلر د خبرې
سره ي ټولې اشنا وې و ښاپیرۍ ته به د هغه د غصې ډکې
سترګې د خپلې مور سترګو ته ورته ښکاریدې.

ن هم هغې لکه د یو پوځي جنر ، د ښاپیرۍ د کار جاج واخیستو.
ښا یې ځادر قت ړو او ښاپیرۍ ته یې ورکړو چې په لوی
دوق کې یې کیږدي. د ښاپیرۍ لپاره د اوسپنې دا لوې صندوق
زهره په ارزانه بیه د یو لوهار نه ا یستي وو چې د پیرنګیانو د
کورونو د زاړو شیانو نیلامې ته به ورتللو. په صندوق کې د
جانی له خوا ښاپیرۍ لپاره راوړل شوی نور ډېر سوغاتونه هم
بند و. کله چې ښاپیرۍ دا صندوق خلاصوو نو په جانۍ به لکه
چې بوي رلګیدو. اوس هم هغې د کر ثیی ځادر د صندوق په
یوې خوا کېښودو نو جانۍ ورته ودریده او سمدلاسه یې د سپینو
زرو پایزیبونه را واخیستل. پیرۍ پوهه شوه چې جانۍ څه
غواړي، هغې د دروازې شا ته وکتل نو مور یې په پخلن اخته وه.
، دواړه پایزیبونه په پښو کړل، پرتوګ دواړه پایڅې یې په
لاسونو کې پورته ونیولې او په مکیز مکیز کله یوې خوا او کله
بلې خوا وګرځیده. جانۍ خوشاله شوه، بیا هغې په صندوق کې
ې اودي رنګه بنارسي م راښکله او خور ته یې ونیوله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې شه. اپېرۍ بیا له دروازې تا کړل او بنارسي یې په سرکړه. ځ له ډېرې خوشالې کټ کټ وخاندل او پدې وخت کې ناپېرۍ بهر د اع م غږ واوریدو چې د کور زنځیر یې کړنگوو. هغې ژر ژر بنارسي او پایزیبونه په صندوق کې ورواچول او سر یې بند کړو.

نۍ له وخته د دروازې خلاصولو لپاره د اوسپنې د جنگلې سره لی پړې راښکلې وو. د هغې لپاره دا هم یوه لوبه وه، د کوټې د دروازې په سر کور کې دننه د رسپنې په یوې څلور گوټیزې ټوټې دننه درې گوټیزه پتره وه چې ښکته پورته کیده. د دې سره یو لوی پړې د کور تر ولو اوچت منزل غځیدلی وو. هر چا به دروازه وټکوله نو د کور خلکو کې یو کس به ورته د بره نه هغه ې راښکلو. دې ته به یې "هوړه" وئیل او به ښار کې دا خبره امه وه چې د دروازې په ټکولو، د کور د بارۍ نه یو وارې ښځو و مرو دا پوښتنه کوله چې څوک یې؟ اعظم د پښو درزارې زهر په پخلن ځي کې اوریدو. ن څه خاص خبره وه چې هغه په وڅه کې د لوبو نه وروسته داسې په منډه کور ته راننوتلو، که نه هره ورځ به مور ورته د ب ۍ (کړکۍ) نه یو وارې غږ ضرور کوو.

اعظم چې په پونو راوختلو نو په لاس کې د کاغذ تاو شوی نل (توتوړو) نیولی وو. هغه په دالان کې یښې د لرگې په تخت ښیناستو او خویندو ته یې غږ وکړ چې راشئ. بیا هغه را تاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې غوړ کاغذ يې ورو ورو په تخت هوار کړو او د ټولو له خولې د حيرانتيا يوه چغه را وتله. زهره نور صبر ونکړای شو، هغې ژر ژر لاسونه د کميس په لمنه وچ کړل او دالان ته راغله.
نکو مور ته لږ ځای پرېښودو . زهره چې په تخت څه ووليدل نو زړه يې يو درز کړو. نه پوهيده چې څه ووايي ځکه پدې لوی غوړ کاغذ ښاپېری جوړه وه.

ناپېری ته ورته ښيره، کټ مټ هم هاغه آبي سترګې، ژېړ ويښته، په سرو شونډو هم هاغه مسکا... د ې ښځې تصوير تر ملا جوړ وو. د نازک شيفون تکه سره ساړي تړلی وه، لږ په څنګ ته وه او په لاس کې يې سيګرټ نيولی وو. دا نه معلوميده چې تصوير خيالي وو او که د ريښتياو ښځه وه... ورسره يو څوټکی ليکلی وو چې شفا په زوره ولوستل، " ل بادشاه سيګرټ" زهره بڅ نه پوهيده چې څه و ايي، جانی به بيا بيا تصوير ته اشاره وکړه او اپېری ته به يې ګوته ونيوله چې، " بی دا خو ته يې." نابېره د تصوير د نکلا جادو د زهره په غږ مات شو. " دا چا درکړې دی؟" هغې په سترګو کې د شک ښامار ښکاريدو او خوله يې اعظم ته وه. " هيچا نه دی راکړی." اعظم ډېر په اعتماد ووئيل،" دا کلنډر ما په دوو پېسو د کلديپ ګرټ وال نه اخيستی دی." زهره وارخطاشوه ، " دوه پېسې دې له کومه کړې وې؟" عظم د تخت نه راپاڅيدو، کلينډر يې راووچت کړو او مور ته يې په هم غه لهجه ځواب ورکړو، " نه يې وايم...زه د هر ځای نه مې چې کړې دی." ـهره خپلې څپلې ته لاس کړو ’ " ته ودرېږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه..." اعظم کوټې ته منډې کړې او شفا د مور د لاسه
څپلی ونیوله، رپرېږده موری... زه به ترینه پوښتنه وکړم." زهره
رته پخلن ځي ته د تللو په ځای هم هلته په تخت وغځېده او شفا ته
یې وویل "کټوی ته پام کوه." ې جانی چې مور په تخت
غځېدلی ولیده نو ژر یې ورته بالښت راوړو.

هره د ښاپېری د واده په هکله فکرونه کول، هغې نورجای ته
انکار کړی وو او د خپل زوم صمد خان خبره یې هم نه وه منلی.
خو کله چې عابدې ورته خبر رکړو چې ښاپېری پخپله هم د اکرام
سره واده کول غواړي نو زهره ځان له ویښته وشوکول. دوه
میاشتې وړاندې چې کوم فساد هم پدې تخت شوی و، ګازې یې
اوس هم د زهره په غوږونو کې تازه وې. په هاغه سخر اعظم او
فا ښوونځي کې وو او انی په کوڅه کې د خپلو ملګرو سره
لوبې کولې. صمد خان او عابده دواړه زهره ته په جرګه راغلی
وو او د خپلو خبرو نه وروسته صمد خان بازار ته د کارونو لپاره
تلی وو. ې تخت عابده ښاپېری او زهره ناستې وې. ښاپېری
ىر ټیټ وو او د عابدې سره جوخته ناسته وه. زهره ورته د اکرام
په هکله لګیا وه. دا چې هغه ولې د ې کور ته نه راځي...دا چې
ډېر کاله کېږي، سید کرم هغه د کلی د دوو نورو هلکانو سره بربنډ
ی وو او ځای پر ځای یې درې واړه رټلي وو. کرم ته یې ښه
وره وره څېړه هم ورکړې وه او ورته یې وئلی وو چې ټول
کلی به وربانډې خبروي. د ، پېښې نه یواځې زهره او د اکرام
مور نورجانه خبری وې. اکرام له دې وروسته د زهره کور ته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلو، ان تر دې چې د سیدکرم په مرګ هم په حجره کې به یې فاتحه ورکوله.

یو ځلې زهره هغه د کلې په لاره چې ولیدلو نو ورته یې وویل چې دې ولې ورکړه نه راځي. اکرام په هم غه ځای زهره ته ځواب ورکړې وو چې زما د ستاسو ټولو نه بد راځي. دا خبرې زهره هغه وخت ښاپیرۍ ته کړې وې چې نور جانۍ ترینه د اکرام ره د ښاپیرۍ لاس غوښتې و. ا یې څو څو واره خپلو ټولو اولادونو ته وئیلی وو چې اکرام له دوی کرکه کوي. خو ښاپیرۍ ته هاغه شپه په زړه وه چې د عابدې د نکریزو په موقع کله چې دوی ملاورخان د کور په لوی انګڼ د نږدې خپلوانو د ځوانانو ګوتې په نکریزو سرې کولې، نو اکرام ورته تر ټولو زیاتې پیسې لاس ایښې وې. ې مور ته څو وارې دا خبره یاده کړې وه. خو زهره به ورته وویل چې هغه خپلې پیسې خلکو ته ښایي. د اپیرۍ پدې خبره به تسلي نه کیده چې اکرام او نورجانۍ دواړه د خپلو پیسو او د مال په نمایش ښاپیرۍ او نورو ته ځان ښکاره کوي. هاغه سحر عابدې په لومړی ځل د مور سره په لوړ غږ خبرې کولې او زهره هم خپل زیار ایستلو چې عابدې ته قناعت ورکړي خو اخره ستړې شوه او توره ډال یې ور ، وغورځول. هغه د ښاپیرۍ په طبیعت پوهیده چې د هیچا خبره به یې نه منله. دا هم خبره وه چې اعظم به د خویندو پلوي کوي . ماښام د اعظم دې ېرې د هغې په احساس تاپه ولګوله چې د ښاپیرۍ خوښه وي نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هم خوشا ، وي. د ښاپېرۍ د قسمت فیصله وشوه او زهره یو وارې بیا ماتې خوړلې وه.

جانې په ټول کلي کې د خپل زوی سیاله نه موندله ښاپېرۍ ورته خپله ښکاریده. زهره د هغې د معذور اخښې ورینداره وه. د هغې خاوند بې تعلیمه سړی وو خو په زوی اکرام یې تر شپږمه سبق ویلی وو. اوس هغه په ښار کې د پیرنګیانو په یو ګودام کې منشي وو. دې د شپاړسو کالو وو او تنخواه یې د میاشتې شل روپۍ وه د کلي ښځو به ویل چې زهره کبرژنه ده چې د جنګ ې سختو ورځو کې یې داسې هلک ته خپله لور نه ورکوله. نورو به ویل چې د زهره اروا اوس د کلي د خلکو سره نه ډېرې. خو اوس چې زهره واده ته غاړه ایښې وه نو نابېره د دې خبرو بڼه بدله شوه. هم هغو ښځو چې زهره یې کبرژنه بلله، ویل یې، "زهره خپله لور درنوی." بلې به ویل،" د اپېرۍ سبق ورته اوس غم جوړ شویدی."

ښاپیرۍ لپاره ژوند یو ښکلې خوب ګرځیدلی وو. نورجانه به په هره دویمه دریمه ښار ته روانه وه. خپلې نازولې امرور ته به یې زلوبۍ، کله بادام او پسته او کله نه کله ولایتي کلچې راوړې. و ځلې یې د کلچو یوه ډبه ورته راوړې وه چې د ټین جوړه او یاسه پرې یوه ښکلې ښځه او یو سړ په انګریزي جامو کې یو بل سره جـ خت ولاړ ښکاریدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

، پدې زمانه کې به هرڅه په راشن خرڅیدل ټولو د ګوړې
ې ځښلی. ولې د ښاپېرۍ لپاره به نورجانۍ پخپله د چینو پاو دوه
وه کاغذي لفافه رواړه. نورجانۍ ورته د واده لپاره هم ډېر ښکلې
ان اخیستل. د کمخواب جوړه یې د بمبۍ نه ورته را غوښتې وه.
د سپینو او سرو زرو ګالي په اندر شیر کې تر ټولو اوچت زرګد
(رام) به لاس جوړ شوی وو. د خیال او د خیوی توکي، سرخي
ډېر، عطرونه په صدر کې د پیرنګیانو له یو دکانه اکرام پخپله
اخیستی وو.

ۍ ته به د نورجان خوږې خوږې خبرې د یو خوږ ژوند
مه وې. هغه به تل د ښاپېرۍ کښیده شوو شیانو نه زار و قربان
کیده. اخر د پنځلس کلنې ښاپېرۍ د واده نېټه وټاکل شوه او زهره
د خپلو بچو سره بیا کلی ته ولاړه. هغه به ټوله ورځ لکه د لیونو
پخپلو پټو ګرځیده. غنم کرل شوې وو او د ۍ دهقان ګل شرف
به هر کال د اوبو ستونزه لرله، د زهره د اوبو په وار به اسلم دوی
له نا کله د اوبو مخه واړوله، او تر څو به چې زهره خبریده نو
هغوی به د یو پټي اوبه ترې غلا کړې وې. سږ کال هم دغه لانجه
وه او ـهره به پخپله اوبه څارلی. هغې بورقه غورځولی او د لیلن
پړونې کې به یې ځان نغښتی وو. د کلي ټولو خلکو د زهره
ډېر عزت کاوو. خود ـرندې او د پټیو اوبو په سر ځان ځاني
وه. دا به په پټیو کې په منډه د یو سر نه بل ته روانه شوه، جانۍ
او اعظم به ورپسې وو. اعظم چې به د مجبورۍ مور قهر او د
ـښکو ډکې سترګې ولیدلې نو ځمکې ته به یې لغته راخلاصه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په چغه به یې وویل. ...وری دا ځمکه خرڅه کړه" زهره به د
...غه په خوله لاس کېښودو، " نه بچیه داسې مه وایه... د کلي خلک
...پورې وخاندي دا ځمکه ستا د پلار امانت دی... داستا ده...
زه خو یې نشم ...رڅولی... او ته هم پام کوه چې دا خبره بل چاته
ونکړې."

... اعظم ښار ته ور ولیږل شو. محبوبې د زهره سره لوظ کړې
وو چې تر امتحانونو به دی د هغې په کور کې اوسي. ... ښاپیرۍ د
...ه ورځ هم راغله او د نورجانۍ په کور کې د ټول کلی خلکو
ډوډۍ خوړله. ...ت رام ورته لس ورځې وړاندې یو من(څوښت
سیره) مټایي تیاره کړې وه چې هغې د نکاح لپاره ترینه یوه
...کرۍ ببله کړې وه. د ډوډۍ نه وروستو اکرام د خپلو ملګرو
سره په حجره کې ناست وو او ...ور ورپسې څو وارې ...اب کړې
وو چې کورته ورشي، خو دی ... خپل ځای نه نه خوځیدو. دلاور
خان ...ل زوی صمد ته په غوږ کې څه وویل نو هغه اکرام د لاسه
ونیولو او د خپلو دوو نورو ملګرو سره په بدرګه یې د کور په
لورې بوتلو. هلته ښځو هم ډوډۍ خوړلې وه، د وریژو خانکونه د
... بل د پاڅه اېښودل کیده، د کور محلت ټول چرګان او ماشومان
...ه ځمکه تویو شوو وریژو اخته وو. ځوانو جینکو چې اکرام
ولیدو نو تمبل یې راواخیستو او سندرې یې پیل کړې.

هلک نر ... چینار دی جینۍ د ګلو ونه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورجانی د خپ ، کچه کور په غولی کې زوی له یوه بله کوټه جوړه کړې وه او اوس د ې کوټې مخ ه یې په ځمکه د خاورو اووه کنډ لی په یو قطار اړولی ایښې وو. د اووم کنډولی سره خوا کې د کلی نایبه بصری ببو په لاس کې چج نیولی ولاړه وه. د اکرام د ترور انډور او د زهره لیورزی تجلی، په لاس کې د خاورو هاغه منګوټې نیولی وو چې اوړمه ورځ یې د کلی د اوو کورونو د کوهیانو په اوبو را ډک کړی و. ی ټولې د اکرام په انتظار وې چې اوس پ ځوړند سر او سستو قدمونو د کوټې له دروازې د جینکو په بدرګه د کوټې په لورې روان و. ځو هم د جینکو سره غږ ګډ ړې وو او ټولې ورو ورو کوټې لوري ته روانې شوې. نورجانې خپلې زوی د خاورو د کنډولو قطار ته ودروو. بیا یې ورته په غوږ کې وور ورو وو ، چې څه به کوي. اکرام هم د اندې نه خبر وو ځکه د کلی د ودونو دا دود هرچاته معلومه وو.

اینې اوس خپل چج د اکرام په سر اړولی ونیولو او تجله په کټ ودریده منګوټې یې د چج د پاڅه ورکوړ کړو او نورجانی خپل وی ورو غوندې کوټې ته ورتیله کړو. د تجلی په لاس کې د وټی اوبه په یو شړق په چج واوړېدې او هم پدې وخت کې رام په پوره زور خپله پښه لومړی کنډولی ته راخلاصه کړه، بیا له پښه او د پښو درز د ماتیدونکو کنډولو د غږ سره یو ځای، د تمبل په غږ کې ورک شو. ورجانې د جیب نه یوه سپینه روپۍ راووسته او د تجلی په لاس یې کېښوده. بصری ببو ته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتاسو کڅوړه ورکړه او هغې د ورا اتي ښځې په مخه کړې چې د
ـ نه تر کوڅې پورې ورو ورو خوځيدې. دننه به کوټه کې
ـام ښه شيبه په پالنګ ېښو جامو ته کتل په دې نوي کوټې کې
نور سامانونه نه وو. يوې خوا ته ړتنوس پروت وو چې مړې
شمعې پکې په نکريز ، ګډې شوی وې او په منځ کې د کاغذي
ـنو د ګلدستې پاڼې په نکريزو لړلی ښکارېدې. دی هم هغسې
ولاړ وو چې شا ته يې د مور غږ واوريدو، "ثدابه هلکه زر کوه...
ناوخته کيږي."

بهر غولی کې اوس لږې ښځې پاتې وې او دوی هم بورقې په
سر ورو ورو د زهره د کور په لوري رواني شوې. صمد او د ده
ـګري کوڅه کې يوې خوا ته ولاړ وو او مخونه يې دېوال ته
ـو چې ښځې په ارام تېرې شي. دوی د اکرام په انتظار وو. څو
شيبې وروسته نورجانه او اکرام دواړه له کوره راووتل. اکرام د
بوسکی کميس او سپين د سان پرتوګ اغوستي وو، د تيلی څپلی او
په سر هم هغسې ټوپی، لاس کې يې لوی د وربېښمو رومال وو.
دا د هغه څپلې جامې وې، بصرۍ ببو ورته په دروازه کې سپيلنې
لوګي کړل او بيا سرې د حجرې په لورې روان شو او نورجانې
په منډه د بصرۍ سره يو ځاې د نورو ښځو سره مله شوه.

څلورم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـه د کور دروازې تړلی وه او د ورا (جنج) ښځې په کوڅه کې ولاړې وې. عابدې او شد ـپلې ټولې ملګرې راټولې کړې او لاره یې ورته نیولې وه. دوی د و ا د ښځو نه پیسې غوښتلې، ـې جینی تمبل(چمبه) وهلو او په ټپو کې یې د اکرام د کور ښځې یادولې.

ی مي ځوانی ته قدم کېښود- د واده غم ورته کووم چې راضي شینه

په ډول و ډال کې حمزه خان وې- کورته دی راغلم مور دې ګ وهلی وونه

ـې مې وې په لاس مې نکړې- . موزیکي په خویندو راغلم تش لاسونه

د اکرام یوه زړه دای چرته د بل ـی نه راغلی وه او ښځو هم هغه وړاندې کړې وه ـد ناوې د ملګرو سره خبرې وکړې. آخر نورجانۍ راښکاره شوه او ښځو مخې ته ورتیله کړه چې زمونږ پیښې په ولاړه ستړې شوې، د دې جینکو خوله بنده کړه چې دروازه خلاصه کړی. ـورجانۍ له جیبه یوه سپینه روپۍ راواخیسته او د دروازې د یوې ویټکی نه یې جینکو ته ونیوله. ـدې روپۍ واخیسته او د جینکو په شور او خنداګانو دروازه خلاصه شوه. ښځې ټولې وردننه شوی او چار چاپېره ایښو کټونو کې یې ځان ځای کړو. تمبل وهونکی جینې اوس د غوی په منځ کې ودریده او د ورا ښځو ته یې اشاره وکړه چې نڅا وکړې، یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شپې يې همدغسې په يو بل يې ملنډې وهلې، اخر تجله را
ـ‌اندې شوه او ځرخ يې پيل کړ.

ساپېرۍ دننه په کوټه کې د خپلو ګوټ خيليو سره ناسته وه. لاسونه
و پښې يې په نکريزو سره او ويښته يې په خوشبوداره تيلو
غوړوو. جينکو ورله اوربل جوړ کړې وو خو د واده جوړه يې لا
نه وه په غاړه کړې. ـ سيدانو د کور يوې ښځې د ډېوې په تته رڼا
کې د قران تلاوت کوو. کله نا کله د ښاپېرۍ په ملګرو کې به يوې
رته په ټيټ غږ يو څه ووېل او هغې به سر نور هم ټيټ کړو.
ړ ښځو اوس د ناوې شيانو ته کتل چې نورجانې د صندوق نه
راويستل. هغه د يو صندوق سره ناسته وه چې په ځمکه يې په يو
ځادر ايښې وو او وار په وار ترينه يو يو شی راوتلو. تجله ولاړه
وه او هر شی به يې په لاس کې را واخيستو، چارچاپېره به يې
ـ ته ښکاره کړو او بېرته به يې ترور ته وسپارلو. د کمخواب
ړه او بنارسي د مازديګر په لمر کې ځليدل. د سپينو زرو کالو
ټولې ښځې ګوته په خوله وې. ا يې لاڅه کوې چې نورجانې
ـ له د سرو زرو دورونه او ګلوبند هم جوړ کړی وو چې په
ول کلی کې چا سره نه وو. عابده تر اوسه به د خپلې غاړې د
سرو زر ـ زنځير ته خوشاليده چې سخر ورته په واده کې جوړ
کړې وو خو اوس د خور کا ، چې يې وليدل نو ځان ورته ډېر
خوار او غريب ښکاره شو. ځکه د واده په وخت د سپينو کالي د
کلي هرې ناوې ته جوړيدل خو دومره سره زر چا نه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننداريِ نه وروسته خو ټولو ښځو ته هم دا موضوع په لاس
ِغله چې ښاپېرۍ ډېره خوش بخته جينۍ وه. ځينو سپين سرو
ې د سرو زرو ګلوبند يې چيريِ نه وو ليدلی، غوښتنه يې کوله
چې دوی به هغه "شي" ږدي نه ګوري. د دريو تولو د سرو
زرو ګلوبند ډېر تر ډېره وخته لاس په لاس ګرځيدو. د ناوی
ندوق دننه کوټې ته يوړل شو نو هلته جينکو د يو ځادر نه پرده
جوړه کړه او ناوې جامې بدلی کړې. جينکو ورته بوټان هم په
و کړل چې د څرمنې ای د پاسه پرې د هغې د جوړې په
ن کمخواب لګيدلی وو. اپېرۍ چې ناوی شوه نو جينکو ورته
يوه وړه هنداره مخې ته ولږه چې ځان وګوري ښاپېرۍ پدې
تيار کې نه څه ليدې شول او نه يې پروا کوله. هغه خپلو کالو ته
خوشاله وه، نداره يې څو شيبې مخ ته هسې ونيوله او بيا يې
جينکو له بېرته ورکړه.

بهر د زهره په چم کې د اسلم حجره کې د ورا سړی ناست وو. د
ِمات ملا ته هم د حجرې په يو ګوټ کې ځای جوړ شوی وو.
ملا چې ی نو د نکاح په هکله يې يو څه خبرې وکړې، بيا د
دلاور خان، سره له اکرام او د هغه د دوو ګرو، حجرې نه ووتل
او د اسلم کور ته يې مخه کړه. هلته په يو کوټه کې ملا د نکاح
خطبه وويله يې د جينۍ له خوا دلاور خان د نکاح پلار شوی وو.
هغه پخپل وار دروازې ته وکتل چې زهره يې شا ه د نورجانۍ
سره ولاړه وه. بيا يې ملا ته د ښاپېرۍ رضا وښودله. ې ځلی
همدغسې وشول چې ملا دعا ته لاس پورته کړ نو نورجانۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ري متايي يو طشت د اسلم ماشوم زوی ته ورکړو چې په ناستو کسانو يې وويشي.

هم پدې وخت کې حجره کې ناستو کسانو کې د ځوان ټوپک لسم نه وونيولو او څو ډزې يې وکړې. د هرې خوا نه د مبارکۍ شور را پورته شو او ډمامی بيا پيل شوې، په حجره کې ملکانو اتڼ کوو او صمد د اکرام لاس نيولې د زهره کور ته روان شو. پېرۍ پوهه نشوه چې نکاح څنګه کيږي، دومره خبره وه چې سحر ورته مور وئيلی وو چې هغه به خپل د نکاح واک دلاور خان ته سپاري. شفا داسې فکر کوو ې ګوندې واک هم د ښاپيرۍ د نورو شيانو سره د اوسپنې په صندوق کې بند وو او ناوی يو وخت هغه بل چاته سپاري. دا چې ولې به واک اکرام ته نه او ر خان ته سپاريدو، شفا او جانۍ دواړه پرې نه پوهيدې.

هغوې چې د عابدې نه پوښتنه وکړه نو هغې دواړه ورټلی چې د مشرانو به کارونو کې خبره مه کوئ. فا وليدل چې د ښاپيرۍ لپار ، شوی نوی پالنګ دوو ښځو اوچت کړو او د کور په غولی کې يې کېښودو. د ک پښې سرې وې، د لرګي کټاره يې بيله وه چې پکې دواړو غاړو ته يوه يوه ګلداره چيني خښته لګيدلې وه. د نواړو د پالنګ د پاسه د سور رنګ الوان توشک او دسور اتڼ څادر وغوړول شو چې و اندې د وريښمو مشينې ونه جوړشوی وو. برستنه د شاهي ټوکر نه جوړه وه چې ښځو په لاس کې يې جاج اخيستو. يوې خوا ته د نمانځه لپاره د لرګي تخت کېښود و او وربانديې د ميسو لوښې يې قطار کړل. کوزه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلمچي، دوه غوړۍ او يوجام او هم پدې تخت هاغه صندوق هم
ښي وو چې جانۍ به ورته خزانه ويله. پدې صندوق کې درې
جوړه جامې، د تيلو د څپليو يوه جوړه، توليه صابون او د کروشيې
ډر او نور واړه شيان ايښي وو. د صندوق د پاسه يې يو سپين
کبنيده شوی پلوو هم وغوړوو او ځو لا د دې شيانو ننداره کوله
چې ماشومانو راوځغ ل چې هله ځلمی راځي.

کرام د څلورو ځوانانو سره کور ته را دننه شوچې صمد يې لاس
نيولې و. زهره ورته مخې ته ولاړه وه، د اکرام خوله هم هاغسې
ګنډلې وه خو صمد ورته پ تخرګ کې خپله څنګل ووهله چې
خوابنې ته سلام وکړه. اکرام زړه نا زړه وو چې زهره ورته په
سر لاس کيښودو زور يې ورله ورکړو چې سر ټيټ کړي. په
ونو ناستو ځوانو ښځو اوس په بورقو کې مخونه پټ کړې وو.
ن سرې پخپلو ځايونو ناستې وې او ناواده ينکی تولی دننه د
ناوی نه چاپېره وې. ان خوانې ښځې د نکاح د مبارکيو په وخت
ت بند کړې وو او په ښاپېرۍ يې د چف کولو نه وروسته
بنارسي يې د په سر پورا را ځورنده کړې وه. بيا يې ورته
وويل " زه ځويه...بنارسي بند لکه ونيسه چې څوک دی مخ ونه
ي... اوس به دا مخ يواځې خپل خاوند ته ښايي... پام کوه چې
څوک يې د هغه نه مخکې نه ګوري... ې د مخ نور به دی
ورک شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ه را وړاندې شوه او ښاپېرۍ ته یې یو لوی وریښمین رومال په لاس ورکړو چې مخ ته یې ونیسي... "کله کله ښځې د ډولۍ پر خت تېل ماتېل کوي چې د ناوی مخ بربنډ شي." ناپېرۍ رومل کلک ونیولو، خو پدې وخت کې : برجومات د ملا ښځې په شنه کر کې تاو یو نوی قران هم په بنارسی کې .ننه د ښاپېرۍ په لاس کې ورکړو. هغې ایله دا قرآن د سینې سره جومات نیولی وو ِسی یې په ښویدو شوه. ناڅاپه د هغې د یوې ګوټ خیلۍ ورته پام شو او پلوونه یې ورته سم کړل. هر څه په عابدې هم تېر شوې وو. غه را وړاندې شوه او ښاپېرۍ ته یې چل وښودلو چې څنګه به په یو لاس بنارسی او په بل کې ِان تینګوي.

بهر "الا الا الا "شوه اکرام په پالنګ کیناستو نو صمد خان رته مشهدي لنګۍ وتړله. ِهره ورله په ښار کې د نسواري "ګبرډین" کوټ هم جوړ کړې وو، هغه یې د جامو د پاسه واغوستو نو زهره و د سرو زرو ګوتمۍ په ګوته کړه. د پالنګ د حلوا ِتنوس نه ټولو هلکانو لږه لږه حلوا واخیسته او اکرام ته یې خوله خوږه کړه. له دې سره د حلوا پتنوس بهر حجرې ته وویستل شوه او ټولو ماشومانو هم ِغې خوا ته ور وځغستل. ورجانۍ د اکرام لاس نیولی وو او په ټولو سپین سرو ښځو یې ګرځوو چې ورته ـلام وکړي، ښځو به ورته دعا سره پخپل وس انه یا دوه آنې په س کېښودې. کان چې د اکرام سره یو ځای بهر حجرې ته ووتل نو د ښاپېرۍ کډه هم راټوله شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابده په یو کټ ناسته وه او ټولو ته یې کتل. د هغې دویم ماشوم په نس کې وو، باور یې نه کیدو چې دوه کاله پخوا د هغې خپل واده شوې وو. د ښاپیرۍ په ځای یې ځان ولیدو چې د کوټې له ...ازې د خپلو ملګرو په حلقه کې ورو ورو بهر راووتله، د ...کوڅې خوا ته دواړه تمبې خلاصې وې او ماشومان د ډ...لۍ چار چاپیره تاویدل را تاویدل. زهره یو سور څادر جانۍ ته ورکړو چې ...ډولۍ د پاسه یې وغوړوي، یو چا ...ه ډولۍ کې دننه سور توشکې ...یښې وو. جانۍ د بیګا راهیسې د مور غوړونه خوړلې وو چې ...غه به د خپلې خور سره ډولۍ کې ښیني او مور ورته په سخته وئ...ې وو چې په ډولۍ کې ...دریو کسانو ځای نه وي. ...ښاپیرۍ ...ه به د هغې نږدې ملګرې شهې په ...ولۍ کښیني. عابدې اوس ...ته پټه ژړا پیل کړې وه، شفا هم ژړل، زهره د کوټې نه یو پنډوکې راوویستو چې په یوه ...اري رنګه رومال ک... وچه میوه، لونګ او قند تړلې وو. شهې د میوې غوټه ترې ونیوله او ښاپیرۍ ته یې پام شو چې تراوسه یې نه ژړل. هغې ...کر وکړو چې صبا ته به ښځې ور پورې خاندي نو ژر یې وویل،" ناوې به رخصت شي او ورور به یې نه وي." د دې خبرې د آو...یدو سره ښاپیرۍ په ساندو شوه، ...ای زما روکیه." اوس هغو ښځو هم ژړا پیل کړه چې تر هغې په خبرو اخته وې. یو چا ناره کړه، " مه ژاړه لورې...او په سلګیو شوه. ...هره سترګې وچې وې، هغه ښاپیرۍ ته نږدې شوه و د بنارسي د پاسه یې ښکل کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې تر دروازې پورې پدې څو ګامونو کې ښاپېرۍ څو وارې ودرول شوه، بیا چا په شکور کې غنم راوړل. ۍ د ناوی لاس زګار کړو او شکور ته یې برابر کړو، ښاپېرۍ په موټې کې غنم را واخیستل او شاته یې وشیندل. درې موټي غنم د شیندولو نه روسته هغه په ډولۍ کې کښېنول شوه او شهۍ هم ورسره کیناسته.

ولۍ د پاسه د غوړیدلی څادر پلوونه را څوړند شول او دوو ړو چې له ډېره وخت د کوڅې په سر کې یو دېوال سره ډډې لي ناست وو، په منډه راغلل او د ډولۍ دوه ډنډې یې وړاندې او وروستو په اوږه کړلې او روان شول. ورجانی د پټاسو او لاچي انو یوه غوټه بصرۍ ببو ته ورکړې و چې د ډولۍ د پاسه یې وشیندي. بصرۍ ـړو ته د ورو ورو تلو غږ کوو او بیا په ټوله لاره یې پیسې او پټاسې پ ٭ ډولۍ شیندلې. د ماشومانو جوپې وې په ډولۍ پسې یې منډې وهلې او د پټاسو او پیسو د راټولولو لپاره به لکه د چرګانو په زمکه پرېوتل او یو بل سره په جنګ شول.

ـ زهره په کور کې یواځې د هغې لونه او محبوبه پاتې وې او نکۍ چې د کور په پاکولو اخته شوې نو عابده دننه په کټ سملاسته. زهره او محبوبې تر هغې ورته نه وو وئیلي چې اعظم خپل ملګري سره په بایسکل سپور روان و چې یو موټر د شا نه ل. دواړه ټپي شوي وو خو ماسپښین چې محبوبه د ښار نه راغله نو هغوي ته یې دومره وویل چې د اعظم د امتحان پرچه ماځیګر کې وه. زهره د محبوبې سره ښار ته د تلو لپاره بورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواخيسته او لونو ته يې وويل چې سبا سهار وختي به بېرته
ي. د عابدې شک شو چې په اعظم څه شوي وو خو مور
رته وويل چې د کلي لاره ښه نه وه او محبوبه يې يواځې نه
پرېښوده چې ښار ته ولاړه شي.

نورجانۍ چې کور ته ورسيده نو د ورا ځينو ښځې د وړاندې نه په
کور کې و دا د نورجانۍ نږدې خپلواني وې او د ناوې د هرکلي
ته ولاړې وې. ډولۍ د کوځې دروازې سره کېښودل شوه نو يوه
نوره چيلۍ يې د ناوې په پښو کې حلاله کړه. ږې ښځې د شړشمو
په درشل کې توی کړل او ښاپيرۍ چې د ډولۍ نه راوويستل
شوه نو لو ۍ ښځې ښه يې د ې تيلو د پاسه کېښوده. تمبل
وونکي جينکۍ بيا راټولې شوې وې او ښاپيرۍ ته يې د هرکلي
سندرې ويلې. د هغې تخت شوی وو او دا يې پرې کښېنوله
نو شهۍ ئم ورسره د جوخت خپل ځای ونيولو. بيا يو ماشوم د
يرۍ غېږې ته ورکړې شو او شهۍ ورو د ښاپيرۍ په لاس
ر پۍ کېښوده چې ماشوم ته يې ورکړي. دوې په انتظار وې چې
آينه مصحف رسم به هم کېږي، خو د شپې تر ناوخته د اکرام درک
ونه لګيدو ږ ټولې ښځې خپلو خپلو کورونو ته ولاړې. د واده د
ر خلک سترې ستومانه پخپلو ځايونو کې پريوتل، و ښاپيرۍ يې
هم کوټې ته وردننه کړ او شهۍ پخپل پالنګ کېنوله. ښاپيرۍ
سره مور يوه نايېه هم راليږلې وه، هغې څو وارې نورجانۍ ته غږ
وکړو چې اکرام دې له حجرې را وغواړي. خر چې شهۍ هم د
خوب لپاره د ناوې د کوټې نه ووتله نو اکرام را ښکاره شو. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسې د کوټې تمبې وتړلې او د کوټې په گوټ کې پروت د لرگي پر نخت وغځېدو.

ښاپېرۍ په پالنگ ناسته وه، د بنارسۍ د پلوونو نه يې اکرام ته پټ کتل چې کله به را پاڅي او دې ته به سترې مه شي وايي... کله به ورسره خبرې کوي، کله به د دې پلوو له مخه لرې کوي... کله به د هغې لاس نيسي... کله... هغه په انتظار سترې شوه، خوب ور باندې ډېر زور کړې وو او سر به يې يو خوا بل خوا ټالی وهلو، خو هغه له ويرې نه ويده کېده. هسې نه چې اکرام خفه شي، هغه خبره وه چې دې تند مزاجه وو. ډېر وخت واوړېدو... هغې خپلو د پېنو زرو پايزېبونو ته کتل او د جانۍ ځيره ورته مخې ته ودرېده. بيا يې خلو نازکو گلابي لاسونو ته پام شو چې پکې د سپينو او زرو گوټې ځلېدې، د هغې په کټه گوته کې درې گوټيزه شيش گوته هم وه او د په هنداري کې به يې خپل گلوبند وليدو. د ی کمخواب او د بنارسۍ رنگ ي فرق وو خو گلونه يې يو شان وو. د هغې په لاس کې د نکريزو ک ورو ورو د ډېوې په رڼ ې کله سور او کله تور ښکارېدو، هم پدې رنگونو کې د هغې سر د بالښت سره و گېدو او هم ه غونده مونده په پالنگ يوازې اوده‌شوه.

پينځم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ د خوابنې په غږ له خوبه راوېښه شوه نو بهر سپیدی
چاودیدلی وی ، نورجانۍ هغې ته د لمونځ غږ کوو. هغې تخت ته
وکتل خو اکرام هلته نه و. . کوټې په یو ګوټ کې د اودس لپاره
ځای جوړ وو، هلته یوه نوې ، ه او چلمچي ایښودل شوی وو.
ښاپیرۍ ژر ژر خپلې ګانې لیرې کړې او د لمونځ لپاره یې ځان
تیاره کړو. ور ښځې را پاڅیدلې وې خو د ، ې کوټې خوا ته
وک نه راتلل ښاپیرۍ نه پوهیده چې څه وکړي. نورجانۍ
راغله، د کوټې دروازه یې ځان پسې وتړله او د ښاپیرۍ سره
کیناسته... تر ډېره وخته یې هغې ته د راز خبرې کولی. د لمر
خاته سره د ښاپیرۍ او اکرام د ناشتې لپاره د زهره له کوره چای
پراټې او حلوا په یو لوی خوان کې راوړې شول. ښهی یو وارې
بیا ښاپیرۍ ناوی کړه او دسوچا تیلی د کار جوړه یې ورته
غوسته. هغې ورته په کمڅۍ کې د رامبېل د ګلونو لړی هم تاو
ې و چې سهار وختې شفا او جانۍ د خپل کور د بوټې نه
راشوکولې او په تار کې ورته پیئلې وو. بیا د ښاپیرۍ تخت بهر په
لان کې کېښودل شو و ټولو د ناوی سره چای وڅښلې. بصری
ترور چې بیا رابنکاره شوه نو غې په لاس کې د رنګینو کاغذونو
جوړه یوه آویزه نیولی وه. ښاپیرۍ د ک ټې د دروازې په سر
دغه آویزه وځړول شوه، بیا هغې سپیلنې لوګې کړل او په ټولو یې
وګرځول، رجانۍ ورله څه پیسې په لاس کېښودې.

د غرمې تر ډوډۍ پورې د چم ګاونډ ټولې ښځې نورجانۍ کورته
راغلې د ښاپیرۍ بنارسي به یې پورته کړه مخ به یې ورله وکتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په لاس به يې پېسې کېښودلې. ځينو ـ پېسو پر ځ ی نورجانې
ـ هګې او کوچ کېښودل. مازديګر مهال ځينو جينکو بيا تمبل
راوخيستو او د واده سندرې يې وئيلې. ـاپيرۍ ښه خوشحاله
معلوميده او د جينکو په خبرو به يې کله نه کله بې واره وخاندل،
خو نورجانه يو څه نا څه ناکراره ښکاريده. کله چې به يې وليدل
ـې د محلت ځواني واده کړې ښځې ښاپيرۍ سره پټې پټې خبرې
کوي نو دا په ژر تخت ته رانږدې شوه او په زوره زوره به يې د
ځو پام ځان ته کړو.

ماښام بانګونو پر وخت د ناوې تخت ـ نه کړی شو، د ښاپيرۍ
ـه راغلې نايڼه هم پاڅيده او ښاپيرۍ ته يې تسلي وکړه چې سبا
ورپسې خويندې راځي. ـ هغې ملګرې شهۍ لا د غرمې د
ډوډۍ نه وروستو خپل کور ته تللې وه. ماښام په ډوډۍ کې درې
ـلور ښځې پاتې وې چې د نورجانې د کور لوښې لرګي يې خپلو
ـايونو ته رسولې وو. ـ ښاپيرۍ ستړې وه او غوښتل يې چې
خو نورو ورځو په شان د ډوډۍ نه سمدستي وروسته اوده شي.
شپه هغه پخپل پالنګ يوازې نه وه ناسته نورجانې هم ورته
لنګې ته ډېره وهلې وه. ـنږور او خواښې ځو شېبې د جامو او د
خبرې کولې بيا نورجانه د خپل زوی په هکله ورسره لګيا
شوه ـا چې هغه ډېر لايق وو او د کلي ټول خلک ترې سوځي.
ـاپيرۍ ورته د خپلې مور خبره او اکرام ته يې د خپل پلار د
د پيړې کيسه ورياده کړه ـ نورجانې هغه زړې خبرې وبللې.
کرام د قدمونو د ښکالو په آوريدو دواړه غلې شوی. دې چې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه شو نو مور ته يې په ټيټو سترګو سلام واچوو. بيا ولاړو په تخت کيناستو، نورجانۍ په ټي غږ زوی ته يو څو نصيحتونه وکړل او بيا پاڅيده. ام د دروازې زنځير ترلو ته هم اوچت نه شو او هرې کېن په تته رڼا کې ښاپيرۍ ته د هغه نيم مخ ښکاريدو. نن هغې بنارسي لرې کړې او شنه لوپټه يې په نيم سر ځورنده وه خو اکرام بيا هم ورته نه کتل. هغه په فکرونو کې غرق وو، ل ملګرى پاينده خان ورته مخې ته ولاړ وو. بهر خاموشي خپره شوه خو دی راپاڅيدو، ښاپيرۍ هم ملا ښغه کړه. اکرام له کوټې بهر ووتلو او ښاپيرۍ ځان سره سوال او ځواب کول چې تمبه خلاصه شوه او اکرام يې وليدو چې د غولی نه يې ښليدلی کټ را دننه کړو. هغه د کوټې په بل ګوټ کې بو څو شيان اخوا خوا کړل او کټ يې پکې ځای کړو. بيا يې خپله شړۍ ورباندې وغوړوله، ۍ يې وويستلی او په غځيدو کې يې مخ بلې خوا ته واړولو.

اپيرۍ چې دا وليدل نو زړه يې آرامه شو، هغه له خپله ځايه را پاڅيده، وازې رنځيز يې وتړلو، بيا خپل ټول کالي يې وويستل، وريښمين رومال کې يې غوټه کړل غوټه يې د بالښت لاندې کېښوده. هغه پخپل نوی پالنګ په آرامه وغځيده او د ويده کيدو ړاندې يې د هری کين باتۍ مړه کړه. د هغې خوب د دروازې د زنځير په کړنګيو مات شو، ښاپيرۍ ژر ولاړه او تمبه يې خلاصه کړه. نورجانۍ د هرې کين سره را دننه شوه، پالنګ حال او په بل کټ اوده اکرام ورته د شپې ټوله کيسه تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې لا زوی ته د بدو ردو لپاره خوله جوړوله چې پدې کې ملا د حر بانګ پیل کړو. ږرځ د ښاپېرۍ لپاره د خوشحالۍ شېبې په ټولۍ کې راوړې وې. هغې ټولې خویندې راغلې وې، ورسره کلي نورې جینکۍ هم وې. ن ږرجانۍ ورته ډېره ښه ډوډۍ کړې وه خو ډېرې خبرې یې نه کولې. ښاپېرۍ د زربفت جامې په غاړه کړې وې او ټولې ښځې ورته په کتلو نه مړیدې. د هغې د جامو او د کالو نـ ونه هم ډېرو په لومړۍ ځل اوریدلی وو، شفا د هغې د ږل سنګار شیان ټولو ته ورښودل.

ږډۍ نه وروسته ښاپېرۍ خپل د پسول صندوق پرانیستو او ټولو جینکو ته یې ترینه یو یو سوغات ورکړو، د چا په لاس ږریښمین پړتوګاښ، چا ـه د سوچه وریښمو رومال او نورو ته یې د ګلابو د وړی وړی شیشې ورکړې چې مور ورله په ښار کې اخیستې وې. ـیګر ټول خپلو کورونو ته روان شول نو ښاپېرۍ د لمونـ ـه وروسته د قران تلاوت پیل کړو. نورجانه د پرون نه ږیاته په تشویش کې ښکاریده. ـبې اکرام پسې ځواب کړې وو د ماښام ډوډۍ دې په کور کې وخوري، خو په حجره کې مانه ډېر وو او خواښې اِنړور یوازې ډوډۍ وخوړه.

ږرجانۍ نن زوی سره د سختو خبرو لپاره تیاره ناسته وه او کله چې اکرام بیا خپل شلیدلی کټ کوټې ته دننه کړو، نو په پالنګ ناستې مور وربانديې لکه د پیشو حمله وکړه. ښاپېرۍ کله خواښې ته کتل او کله اکرام ته او نه پوهیده چې نورجانه ولې دومره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر وه. که د اکرام زړه نه کېږي چې د هغ سره دې په پالنګ اوده شي نو هغې ته دا ستونزه نه ښکاريده. بيا يې د اکرام خبرې ته يې پام شو، "ماته هيڅ مه وايه، اِنږور دې راوستله... ارمان دې پوره شو... زه اوس دا ښځه کولی نشم... زما د ې د ټول خاندان نه نفرت دی. ښاپيرۍ هک پک پاتې شوه. اکرام له دوې دومره کرکه کوي...د دې اندازه ورته نه وه خو اوس د مور هغه خبرې چې پخوا ورته مبالغه معلوميدې، د مېړه له خلې يې پخپله واوريدې.

ورجانۍ خپل خ په څپېړو ووهلو او په ژړا کې يې اکرام ته ړې کولې. ښاپيرۍ نه پوهيده چې خواښې ته تسلي ورکړي او که اکرام سره پخپله خبرې پيل کړي. هغه ناوې وه او په کلي کې ږيو ورځو د ناوې غږ به چا نه اوريدو. نورجانۍ اوس زوی ته جولې غوړولی وه او مينت زارۍ يې ورته کولې چې د هغې د توب نه دې حيا وکړي. اکرام خپلې څپلۍ له پښو وويستلې او يوه ، په زوره په ځمکه وويشتله. " زما لپاره ښځې او پدې څپلۍ ې هيڅ فرق نشته... ما درنه ښځه نه وه غوښتې... اوس چې دې راته کړيده نو خپله يې سمباله کړه.

د واده اوو و ې تيرې شوې او د اوومې د دود لپاره ښاپيرۍ تک شين کميس او سور پرتوګ اغوستې وو. په سر يې ژېړه د جارجټ لوپټه وه چې په سپينو خالونو ډکه وه او پلوونو ته يې د ريښمو ځوندې لګيدلی وو. د هغې خويندې او ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لې شوې، سندرې یې وویلې او نورجانی ورته بیا درنه ډوډۍ
ورکړه. له دوډۍ وروستو پېرۍ لومړی د سیدانو کور ته په
ولی کې او بیا خپلې مور کره د جینکو په بدرګه ولاړه. اکرام
ې ورځ په ښار کې و، د ، په دفتر کې پیرنګې افسر بدل شوی
وو او نوی افسر چې له کلکتې نه راغلی و، له ټولو سره
ژندګلوی کوله. ورجانی دا خبره ځو وارې د کلی ښځو ته
کړې وه چې د هغې د زوې لوې افسر راتلو. جینکو به ښاپېرۍ ته
یوه شوخه خبره وکړه و ټولو به په زوره وخندل. هغې درې
ځې مور کره تیرې کړې او زهره به د ښاپېرۍ خبرو ته غوږ
یښې وو چې د اکرام په هکله ځه وایي. هغې ته دا عجیبه وه چې
ۍ ټول وخت د خپلو جامو او د کالو خبرې کولی. هغه
وشاله معلومیده خو زهره ته د هغې په سترګو کې هاغه ځلا نه
کاریده چې د عابدې په سترګو کې یې د واده په دوېمه ورځ لیدلی
وه.

د اعظم امتحانونه خلاص شوی وو او هغه هم کلی ته راغلو. په
سر یې یوه پټۍ اوس هم تړلې وه چې د موټر د وهلو نښه وه. دا
ه اوس ټول کلي ته معلومه شوې وه. محبوبه هم له ډېرې
مودې وروسته د زهره په کور کې میلمنه وه او هغه د دې په قدر
عزت اخته وه. د جمعې ورځ د اکرام د ډوډۍ لپاره وټاکل شوه خو
ورجانی ځواب واستوو چې اکرام د اتوار په ورځ وزګارېږي.
زهره په قهر شوه ځکه هغې قصاب ته د غوښې لپاره فرمایش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړی وو. بیرته یې اعظم ورپسې ولیږلو چې غوښه د جمعې نه بلکه د اتوار په ورځ پکار وه.

په هغه ورځ د زهره په کور کې یو واری بیا ګڼه ګوڼه شوه، مریم خپل ل لوښې زهره ته ورکړې وو او پخپله به یې کله نه کله په دېوال سر ه کړو چې وګوري څوک څه کوي. محبوبی یو لوی پتنوس له خواږو او له میوې ډک کړې وو چې خپل اړخ نه یې ناپیږی سره ورلستوو. بدې له کوره حلال کړې چرګان راوړي او مور ته یې پخولو لپاره ورکړې وو. ثفا په ښار کې د ګلابي فیرني د پخولو چل زده کړې وو او د پوډرو کڅوړه یې له انه سره راوړې وه. جانی ټول وخت د خور نه تاو راتاو ګرځیده ې ګوندی لږه پریکړې پسته یا بادام ورله ورکړي، خو شفا به رته پښې ودربولي. خر چې ګلابي فیرني د شیشو په دوو قابونو کې چکه شوه نو شفا هغه راوبلله او هغې ته یې د سپینو د ورقو پاڼه په لاس کېښوده بیا یې ورته چل ور وښودلو چې څنګه دا نازک ورق به په فیرني هواروي. انی پدې کار خوشاله شوه او چې خور ورته پرېکړې پستې او بادام په لاس ورکړل نو هغې په فیرني ودوړل.

. غرمې ډوډی تیاره وه، نورجانی راغله او د محبوبې سره په کټ اوچته ناسته وه. ښا ری هم ورسره په څنګ کې ناسته او د دوی خبرې یې اوریدی. ورجانی د اکرام خبرې کولی، دا چې هغه څومره لایق وو ر دا چې انګریز افسر ترینه دومره خوشاله وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې غوښتل يې دی ګلستان ته له ځانه سره بوځي خو هغه
ورسره نه ځي. وايي چې دا کلې به نه پريږدم. زهره په يو تخت
سترخوان هوار کړو او ټولو ته يې غږ وکړو چې ډوډۍ وخوري.
اکرام تر اوسه نه وو راغلی، نورجانۍ پسې څو وارې ماشومان
ور واستول، بيا يې اعظم ته غږ وکړ چې اوخښې راولي. هغه
ډېر وخت وروسته راغلو او سترخوان يو ګوټ کې کيناستو، بيا
يې ورو غونډې وويل، " اکرام لالا وايي چې ما ډوډۍ په حجره
کې خوړلې ده، تاسو زما انتظار مه کوئ." د ښاپيرۍ د سترګو
رکه شوه، د شفا شونډې ځورنډې شوې، عابدې د خپل ماشوم
زوی په ډکه خوله کې نورې وريژې هم ور ومنډلې، محبوبې د
رګ اندامونه ژر په ټولو وويشل. زهره د وريژو غورۍ د اعظم
او جاۍ مخې ته کيښوده او قورمې غوښه يې ورته په لاسونو کې
ورکړه.

ورجانۍ ليده چې که زوی يې نن د خوابښې کور ته رانغلو نو
کلی به ور پورې وخاندي. له ډوډۍ وروسته هغه پاڅيده او
اکرام پسې حجرې ته ولاړه. هلکانو ورته وويل چې زوی يې خپل
کور ته تللی وو. ورجانۍ چې کور ته راغله نو څه ګوري چې
اکر د واده په پالنګ غځيدلی و پښو ته ورته د ده ملګری پاينده
خان ناست وو. نورجانۍ به ليدو هغه وارخطا را پاڅيدو، هغې
ته يې سترګې مه شی وويل او په منډه له کوټې او ورپسې له کوره
ووتلو. جانۍ لا پدې خبره ځان پوهاوو چې پاينده خان د دې د
ی په کوټه کې څه کول. هم هغه وخت اکرام هم له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتلو او د مور په سترګو کې ي قهر وليدو. نورجانۍ ورته
وويل، " خوابنې ر ته ولاړ شه او ښځه دې راوله." اکرام بې له
ه بحث کوڅې ته روان شو، مور ورته په دروازه کې ولاړه وه
او کله چې وې ليدل چې اکرام ښي لاس ته د حجرې پر ځای ګس
لاس ته د زهره د کور لاره ونيوله نو هغې يوه اوږده ساه واخيسته.

د زهره د کور دروازه خلاصه وه او جانۍ د ګاونډيانو د وړو سره
په درشل ناسته پيتاوې کول. د اکرام په ليدو هغې دننه منډې کړې
او مور يې خبره کړه. ناڅاپه د کور په خلکو کې بيا يو حرکت
پيدا شو او ټول راپاڅيدل. د اکرام هرکلی وشو او دی په يو کټ
کېناستو چې ور دې نوی ګلداره ځادر غوړيدلی و. مخامخ په بل
کټ محبوبه او ښاپيرۍ کيناستې، د دواړو کټونو په منځ کې د دوو
ګينو ميزونو د پاسه چای او رنګارنګ خواږه کيښودل شول.
وړې ښځې و ماشومان خو او شا په نورو کټونو ناست وو څوک
پکې ولاړ وو او د ټولو سترګې کله ښاپيرۍ او کله به اکرام ته
شوې. ثنفا د چم ګاونډ ماشومان له کوره وويستل او مريم له دېواله
اکرام ته سترۍ مه شي کړې وو. هغه ډېرې خبرې نه کولې او
کله نا کله به يې د محبوبې د خبرو لنډ ځواب ورکړو. عابدې او
ورته څو څو وارې د کلچو او د شيرينۍ قابونه وړاندې کړل
اکرام به د چايو د پيالی نه يو ګوټ وکړو او کله به د چا په
ه موسکی غوندې شو. د ښاپيرۍ او د شفا ځينې ملګرې د
غولي په يو ګوټ کې پلو کې په څه صلاح مصلحت اخته وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرام اخوا ،بخوا کتل، هغه ویزاره ښکاریدو او اخر یې عابدې ته مخ واړوو چې، "موږ به ولاړ شو." عابدې په یوی شوخی موسکا اکرام ته وکتل او بیا یې وویل، " ښه ده موږ به ښاپیرۍ نوره نه ایساروو.' اکرام پښې ښکته کړې چې څپلی پښو کړي خو هلته د ده د تیله دارو څپلیو جوړه نه وه. یوه څپلۍ وه او بله د ناوی ږیندو ترې پټه کړې وه. دې جینکو پټ پټ خاندل خو بیا شفا ات وکړو او اکرام ته یې وویل، " څپلۍ خو په پیسو کیږي." ټولو جینکو په زوره وخاندل، ښاپیرۍ تکه سره شوه او د بانړو دې یې اکرام ته وکتل. هغه یوه څپلۍ په پښه کړه، بله پښه یې د کټ په بازو کېښوده او ودریدو. د هغه سترګې له قهره ډکې وې، عابدې ته یې مخ واړوو او ورته یې وویل، " څپلۍ راکړه که نه خور مو هم د سې ټول عمر له ځانه سره کښینوئ." د جینکو خندا بنده شوه او خولې یې وازې پاتې شوې. عابدې غټې ملالی سترګې له اوښکو ډکې وې او زهره غو تل چې هم په هاغه څپلۍ په اکرام راباندې کړي او دا سر ورله مات کړي. هغې د اکرام د ترټلو لپاره خوله خلاصه کړې وه خو محبوبې ته یې پام شو چې سترګې یې ورته برندې کړې وې. هره ځان قابو کړو، عابدې ته یې د سترګو اشاره کړه، هغې یوې پېغلې ته سر وخوځوو او دې جینۍ د خپلې لوپټې د پلوو لاندې پټه څپلۍ را وویسته. بیا ورو غوندې ولاړه او د اکرام مخې ته یې هغه څپلۍ کېښوده.

بړۍ پدې څو شیبو کې له خپله ځایه پاڅیدلی او خدای خبر کله محبوبې ورته بورقه په سر کړې، دوو ورو جینکو ته د هغې جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی او د خوړو تشت په سر ښبني وو. اکرام نور هیڅ و نه
او د کوټي دروازې ته روان شو. ښاپیرۍ نه هیر وو چې د
و سره خدای په اماني وکړي، د هغې ملالو سترګو د اعظم لټه
کوله خو وروړ یې د وخته د اکرام په تندي پوهه شوې او د کلی د
ی پورې غاړې ته د یو پټي په دېوال ناست وو. هغه ډوبیدونکی
ـ ته کتل چې ټول اسمان یې د ده د زړه وینو په شان سور کړې
ي. ښاپیرۍ د خپلو اوښکو د پټولو لپاره په بورقه کې مخ پټ کړو
او اکرام پسې له کوره ووتله.

شپږم باب

۱۹۴۱

انۍ نن سحر مور ته یادونه کړې وه چې د میاشتې دویمه نېټه وه
او زهره د محبوبې کارونه ژر ژر خلاص کړې وو. ټوې یې هم
د شپې پخولی وه چې په وخت کچرۍ ته ولاړه شي. د هرې
میاشتې په دویمه نېټه به دا کچرۍ (محکمې) دفتر ته ورتله. سید

(c) ketabton.com: The Digital Library

م د انګریزانو په پوځ کې چې څومره موده کار کړې وو، په هغې حساب اوس هره میاشت کونډې ته یې د پېنشن (تقاعدي) پیسې ورکولې. پورا ه روپۍ به زهره کور ته راوړې، د اعظم د ښوو ي د میاشتې خرڅ به ورباندې کیدو. پدې دفتر کې د زهره ډېرو نو کونډو سره پیژندګلوي شوې وه. هغه ځای یو بابو(کلرک) یوسف د هر چا فایلونه ماتل او ټول فارمونه او کاغدونه به یې ورته برابرول. کله کله به چې زهره د دویمې نېټې نه پاتې شوه نو په بله ورځ به ورتله، یوسف به ورته چای هم راوغوښتلی او چا ی سره به یې یوه نیمه ټوکه هم وکړه. دواړو ته یو بل د ژوند ځینې اړخونه معلوم شوې وو. زهره خبره وه چې سف هره ورځ په بایسیکل د خپل کلي نه ښار ته راځي. په کلي کې کور او مزکې یې لرلې او د مو ر او د ښځې خبرې به یې کولی. یوه ځ چې زهره ترې د اولادونو پوښتنه وکړه نو هغه غلی شو، بیا یې ه د ښځې د نري رنځ حال ورکړو چې علاج یې روان و.

زهره ډېره خفه شوه ځکه یوسف د لو کالو وو او پدې ځوانۍ کې یې ډېر په حوصله د ښځې د رنځ علاج کوو. هغه تر اتم جومات پورې سبق ویلی و ر زهره ته به یې یادوونه کوله چې په جانۍ دې سبق ووایي. خو د زهره لپاره یوازې د اعظم سبق تر ټولو مهم وو. د کرم غوښتل چې زوی یې ډاکتر شي. هم دا وه چې عظم په ښار کې د انګریزانو په یو داسې ښوونځي کې سبق ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د میاشتې فیس به یې ترې اخیستو. کال کې یو وارې به لس ړوپۍ د امتحانونو (آزموینې) د داخلی او د کتابونو اخیستل کیدی.

سږ کال فصل بیا ښه نه وو ړی، زهره ټول غنم نه وو خرڅ کړې. ې یو هټۍ وال ورته ویلی وو چې په جنګ کې زور دا شو نوغنم به نور هم ګران شي، د زهره د کلی کوټه ټوله د غنمو په بوجیو ډکه وه. ې د پینشن روپۍ راوړې، محبوبې هم ورته د مزدورۍ درې ړوپۍ په لاس کینودې نو زهره په کور کې حیرانه کیناسته. د اعظم د سبق پیسې نه وې پورا تېر ځلې هغې د حبوبې نه لس روپۍ پور اخیستی وې او تراوسه د هغې دوه روپۍ ورته پاتې وې. ، پیسې یې ترې نشوای غوښتلی او لاسونه یې مروړل چې خپلو لیچو ته یې پام شو. د سرو زرو دوه نازکې کړې ورته سید کرم د اعظم په زیږیدو جوړې کړې وې او د تېرو دوو کالو په سختو کې هم زهره دا کړې نه وې ړخې کړې، خو اوس بله چاره نه وه. د اعظم د را و وخت وو، هغې جانی ته ډوډۍ ورکړه، پخپله یې دوه نمړې وخوړې او لور ته یې وویل، " ه بازار ته ځمه، د وړور نه بغیر بل هیچا ته دروازه خلاصه نه کړې.

زهره منزل د زرګرانو په بازار کې وو، سورج مل ز زرګر پخپلی ې کې ناست د یو امېل پترې شمېرل او زهره یې ولیده نو په حترام ورته پاڅیدو. هغې ړا هم څو وارې د سورج مل د دکان نه د خپلو او کلي والو لپاره کالي پترې جوړ کړې وو، نن هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره په ليدو سورج مل خوشاله شو او په بازار کې تيريدونکی د چاى والا هلک ته يې د چاى راوړو وويل. خو زهره ورته د لاس په اشاره وويل،" مه راغواړه چاې ...سورجه وروره کالي نه جوړوم. سورج مل په خندا وويل، " ه نو اوس به ته د ې ځايه ه چايو څنګه ځې." زهره دکان ته وروختله او په فرش غوړيدلې قالين سره جوخت يې چپلکې کوزې کړې. هغې بورقه ه ځانه کلکه تاو کړه او کيناسته. سورج مل د ې د پښو حال وليدو، بيا يې د ه سترګو کې د فکر سيورى ورته ښکاره شول نو په لاس کې نيولی اميل يې په يو ډبي کې بند کړو او زهره ته ې مخ ووګرځوو. څه چل دی ببو؟" . سورج مل د پوښتنې سره د زهره زړه را ډک شو، خپلې شونډې يې وزبيښلی او د لاسونو کړې يې ورته وويستلی. " دا راته خرڅ کړه... په هر څو چې کيږي... د زوى د سبق لپاره لس روپی پکارې دي." دسورج مل مخ سورشو، بيا يې لږ په خفګان زهره ته وويل، " دا زه درته دومره بې غيرته ښد ارم چې ستا د لاس کړی به خرڅوم؟"

زهره يو څه حيرانه شوه، بيا يې ورته وويل، "سورج وروره...زه خبره يم چې د ک له امله سره زر ارزانه دي...خو ته..." د ې خبره نيمګړې پاتې شوه. سورج مل مخ واړوو او ورته يې وويل، " خپلې کړی دې په لاسونو کړه، زه به درته لس روپی درکم." زهره يو شيبه غلی وه، بيا يې ورته وويل، " که روپی ې راکوې نو سود به هم اخلې؟" سورج مل اوس رښتيا په غصه شو، لږ په زوره يې زهره ته وويل، " دومره بې عقله خو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکارې... ، لس روپۍ بې سوده درکوم، هر وختې چې دې پېدا
کړې ماته يې راوړه." بيا غه پاڅېدو او د دوکان په بل سر کې
ګېدلی د اوسپنې د سيف (لاکر) مخې ته کيناستو. زهره خپلې
کـړې بېرته په لېچو کړې او د زړه درد يې ـترګو ته کډه کړې وه.
سورج مل په مهربانۍ د هغې اوښکې نه ودرېدې، پوهه نشوه
څه وختې يې لس روپۍ د کميس په تخرګ کې جوړ لوی جيب
ـنکته کړې، کله يې چای وڅښلې او سورج مل ورته نور څه
وويل، بس د هغه يوه خبره به يې بيا بيا غوږ کې اوريده. " زه
دومره غېرت نه يم چې ستا د لاس کړې به خرڅوم."

په کلي کې د مايا هټۍ وه، د خپل معذوره پلار او دوو ورونو سره
ږی د هټۍ شا ته کور کې اوسيدل. د کلي ماشومانو به د مايا
ـکان نه د ګوړې ځلوبۍ، املوک، چڼې او نور خواږه اخيستل.
ـنګارنګ دالونه، وريژې،هګۍ او د موسم ـابه به يې هم خرڅول.
د کلي زيات خلک خوار وو او پېسې به چا سره نه وې. دسودا
لپاره به خلکو ماي ـه غنم، جوار، هګۍ يا شوده وړل او بيه به يې
مايا پخپله ټاکله. خو عجيبه خبره دا وه چې کله به يو ماشوم ورته
ـپسه ونيوله نو هغې به ورته ګوتې نه وروړلې. د مايا د هټۍ
قانون دا وو چې پېسه به دې ورته په ځمکه ـغورځوله او هغې به
ـاندې خپله پېښه راښکله. ـه خاورو کې به يې دا پېسه وموښله
نو بيا به يې راواخيسته. هغې چېرېه . کلي د نورو ښځو سره يو
ـځای د ويالۍ نه اوبه نه وړلې نه به يې څوک خپل کور ته دننه
ـېښودل. زهره چې د سورج مل د دکان نه راووتله نو د مايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلند ور په زړه شو. عجيبه خبره دا وه چې د مايا دواړو ورونو د
ي د هلکانو سره هر ځای منډې وهلې. په ودونو کې به يې
غوښې هم خوړلې. زهره په ټوله لاره د مايا او د سورج مل په
هکله سوچونه کول. ېلې کوڅې ته رانږدې شوه نو دشفا د
ې شياما مور يې وليده چې د دوي په ګاونډ کې يې کور و.
دواړو تر خپلو کورنو يو بل سره زړه خواله وکړه او بيا د دروازو
ځيرونه يې وشرنګول.

م نړيوال جنګ کې زور پيدا شوی وو. د انګريزانو استازي
ه په کليو بانډو ګرځېدل او ځوانان به يې پوځ کې برتي کول خو
لاورخان خپل ټول زامن خوندي ساتلي وو. د کلي خلکو به ويل
چې هغه سرکاري کسانو ته پيسې ورکوي او پکې يې څو سره
ملګرتيا يې لرله. نورجانه سخته وېريده چې هسې نه زوی ورله
پوځ ته وربدل کړي. زهره سره هم وېره وه چې اعظم به ترېنه د
وونځي نه يوسي خو داسې ونه شول. د ښاپېرۍ د واده دوه
مياشتې پوره شوې او اکرام قبايلي سيمې ته بدل کړې شو. په بنو
کې د مديريت په دفتر کې د يو بابو ضرورت وو، اکرام له خدای
ورځ ورکړه. هغه خپل بکس بند کړو او مور ته يې ويل، " خوښه
دې خپله... که اِنږ ر ځان سره ساتې، وې ساته، زه يې له ځانه
سره نه بيايم." اپېرۍ اوس د جامو او د کالو د طلسم نه راوتلې
وه خو هغې ته خپل جرم نه وو څرګند. د پلار د څپېړې ګناه ګاره
و هغې د ناويتوب ورځې اوس په تيرېدو وې. د چم ګاونډ
ځې به راتلې او نورجانه به يې په سترګو سترګو کې پوښتله چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

انړوردې څه لري؟" مانا حامله ده که نه؟ نورجانې به د دواړو
ړنو ګوتې په هوا کې تاو راتاو کړې، شونډې به يې هم ورسره
ځې کړې، ـې لکه چې دا ټول د ښاپېرۍ ګناه وي.

ې به کله ناکله د ښاپېرۍ خبر اخيستو خو زهره او خويندې يې
لا ـه ددې حالاتو نه خبرې نه وې. په ښار کې د زهره زړه
جوړ وو چې د اکرام خپله سخرګنۍ نه وه خوښه، ولې ـ ښاپېرۍ
ايست ته به تېنګ نه شي او پخپله به ورسره ژوند کوي. د کلي
به ښځې راتلې نو ز ـه به د ښاپېرۍ حال ترې وپوښتلو او په
ظاهره هرڅه سم وو. هغې کالي او جامې هغه څه وو چې د
ځو لپاره د خوشالۍ ا د ارامه ژوند نښې وې. عابده اوس بيا د
ماشوم د زېږولو په انتظار وه او له څو مياشو راهيسې ښار ته نه
وه تللې. زهره چې د اکرام د نوې نوکرۍ نه خبره شوه نو دا
پوښتنه ورته پيدا شوه چې ښا ېرۍ له ځانه سره بيايي او که نه.
غې د شفا سره يو څو وارې زړه خواله وکړه، خو پدې پوهه وه
چې د دې هره خبره به يې ردوله. ـ ښاپېرۍ په هکله به شفا تل د
خور پره کوله، يو وارې هغې مور ته ډېره په تونده لهجه خبره
ګرځولې وه. پداسې وخت کې به زهره دلګيره شوه او ځان به يې
واځې احساسوو. محبوبې ته به يې د اولادونو د نافرمانۍ خبره
وکړه نو هغې به هم ورته نصيحت پيل کړو چې کلي ته ډېر ـک
اتګ مه کوه. شفا به د محبوبې د لور مينا سره د لاسي کارونو
مرکز ته ورتله، ـی به ټوله ورځ د انګريز پوځيانو لپاره د خړو
ړيو نه سوېټرې (جمپر) اوبدلې. زهره د محبوبې خبره منلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﺑﻮازۍ مړي، ښادۍ له به کلي ته لله، شفا، اعظم او جانۍ به يې
م له ځانه سره نه بيول. سحر به ولاړه ا کوز ماسپښين به د پيو
خرڅوونکو ګوجرانو ه تانګه کې بېرته راغله. نن سحر زهره
ځواب شوې وو چې د دلاورخان مشره ښځه مړه شوې وه،
غې شفا او اعظم ته ډوډۍ پخه کړه، جانۍ يې له ځانه سره کلي ته
بوتله.

ړۍ د وير او جنازې نه وروسته د کلي ښځې يو يو کټ کې
څلور ځلور کيناستې يو بل ته يې سرونه ټيټ کړي وو او په خبرو
بوختې وې. زهره ، تادي کې وه، غوښتل يې چې ښار ته ژر
، ورسوي، خو په راپاڅيدو کې يې د يوې ښځې د خولې داسې
خبره واوريدله چې د غوږونو نه يې لمبه راپورته شوه. د ښاپيرۍ
په هکله خبرې کيدې چې د نورجانې سره د مړې له کوره په وتلو
وه. عابده هم ورسره ولاړه وه، " ښاپيرۍ خواره وچه ده...نه نه
مۍ دايې ليدلې ده هغه وايي چې ښاپيرۍ خو تر اوسه جينۍ ده."
زهره بورقه په سر، نېغه د مړي د کور نه ولاړه او د نورجانې
مخې ته ودريده. ې او ښاپيرۍ دواړو د مور تندې وليدو نو
، شوې چې جنګ جوړيږي خو په زهره لکه چې اور بل وو.
هم هلته يې د نورجانې پلار نيکونه ور ياد کړل، په چيغه يې ورته
يل چې خپله لور به په ښار کې لوی ډاکتر ته د معاينې لپاره
يايي چې څرګنده شي په ښاپيرۍ کې څه نقص وو. هغې ښار ته د
ـ اراده پرېښوده، مناف ماما ته يې وويل چې د محبوبې کور ته
ولاړ شي او ورته ووايي چې شفا او اعظم د شپې لپاره خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ور وغواړي. بیا هاغه زهره چې لونو کره به یې ورځ نه تېروله د ښاپیرۍ سره یې شپه تېره کړه چې اصل حال نه ځان خبر کړي.

نورجانې پره هڅه وکړه چې په آرام او تسله خبره سره کړي، خو . کلي ځینو ښځو زهره ته ویلی وو چې نورجانې په ښاپیرۍ تاپه لګولی ده چې دا وچه ده. زهره ټوله شپه نارامه تېره کړه، سحر بانګ سره راپاخیده ښاپیرۍ خپل یو څو جوړه جامې او کالي غوټه کړل او لمانځه نه وروسته مور او لور د شنډ توت به لورې رواني شوې. نورجانه پخپلي کوټې کې ملاسته وه او هیڅ خبره نه وه چې دوی څه وختي له کوره ووتلې. سحر د چایو لپاره چې راپاڅېده نو د ښاپیرۍ کوټې ته وکتل، هلته د دروازې زنځیر ره لوی د اوسپنې قلف ځوړند وو. **نورج** د کوڅې د دروازې په درشل کیناسته او زهره ته په ښېرو سر شوه.

"خدای دې د تورو خاورو لاندې کړه چې زما د زوی کور **ورانو** دای دی زوی ځواني مرګ کړه." د چم ګاونډ هغو چې زهره ته یې د نورجانې خبرې کړې وې، اوس د هغې سره د زهره په هکله په خبرو اخته وې.

اووم بلب

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ستړې ستومانه په تخت پرته وه، لږه شېبه وړاندې محبوبه
ینه خپل کور ته تللې وه. جانۍ او ښاپېرۍ دواړه په پخلنځي کې
اخته وې او کله نه کله به د دوی د خندا غږ د زهره د فکرونو لړۍ
ماته کړه. سې ښکارېده لکه چې ښاپېرۍ تل هغې سره وه، د
هغې د یوې خبرې نه هم داسې نه ایسیده چې د واده وې ښځې
ژوند به یې تېر کړې وي. سحر چې دوی ښار ته را ورسیدې
نو اعظم او پرۍ یو بل ته غاړه غړې شوی وو. دواړو دومره
وژړل چې زهره ورته حیرانه وه. د ی په ټولو اولادونو کې
یوازې عابده وه چې زهره سره به یې ډېرې خبرې کولې، اعظم نن
ډېره موده وروسته خور لیدلې وه او باند یې کوله چې ښوونځي ته
ولاړ نشي. و زهره ورباندې سترګې راوو ستې او ښاپېرۍ هم
ورته اشاره وکړه نو دی ولاړو. شفا به لږ ناوخته تلله او د مور په
ړه هغې نن له بازاره ورته غوښه او سبزي راوړی وو، بیا د
محلت د نورو جینکو سره له کوره وتلې وه.

ره پخپل زړه کې کرل رېبل چې څرنګه به د ښاپېرۍ سره
خبرې کوي. محبوبې ورته د یو کلینک پته ورکړې وه چې رام چند
ډاکتر او د هغې ښځې سیتا په ګډه پرانستی وو. ار ډېرې ښځې
به د علاج لپاره سیتا ته ورتللې، محبوبې ورته دا هم ویلې وو چې
د غرمې نه وروسته دومره بیروبار نه وي. س تر ټولو ګران
کار د زهره لپاره دا وو چې ښاپېرۍ رضا کړي. خو د غرمې د
ډوډۍ نه وروستو کله چې زهره هغې ته غږ وکړو چې کلینک ته د
ورتلو لپاره جامې بدلې کړي و ښاپېرۍ په چپه خوله د مور خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله. د زهره زړه ارامه شو، داسې ښکارېده لکه چې ښاپېرۍ د ابدې ځای نیولی و. تلو کې زهره جانۍ ته یو وارې بیا تاکید وکړ چې دروازه دې هیچا ته خلاصوي تر څو بره کړکۍ نه یې راتلونکی لیدلی نه وي.

رام چند کلنیک د ښار د تانګو اډې ته نږدې و. د لوی سړک په غاړه جوړه دا ودانۍ په اصل کې یو پخوانی لوې کور وو چې د رام چند نیکه جوړ کړی وو. د لاندینی پوړ په دوو برخو وېشل شوی و. د لوی برنډې مخې ته یوه وړه باغچه وه چې د سړک نه ورته لاره ورغلې وه. باغچې یو خوا لاره د سړو او بله د ښځو کلنیک ته ورتله. هاغه خلک به چې د مریضانو سره راتلل بهر په برنډه کې په لویو لرګینو تختو ناست وو. زیات شمېر به یې د تانګو کوچوان، د موټرو ډرېوران او د خدمت ګارو و. زهره او ښاپېرۍ د بر ته دروازې د انتظار یوې کوټې کې ناستې وې. یوې نرسې په رجسټر کې د ښاپېرۍ نوم، سن او نور معلومات لیکلي و. په معاینه خانه کې اوس نور یڅوک نه وو ځکه زهره ورته ویلي وو دا خبره به یوازې ډاکټرې ته وای. نرسې دوی ته یوه پرچه لیکلې وه او کله چې د دوی وار راغلو نو د پرچې سره یې دننه ور واستولې.

ډاکټ ه سیتا یوه ښایسته زړه ښځه وه، عمر یې له زهره ډېر علومېدو، خو ویښته یې تک تور وو. شنه ساړي یې ترلې وه، د ه پرې سپینه چپنه او په غاړه کې یې دوربین(ستیتکسوپ) وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو قلم یې په لاس کې وو او په ځینو کاغذونو یې ژر ژر لیکل کول، ـاپیری یو څه وارخطا شوه. ډاکتره سیتا چې په کوم میز او چوکۍ ناسته وه، هغې نه علاوه پدې کوټه کې یو بل اوږد میز وو چې سه پرې سپین ځادر غوړېدلی وو. دې میز سره په څنګ کې د اوسپنې په چوکاټ ، آبي رنګه پردې لګیدلی وې. ډاکترې خپل لم کېښودو او دواړو ته یې د کیناستلو اشاره وکړه، بیا یې ښتنې پیل کړې. زهره په پښتو کې لګیا وه او ښاپیرۍ په ماته ږه اردو کې د مور خبرې ورته ژباړلې. یو څو خبرو نه وروستو سیتا راپاځېده، زهره ته یې بهر د انتظار په کوټه کې د کیناستلو وویل او زهره چې له دروازې وتله نو شا ته یې ولیدل ، سیتا ښاپیرۍ هغې لوی اوچت میز ته بیوله.

د انتظار په کوټه کې یو دوو ښځو د زهره سره د خبرو هڅه وکړه چې هغه وخت صفاي ، کوله، خو د هغې ټول حواس دننه د کټرې او ښاپیرۍ سره پاتې وو. د هغې د انتظار شیبې په پیړیو وغځیدې او چې ډاکټره یې په دروازه کې ولیده نو زهره د خپل زړه درزا آورېدی شوه. . ډاکټرې په اشاره هغه یو وارې بیا دننه ولاړه، ښاپیرۍ خپله سپینه بورقه بیا په سروله چې معاینې لپاره یې لیرې کړې وه. . سیتا پوښتنې پیل شوې، او اخر یې زهره ته ویل، " ستا په لور کې هیڅ نقص نشته...دا تر اوسه جینۍ ده، دې ته سړي لاس هم نه دې ور وړې." زهره ډېره حیرانه نشوه ځکه ډاکټرې یوازې د هغې د زړه شک لرې کړې و، د کلي ښځو او بیا ېه تېره شمې دائی ریښتیا وئیل. د ماښام د بانګونو نه وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره او ښاپېرۍ په کور کې وي. د لږ دمې نه وروسته زهره بيا
له کوره ووتله او اوس د دې مخه د محبوبې کور وو. واړو ښځو
تر ډېره وخته دننه په کوټه کې د يو بل سره زړه خواله وکړه او
زهره پوره په تسله بېرته ې را وگرځيده.

ښاپېرۍ او د اکرام د طلاق خبر په ټول کلی کې خپور شو، دا
ځلې زهره د نورجانې د خبرو نه وړاندې د کلي عتبرو ښځو ته
ټول حال وئيلې وو. دلاور خان نورجانې سره پخپله خبرې وکړې
او ورته يې وويل چې پخوا له دې چې نور د ښاپېرۍ ژوند برباد
کړي زوی ته دې ووايي چې پېرۍ ترې خلع اخلي. نورجانې
بيا هم پدې معامله کې مالي گټه وکړه او د خلع په بدل کې يې د
اده ټول کالي او جامې يې له ښاپېرۍ واخيستې. د اوسپنې هاغه
صندوق چې هغې د زهره له کوره راوړې وو بېرته ورته ور
استوو او ښاپېرۍ د خپل مهر ځمکې نه هم لاس واخيستو.
زهره د زمکې او د کالو جامو په غم کې نه وه بلکه په دې خوشاله
چې لور يې څه تاوان نه و کړې. په هغه ورځ چې د ښاپېرۍ د
ژوند فېصله وشوه او دا د مور په کور کې کيناسته، نو زهره پرې
د خپل زړه بړاس وويستو. هغه په زوره زوره لگيا وه او ښاپېرۍ
ې اوښکې تويولې. شفا او اعظم غلي ناست وو او مور ته يې
سو وپيلې. په لومړي ځل دوي ته احساس شوې و چې د مور
زړه يې د کاڼي نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی د یو څو میاشتو د ځنډ نه وروسته بیا خپل کتابونه راواخیستل. د نځم جومات(صنف) امتحانونه نږدې وو، هغې له خپلې نۍ استازې سره خبرې وکړې او په یو میاشت کې یې ړته ځان تیار کړو. شفا او ښاپیرۍ دواړه یو ځای د پنځم صنف نه ووتلې. د چوټۍ پر وخت لاره کې یې کچه شنه امونه واخیستل، ته راغلې نو ښه مرچ او مالګه یې ورباندې دوړول او په خوند خوند یې خوړل. زهره دواړو ته حیرانه وه چې دومره تراوه دوی څنګه له ستوني تېروي. د شفا داسې مساله داره شیان خوښ وو، کله کله به یې د محبوبې د لور سره یوځای د املي شربت جوړ کړ. کچه شنه انګور به یې وټکول، او شوملې به یې سره ګډې کړې، بیا به یې دا د شیپې سرې ډوډۍ سره خوړل. د ژمې سختو یخو شپو کې به یې د ګوړي شربت جوړ کړو، ټوری به یې پاس په کوټه کېښودو، حر به د کنګل شوي وری نه وړې وړې ټوټې ټولو ته ورکولې چې واخلئ... ما خوږه واوره جوړه کړېده.

زهره به تل شفا ټ له چې دا بلاګانې به یې ناروغه کړې، خو هغې به نه آوریدل. ن هم د کچه امونو د خوړلو وروسته یې وښې ل چې په خېټه کې یې درد شو. په ښار کې هېضه (کولرا) خپره وه و زهره چې شفا بې حاله ولیده نو سمدستي یې ټانګه اوغوښته او دا یې د رام چند کلینک ته ورسوله، ښاپیرۍ او جانۍ دواړه ورسره وې. په کلنیک کې په دې ولا اخته ډېر نور م مان هم راوستل شوی وو. یوې نرسې د ټولو تبه معلوموله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې بلې خلکو ته ستنې لګولې. ډاکټره پخپله هم ډېره بوخته وه او
. وارې د انتظار کوټې ته راغله نو زهره يې ولیده. دوی ته
.دې شوه، ښاپیرۍ سره يې څو شېبې خبرې وکړې، بیا یې
ورته وویل د خور خیال ساته، علاج پر ځای پرهیز ضروري
وي. زهره د شفا په حال پرېشانه وه، هغې دا ونه لیدل چې سیتا
څومره ر وخت د ښاپیرۍ سره خبرې کولې. بېرته چې کور ته
اغلې نو ښاپیرۍ مور ته وویل، " ډاکتر سیتا وایي چې د دوی یوه
نرسه په کار ده...ماته يې وئیلي دي چې که د نرسانو کورس کول
غواړم نو دوی به راته په کلنیک کې کار راکړي." خو د کار نه
وړاندې د ښاپیرۍ لپاره یو کال د نرسانو په ښوونځي کې سبق
ضرور و. د زهره دا خبره نه وه خوښه...د نرسانو کار خو به
یوازې مسیحیانو او هندوانو جینکیو کول. ناپیرۍ سپینه بورقه په
سروله، بې له اکرام بل سړی د دې مخ هم نه وو لیدلی، خو د
محبوبې په مشوره ره د نرسانو ښوونځي ته ولاړه او وې لیدل
چې هلته ټولې ښوونکې ښځې وې. څو مسلمانې جینکۍ يې هم
یدې او چې زړه يې تسله شوه نو ښاپیرۍ يې پکې داخله کړه.

ه ښار کې به یې د انګریزانو په ېټرو (تیاتر) کې هندي فلمونه
م ښکاره کول. زهره یوه ورځ، ښاپیرۍ د نرسانو ښوونځي ته
ورسوله او له هغې مخې د سودا نه وروستو کور ته روانه وه چې
په لاره کې يې د نغارې غږ واورېدو. خلک د دې غږ په لوري
روان وو او زهره هم په خلکو کې شامله شوه. یو تن د سړک په
منځ کې نغاره ډنګوله او بل ورته په ته د یوې ښځې او سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنګین تصویر نیولی وو. ې تخته سپین او تور ټکي هم لیکلي وو خو زهره پرې نه پوهیده. نغارچي په هندي ژبې کې اعلان کوو ې، " د بمبیی نومیالي ستوري اوس په بایسکوپ کې ګورئ." نغارچي په خلکو پاڼې هم وېشلې. د زهره ګوتو ته هم یوه پاڼه راغله چې دې سمدلاسه تاو راتاو کړه او د تخرګ په جیب کې یې داسې کېښودله، ته به وایې د روپۍ ټ چا ورله ورکړې وي. محبوبې چې د زهره د لاسه پاڼه واخیسته نو په خندا شوه، پدې کې هم ښځې او د سړي د څېرو سره د بایسکوپ اعلان لیکی وو. هغه پخپله یو دوه وارې د خپلو خپلوانو سره د بایسکوپ یدو ته ورغلی وه او پخپل کور کې ناستو ټولو ښځو ته یې څو څو وارې د دې کیسې کړې وې. د زهره شوق یې چې ولیدو نو لوظ ې ورسره وکړو چې بل ځلې به دا هم له ځانه سره بیایي. خو زهره ته دا موقع چرې پیدا نشوه.

د ار په ډېرو کورونو کې خلکو د هرې کېن پر ځای د بجلي (برېښنا) تارونه ګولې و. د محبوبې په کور کې خو د یخ باد لپاره یوه پکه هم وه او و وارې د زهره د کور خاوند سره یې خبره وکړه چې په کور کې ورته رېښنا راولي، خو هغه به ورته بانې جوړولې. اخر چې د دې کور ته هم بجلي راغله نو د کور خاوند وربانډې کرایه زیاته کړه. د پېځو پر ځای د میاشتې کرایه شپږ روپۍ شوه او زهره چې د بایسکوپ لپاره کومې پیسې ببلې کړې وې هغه په کرایه کې ولاړې. اوس هر ماښام د اعظم، جانی ا پدې خبره جنګ وو چې د لوی کوټې رڼا به څوک بلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا ته دې خبر خوند ورکوو چې هاغه تور بټن کته کړې چې په کړپ سره به یې په کوټه کې رڼا خپره کړه. د شپې خوب په کې به هم ناندرۍ وې چې تور بټن به ځوک بره کړي.
زهره، شفا ته مینت زارۍ وکړې چې هغه د ماشومانو چلن پرېږدي نو د اعظم او جانۍ ترمنځ دا فېصله وشوه چې یو تن به د رڼا لګولو پر وخت په چ کۍ ودرېږي او بټن به ښکته کوي، بل به رڼا بندولو پر وخت بټن پورته کوي.

ورځې نه وې تېرې چې محبوبې د بجلۍ په زور تودیدونکې ي(اوتو) راوغوښتله او د محلت ټولې ښځې د هغې کور ته وار په وار ولاړې چې دا نوی "شې" ګوري. پدې محلت کې یو ځو کورونو کې ریډیو هم ، چې د غرمې به پکې پښتو سندرې آوریدل کیدې. د کومې ښځې چې به یوه بدله خوښه شوه نو د خپل کور د ړکۍ نه به یې په ګاونډۍ چغه کړه چې ،" لږ غږ یې اوچت کړه." د یو اتوار پر ورځ زهره بازار ته ووتله چې د خطاب ګل د دوکان نه "کله" (کلیا) راوړي. خلکو به د خپل کور وچه ډوډۍ غه ته یوړه او ده به د پسه د پښو او سر په ښوروا کې دا ډوډۍ ښه میده کړه. باسه به یې پرې د سرو پیازو بګار(تبۍ) هم واچوله.

زهره د جوړ شوي کله وښې را واخیستو نو د خطاب ګل په لاس یې یوه ټکه (ټنکه) کېښوده. خپلې کوځې ته چې را دننه شوه نو په رېډیو کې د سندرو غږ یې واورېدو. ه دریو څلورو کورونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه یوه مسته سندره غږېده چې د پېښور رېډیو ورته اېښې وه.
هغه ځان سره موسکی شوه، نن د چوټۍ ورځ وه او خلکو په ـښتیا
ـې له موسیقۍ خوند اخیستو. د کور مخې ته اعظم له دوو دریو
هلکانو سره لوبې کولې او لویه دروازه خلاصه وه. زهره چې
کور ته دننه کېده نو زوی ته یې د راتلو غږ وکړو. بیا پاس وختله
پخلنځي ته ولاړه نو هلته هیڅوک نه وو. ، لوی کوټې دروازه
ـه بنده وه خو دننه هر څه ښکارېدله، شفا د هغې مستې سندرې
ـه موسیقۍ داسې ـڅا کوله چې له ځانه بې خوده وه و جانۍ ورته
لاسونه پړکول. زهره هم هلته په برنډه کې په تخت کیناسته او په
دواړه لاسونو کې یې خپل سر ونیولو.

اتم بلب

۱۹۴۲

شفا نن سحر ډېره خوشاله، څرخه سینټر ته روانه وه. د هغې د
ـشالۍ سوب جانۍ وه چې نن ـې په ښوونځي کې لومړۍ ورځ
وه. زهره د محبوبې خبره منلې وه چې جانۍ توله ورځ په کوڅه
کې بېکاره لوبې کوي، که دوه نور تکې ولولي نو ژوند به یې جوړ
ـي. جانۍ په لاره روانه او په لاس کې نیولې غوټه یې زنګوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پکې پراته او وریت کړې اګۍ تړلې وو. مور ورته ویلي وو چې دا به په نیمه چو ی کې خوري. د شفا سپینه بورقه په سر وه او د کتابونو غوټه یې په ترخ کې نیولې وه. . کوڅې په بل سر ورته شیاما، فاخره، پري او رمولا ولاړې وې، چې ټولې د هغې ـزولی وې او هره ورځ یو ځای به له محلته وتلی. رمولا یهوده ـه او د هغې کور ته جانۍ کله هم نه وه تللې. د شیاما او د پري کورونو ته به یې هره ورځ د څه نه څه کار لپاره خور یا مور لیږله. کله د کروشیې د نمونې کتابونه، کله وړۍ او سیخونه، د تارکشي کونډه ستن تار، د ګنډولو د مشین پرزې او داسې نور توکي جانۍ له یوې کور ل ته ځغلولې. پدې کورونو کې نورملشومان ـیاتره هلکان وو او د جانۍ په شان به یې د خویندو کارونه نه کول. د جانۍ شیاما ډېره خوښیده او کله چې به ورکره ولاړه نو هغې به ورله د خپلې مور او نیا نه پټ د خوړو لپاره څه ـ څه ورکول. هغه بله ورځ شفا د اوسپنې دوه سیخونه او د شنې وړۍ یوه ګوله جانۍ ته ورکړې وه چې شیاما ته دی ورشي چې د هلکانو د سویټر یوه نمونه ورته جوړه کړي. ژمی را روان وو او زهره د اعظم لپاره وړۍ راوړې وه ـې شفا ورته سویټر واوبدي.

جانۍ په منډه منډه ولاړه خو هغه د شیاما د نیا نه ډېره ویریده، بد بد به یې ورته کتل او دا یې نه پرېښوده چې دننه کوټې ته ولاړه شي. د دوی د حویلۍ په انګڼ کې یوه ښځه چوکۍ ایښې وه چې ـانۍ به په هغې کیناسته. هغې به هیڅ شی ته ګوتې نه ور وړلې، ـکه یو وارې شیام ورته په یو قاب کې د ګازرو حلوه ورکړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ويې خوري. نيا چې وليده نو تر ډېره وخته يې دواړه ټرتلې، يا جانۍ چې له کوره وتله نو وې ليدل چې نيا د انغری نه ايره راواخيسته او په زوره زوره هغه قاب يې په ماشوړه پاک کړو.
ياما د نيا د لاسه جانۍ ته هيڅ نه شو ورکولی، نو يوه ورځ چې هغه ورغله نو هغې ته يې ورو غوندې اشاره وکړه چې بهر دروازې شا ته دې ودريږي. جانۍ غلی ولاړه وه چې د شياما لاس د دروازې نه را بهر شو. هغې د ګرمو شيدو کاسه ورته ولی وه چې ژر ژر يې وڅښي. پدې ورځ چې شياما د شنې ړۍ نه نمونه جوړوله نو جانۍ د هغې لاسونو ته کتل. نمونه پيچلې وه او شياما ورته د سيخونو او د وړۍ د کورونو، د يو بل د پاڅه د تېرولو او د تار د اړولو چل ور ښودلو. يې څو وارې يې پخپله نمونه اوبدله، با يې جانۍ ته وويل چې هغه د دی په وړاندې هغه نمونه جوړه کړي. انۍ چې ځان پوهه کړو نو شياما اخوا دېخوا وکتل. بې د ګاونډي سره په دېوال خبرې کولې. شياما د پخلنځي نه د ځلوبيو ګڅوړ راواخيسته او جانۍ ته يې ورکړه، بيا يې د لاس نه ونيوله او د کوره يې بهر کړه.

ن هم د جينکو پدې جوپه کې شفا او فاخره په بورقو کې پټې وې. شياما لوپټه په سر کړې وه و چې جانۍ يې وليده نو راټيټه شوه او هغې ته يې ټينګه غاړه ورکړه. جانۍ د شياما لاس نيولی و او هغې سره يې په ماته ګوډه هندکو کې خبرې کولې. د څرخه سپېنتر يوه برخه اوس د سبق لپاره بېله کړې شوی وه. په څلورو کوټو کې . څلورو بېلابېلو صنفونو د جينکو لپاره د نسواري سن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې اوږدې غالۍ غوړول شوې وې. وی ته به یې ټاټ ویل او په یو ټاټ به پېړ جینکۍ یو بل پسې کیناستې.

ټولې جینکۍ د ښوونځي په تالا کې راټولې شوې، جا ې اوس د شفا سره ولاړه او هر چاته په ځیر وه. مشره استاده انګرېزه وه او هغې یو خبرې په هندي ژبه وکړې ې جانۍ پرې نه پوهیده. ولو جینکو سرونه ټیټ کړي وو او یو بل ته یې نه کتل. بیا د هریو قطار جینکۍ خپلو خپلو کوټو ته ورغلې. شفا د جانۍ د نوم لیکلو لپار یوې وړې کوټې ته بوتله چې سپین ږیرې سړی پکې ناست وو. د هغې نوم او د پلار نوم ولیکل شو او یو کاغذ یې ورله ورکړو چې د لومړی صنف استاذی ته یې ور وسپاري. دې سړي چې شفا ورته بابو صیب ویل د یوې الماری نه کتاب او تختی راوویسته. ورسره دوه د نیچي قلمونه او مشوانۍ د یو ډبی نه راواخیستل، وشنایي پونړی یې هم ورسره کېښودې او شفا ته یې وویل چې د تختې لپاره به خاوره له بازاره پخپله واخلې. قاعده ې شلیږي نو ښه به دا وي چې بهر په کوڅه کې په کاندار یې جلد ورته وخېژوي. شفا سرو خوځوو و د جانۍ د شیانو سره صنف ته روانه شوه. لومړی صنف کې جینکۍ ې وې، ښه شور وو. استادې په تخته سیاه (تورې دړې) الف ب لیکلی وو او جینکو په زوره زوره تورې یادول. جانۍ په یوه ښکه کې چې جینکۍ پکې لږ وې، کینول شوه او شفا ورته ډاډ ورکړو چې په نیمه چوټۍ ، به ورپسې پخپله راځي. نږدې ناستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې وړې جينۍ هغې ته کتل او موسکۍ شوه، جانۍ هم ورته وخاندل او بيا د نورو په شان دا هم د سبق په يادولو اخته شوه.

تر ډېره وخته زباني سبق و، بيا استادې امر وکړو چې اوس ياد ي توري په تختۍ وليکې. جانۍ نورو جينکو ته کتل، د هغې ـاورينه مشوانۍ تشه وه او نه پوهيده چې ر ک ـه جوړ کړي. ې جينۍ هغه د لاسه ونيوله او استادې ته ورغله، مشوانۍ او ې ورته ښکاره کړل چې دوې اوبو ته اړتيا لري. استادې ورته اجازه ورکړه، دوې په منډه د غولۍ نه تېرې شوې او په بل ـ کې لګيدلی بمبې ته ولاړې. ې جينۍ لږې اوبه په مشوانۍ کې واخيستې، پونړۍ رنګ يې پکې ورګډ کړو، بيا يې اخوا يخوا وکتل د جانۍ په سر د ململو لوپټه وه چې هم نن ورته مور په سر کړې وه. ـر ځو چې هغه خبريده، ې جينۍ د لوپټې نه يوه ټوټه شلولې او په مشوانۍ کې ور دننه کړې وه. جانۍ هکه پکه ولاړه وه او د جينۍ نه يې پوښتنه وکړه چې ولې يې مشوانۍ کې دا ټوټه ور اچولې وه هغې ورته وويل په قلم چې ـنګ اخلي ـ خاشکۍ بهر نه توييږي. دوی بېرته صنف ته ولاړې او په ختۍ د تورو په ليکلو بوختې شوې. ـانۍ ډېر په احتياط مخامخ کتل، د توري شکل به يې په حافظه کې کېنولو او بيا به يې ورو ورو په قلم هم هاغسې وليکل. هغه بوخته وه چې پدې کې نابېره د هغې نه مخکې ناستې دواړه جينکۍ د يو بل د ويښتو په شوکولو لاس پورې کړو. د وی په ټيل ماټيل کې د جانۍ د لاسه مشوانۍ ولويده او ټول کميس يې ورله ولړلو، استاده راپاځيده، دواړه جينکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يې يوه يوه ښېږه راخلاصه کړه خو چې د جانۍ د کميس حال ي وليدو نو هغه يې له ويښتو را ونيوله او دروازې ته يې ورتيله کړه چې " ورشه بدبختې... په لومړۍ ورځ دې مور ته کار وکتلو."

د وجود نه ډېره کمزوری وه، د استادې په تېله په ځمکې را ږېوته، سترګو لاندې يې تياره شوه او په غوږونو کې يې شغ شغ کېدل. په هوش کې راغله نو د شفا په غېږه کې پرته وه او هغې رته ژړل. دا بله کوټه وه چې پکې يوه زړه خاله ناسته وه. دې د جانۍ خولې ته د شودو قاشوغه ورنږدې کړه، او وې ويل، وخښنه لورې طبيعت به دې ښه شي." جانۍ سخته وېرېدلې وه او په ژړا يې پيل وکړ، يوه خبره به يې بيا بيا کوله چې، " زه کورته ځمه." مشره استاده راغله، شفا د جانۍ دواړو ته يې تسلي ورکړه او خاله ته يې امر وکړو چې دوي دې کور ته ورسوي. بهر په کوڅه کې يوه تانګه دوی ته په انتظار وه. شفا او خاله، جانۍ راوچته کړه او د تانګې په وروستۍ سيټ يې خملوله. شفا هم ورسره کيناسته، خاله وړاندې د کوچوان سره خبرې کولې او د شفا کور لاره يې ورته ښودله.

ډېره د محبوبې په کور کې برستنه ګنډله چې په کوڅه کې د ملشومانوشور ملشورشو. د شفا غږ يې واورېدو نو وارخطا ګې ته يې ورمنډې کړې. د لور حال چې يې وليدو نو ژړ يې په غېږه کې ... وله. خاله تانګې وال ته پيسې ورکړې او د زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د هغې کور ته ور دننه شوه. بیا خاله زهره ته ټوله کیسه
وکړه، دا چې استاده ملامته نه وه، ټول واړه هره ورځ و هل
خوري، ځوک د جانی په شان بې هوشه شوی نه وو. زهره نه
غوښتل چې د لونو ماندې د خاله سره جنګ وکړي، شفا ته یې
ږه وکړه، هغې یو څه میوه د خاله مخې ته کېښوده، جانی نه یې
و پوښتنه وکړه چې څه به خوري. اوس یو څه آرامه شوی
وه، خود یې پوښتنې سره ورته سې پراته او هګۍ ور په زړه
شول. هم هغه پراته یې غوښته نو ټولو وخاندل. شفا لاړه تازه
ه او هګۍ یې ورته پاخه کړل او بیا دواړو خوېندو یو ځای
ډوډی وخوړه.

نـهم باب

۱۹۴۳

جانی تعلیم پاتې شو، هغه ډېره کمزوري وه، ډاکتر ورله د طاقت
دروګان لیکلی وو او زهره زیار ویستلو چې هغې ته ښه خواړه
ورکړي. زیارتونو ته به یې هم بیوله، غاړه به یې رنګارنګ
عویذونه ځوړند وو. کله نا کله به یې پر مټ هم تعویذ تړلی وو.
زره ته یوازې د جانی غم نه وو، هغه به د شفا په حالت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړیده. تل به یې په سر کې درد وو، ډوډۍ به یې سمه نه خوړله
ګلابي رنګ یې ژېړ شوی و. په هاغه ورځ خو زهره سخته
نارامه شوه کله چې یوې ګاونډي ورته وویل چې د دې په کور کې
پېریان وي چې داسې دواړه جینکۍ په یو مخه ناروغې وې.
په خبره وه چې د ښار ډېر کورونه درانه ځایونه لري خو دا یې
ر نه کیدو چې د دریو کوټو پدې وړوکې کور کې به هم داسې
ځای وي. یوه شپه یې دا باور پوخ شو ځکه شفا په خوب کې په نا
اشنا ژبه خبرې کولې. هغه سخته وېرېده او په بله ورځ د نوې کور
په لټه کې شوه. محبوبې ورته ډېر وویل چې پیریان په کورونو
کې نه وي او بله دا چې که په نوې کور کې هم دا حال وو نو بیا
به چیرته ځې، خو زهره د لور حالت نه شو زغملی.

ې ورځو کې د محبوبې د کور سره جوخت کور خالي شوی وو،
کرایه یې د زهره د اوسني کور نه ډېره وه خو زهره په هر شان
بل ځای ته کډه کوله. میاشت وروسته په نوي کور کې ځاې پر
ځاې شوه او زهره دېوال په دېوال د محبوبې سره خپل کار
روزګار بیا پیل کړو. د کوټې (چت) په دېوال کې یوه باری وه او
به اوس د محبوبې کور ته له دې بارۍ تګ راتګ کوو.
انۍ، ښاپیرۍ او شفا هم خوشاله وې، خو اعظم خفه وو. د هغه
محبوبه نه وه خوښه، د هغې په کور کې د خلکو د تلو راتلو خبره
ې نه وه خوښه او دا چې محبوبه به د خپل کور په بیټک(حجره)
کې له سړو سره لیدل. د چم ګاونډ ټول خلک خبر وو چې محبوبه
تجارت کوي او د دې په کور کې راتلونکو خلکو کې زیات تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اران وو، خو اعظم د کلي هلک وو، هغه ته دا هر څه عجیبه ښکارېدل.

نوي کور کې د جانۍ صحت ښه شو، خو شفا ورځ تر ورځه ویلې کیده. زهره به ورله په سر کې بادامو تیل لګوو، د شپې به یې ورته د ایشیدلو اوبو جام کېښودو چې لوخړه یې په سپړمو ورکاري، محبوبې ورته ویلی وو چې نزله یې بنده شویده ځکه یې سر خوږیږي. ورته یې هم ښه نشوه نو د خشخاشو، چارمغزو او د بادامو شربت یې ورله ورکړو. بیا محبوبې یوه بله ټوټکه ورته ورکړه. زهره د خیشتو شویو چارمغزو، خشخاشو او د بادامو پی وویستل، هغه یې په توره خاورینه کټوه کې واچول، بیا یې د شفا په سر منجیله کیښوده او د منجیلې د پاسه توره کټوه. جانۍ ته یې ویل چې دا کټوه ورته ونیسي، بیا یې په کرچی کې ژیړ غوړي په اور سره کړل او په کټوه کې یې واړول. شربت یا وخوټکیدل او د دې غږ شفا په خپل سر کې واوریدو، کله چې د خوټکیدو غږ بند شو نو کټوه د شفا له سره راښکته کړې شوه. په تورې کټوی کې هغه سپیدلې ګډوله یې ورته په یوه کاسه کې راویستل چې وې خښي. جانۍ هم په منډه ځان له یوه پیاله راوړه او خپله برخه یې غړپ کړه. خو شفا جوړه نشوه، ورو ورو د هغې دسر درد د هغې وجود ته هم وغځیدو. ونځی ترې پاتې شو او دا په زیات وخت په کټ پرته وه. د ښاپیرۍ د نرسانو زدکړې پای ته رسیدلې وې او د امتحان تیاري یې کوله. هغې د خپلې خور د علاج لپاره ډاکټر رام چند ته ولاړه او د شفا لیدو لپاره یې کور ته راوبللو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر د شفا معاینه وکړه او زهره ته یې وویل چې ټولې الامې ښیي
چې پدې کې د لوی تبې جراثیم دی. بیا یې ورته دارو ولیکل او
ګلکه یې وویل چې نورې ټوټکی به نه کوي، یوازې پرهیز او
ریزي دارو به ورله ورکوي.

ښاپیرۍ د سبق نه وروستو به د خور کټ ته ناسته وه او څو اووی
، تېرې شوې نو شفا په ښه کیدو شوه. زهره به ورته نرم خواړه
ورکول، دارو به یې پر وخت وو. ډاکټر رام چند د هغې د حالت
نه ډ څه مطمین شو، خو زهره ته یې وویل چې نور دارو په
بازار کې نه پیداکیږي. د ، له امله ډېر شیان ورک شوي وو
او د شفا دارو به ورله . بمبۍ نه راغواړي. د کلي نه هره ورځ د
ښفا د پوښتنې لپاره ، ه ښځې را روانې وې او د زهره د کور خرڅ
سیوا شو. د هغې نه ډېر کارونه پاتې وو، پخوا به شفا هم ورسره
په ګنډلو کې لاس کوو ، جانۍ به هم د کمیس لمنې ورته په لاس
رغولې خو اوس به هغې ټوله ورځ د میلمنو پالنه کوله. ښاپیرۍ
د خپلې وظیفې یو څو روپۍ سمپولی او مور ته به یې ورکولې،
ې ازموینې شوې وې او د نتیجې په انتظار یې د ډاکټر سیتا
ره کار پیل کړې وو، هغه د ښاپیرۍ له کاره خوشاله وه او د
نتیجې وروسته یې د نرسانو سپین کمیس جرابې وټان او د خولۍ
په سرولو اجازه لرله.

رو ورو زهره سره ټولې پیسې خلاصې شوې او په هاغه ورځ
ډېره وځوربده کله یې چې د محبوبې نه ې بیا پور وغوښتو. یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپی د محبوبې لپاره هیڅ وه، خو د زهره له زړه وینې څڅېدې او
، بله ورځ یې ښاپیرۍ ته ووئیل، " مونږ به کلي ته ولاړ شو."
پیرۍ نه غوښتل چې خور یې بې علاجه پاتې شي. هغې اوس د
ډاکټر رام چند په کلینک کې کار پیل کړې و او ده ورته بله میاشت
د تنخواه ورکولو فیصله کړې وه، خو زهره چې حسابونه وکړل نو
پوهه شوه چې کلي کې به یې خرڅ لږ وي. ښاپیرۍ د کار نه
علاوه د اعظم دسبق ستونزه هم وه چې اوس په لسم کې و. د ده
کچه امتحانونه(ازمویني) نږدې وو، که پدې آزموینه کې پاتې
راغلی وی نو بیا د بورډ (عمومي) امتحان کې ورته د کېناستو
اجازه نه وه. زهره په دوو کې حیرانه وه. ښاپیرۍ د خپل مور
مشکل اکټرې سیتا ته وویلو او هغې ورته حل راوویستو. د رام
چند کلنیک درې نورې نرسانې د کرایې په یو کور کې اوسیدې.
په دوی کې یوه نرسه واده شوی او خپله کډه یې اوړې وه.
ۍ او اعظم به پدې کور کې تر هغې اوسیدل تر څو چې شفا
ـه شوې نه وه او زهره بېرته ښار ته راغلی نه وه. خو زهره د
دې حل په آوریدو سکوټ ا کار وکړو چې خلک به څه وایي.

ښاپیرۍ، محبوبې او شف ولو زهره ته دلایل وړاندې کړل. ډاکټر
سیتا د شفا د معاینې لپاره د زهره کور ته راغله نو ورته یې بلنه
ـه چې مازدیګر دې هغه کور ته ورشي او پخپله وګوري چې
ـاپیرۍ او اعظم پکې ژوند کولې شي که نه؟ زهره د ښاپیرۍ او
اعظم سره ولاړه او چې په هغې ور کې یې دوه نورې ښځې
ولیدې نو رضا شوه. په دوی کې یوه د زهره د عمر کونډه وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی يې د انګريز په پوځ کې چرته بل ملک کې جنګيدو، دويمه د
پوخ عمر شين خالی وه چې هېڅا ته يې د ژوند حال نه وو څرګند
او نه به يې چا سره خبرې شريکولې. هر وخت به يې وړی او
بخونه په لاس کې وه او څه نا څه به يې اوبدل. زهره ناروغه
شفا کلي ته راوستله.. لوښې لرګي يې ښاپيری او اعظم ته ور
نودل، د ګنډولو ماشين يې کلی ته راوړو او يو وارې يې بيا
پخپل پخوانی کور کې ژوند پيل کړو.

ښاپيری په انتظارګاه کې د وروستی ښځې نوم په رجسټر کې
ول کلو او هغه يې ډاکټرې سيټا ته واستوله په دېوال لګيدلی
ګړی کې دوه بجې وې. لږه شېبه وروستو د هغې په ځای کار
کولو لپاره بله ن سه راغله او ښاپيری د ډوډی او دمی ته د کلنيک
اته جوړې په يو وړوکی کوټې ور ننوتله. دې کوټه کې به د
و ې يو يا دوه وارې د نرسانو او دائيانو بنډار جوړيدو، کله نا
کله به ډاکټره سيټا هم ورته راغله. رام چند به د کلينک ټولو کار
کوونکو سره هره دويمه مياشت يوه غونډه کوله او سرکاري
اعلانونه به يې ورته اورول.

ه خاله به هر وختې پدې کوټه کې ناسته وه او نورو ته به يې د
ډوډی ګرمول او د لوښو د وينځلو کار کوو. نن زليخا دايي د هغې
ميندوارې ځې کيسه کوله چې خاوند وهلې وه. ښاپيری د داسې
کيسو سره اوس عادت شوې وه. ره له دې چې نورو ښځو ته
علومه وه چې په هغې د طلاق ټاپه لګيدلې وه خو هېڅوک خبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـو چې ښاپېرۍ تر اوسه جينۍ وه. اکټرې سيتا ورته مشوره
ورکړې وه چې هېچا ته مه وايه. لينک د ښار د ښځو لپاره
ځينۍ ځای وو چې هر علاج به يې ژر او په ارزانه بيه کيدو.
سرکاري روغ ، لږ لرې وو او که څه هم علاج پکې وړيا وو
خو د خلکو ګڼه زياته او ډاکټرانو ته به ډېر وخت په انتظار تيرېدو.
اپېرۍ خپله ډوډۍ خوړله چې ډاکټره سيتا راغله او ټولو ته يې
خبر ورکړو چې د دوی په درملتون کې اوس يو نوی کمپيوډر د
ثار په نوم راغلی دی او د ډاکټر رام چند د مرستيال په توګه به
کار کوي. ولو پدې خبره اطمينان څرګند کړو ځکه بهر د سړو
مريضانو شمېره ورځ تر ورځه زياتيده. د ډاکټر مرستيال خو بل
ر کيدې شو خو په دې لوې ښار کې هر نوې ډاکټربه يا خو
، روغتون کې په کار ولګيدو او يا به قبايلی سيمو کې د پوځ
سره بوخت‌شو. هندوستان د نورو برخو نه به ډېر لږ ډاکټران
دې سيمې ته راتلل.

نرس کامنې . سيتا نه پوښتنه کړه، " نوی کمپوډر د کوم ځای
ی؟" ډاکټر سيتا وويل " د کوم کلي اوسيدونکی دی، خو تعليم يې
دی او څه موده په پوځ کې هم وو، اوس ورله اجازه ورکړې
شويده چې ، ځای کار وکړي." د رام چند کلينک د سړو برخو
لويه او هلته د کيناستو لپاره کرسۍ هم ډېرې وې. د دې او د
ښځو د برخې ترمنځ لويه برنډه وه و په هغې کې به داروګان
جوړيدل. . ټوخي مکسچر، سپين پوډر چې د اخبار په پوړيو کې
به يې ورکول، . زخم لپاره ژېړ بوی ناک ملهم، ټول داروګان به

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لویو لویو صندوقونو او د شیشې په مرتبانیانو کې راتلل. د دې داروخانې په یوه برخه کې به د شیشې وړې بوتلې په ایشیدلو او بو پاکیدې، به ځینو وړو هلکانو وربانديې لیبلې لګولی او مریضانو ته به پدې بوتلو کې دارو ورکول کیدل. هر هاغه مریض چې خپل تل به یې له ځانه سره راوړو، هغه نه به د بوتل پیسې نه اخیستل کېدې. ځای کې به هر وختې درې څلور کسان په کار بوخت وو. د صفایي انتظام ډېر سخت وو او کار کوونکو به په پوزو سپین نقابونه تړلي وو. ه میاشت کې یو ځلې به نګریز افسر د دې داروخانې معاینه کوله، اکله به څوک انګریزه ښځه هم ورسره وه او د ښځو د زېږنتون صفایي به یې کتله. ناپیرۍ به د هغې انګریزې ښځې جامو او بوټانو ته ځیر وه او ماښام به یې پله کوټه کې د پرتوګ پایڅې راپورته کړي، خپل ژېړ وېښته به ې په سرګوله کړې بوټان او جرا ، به یې په پښو کړې او دواړو دای ته به یې د انګریزې پیښې کولې.

یوه جمعه چې ښاپیرۍ او اعظم کلي ته ولاړل نو دشفا حال ورته نه نه معلومیدو. کور کې د ښځو ګڼه ګوڼه وه، شفا کمزورۍ او ژېړه ښکارېده. هاغه چوپتیا او آرام چې مریض له پکار وي، په سترګو نه لیدل کیده. مور یې خپل بندار تود کړې وو، یوازې انۍ وه چې کله به یې خور ته پښې ومښلې او کله به یې ورته وزی خوزوو. ښاپیرۍ د شفا د تبې حرارت معلومولو لپاره د شیشې ترمامیټر راوو ، هغه یې څو وارې وخڼدله او بیا یې شفا ته تر ژبې لاندې کېښوده. ټولې ښځې غلې شوې او هغوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ د داروګانو بکس، د هغې د لاسونو یو یو حرکت ته په ځیر وې. زهره له یې ډېر خوند ورکړو چې یوه لور یې ناروغه وه او بلې یې علاج کوو. د ښد ۍ ټول کړه وړه د ډاکټرانو وو، یواځې ښپینه چپنه او خولۍ یې نه وو. د شفا تبه هم هاغسې وه، په ۹۹ ف ولاړه وه چې ټېره اونۍ هم دغه درجه وه. هغې له مور ټېوښتل چې شفا له کوم خواړه ورکوي. مور ورته هماغه شیان شمېرل، د اوربشو اوګر شوده او د چرګ ښوروا. خو جانۍ کې را ودانګل چې، " غه بله ورځ خو شمۍ ترور ورته سره الوګان راوړې وو او شفا ترې یو څه خوړلی هم وو، شمۍ ترور وئیل چې خوله به یې پیکه شوې وي." ښاپیرۍ چې دا خبره واوریده نو د غصې نه تکه سره شوه. یا چې څه یې په خوله راتلل وې وئیل. ې ښځې ورو ورو د زهره نه را پاڅیدې او کور په یوه شېبه کې خوشې شو. زهره نه پوهیده چې څه ووایي، ښاپیرۍ په لومړۍ ځل دومره په قهر وه. هغې خو د خپل طلاق او د هغې نه وروسته حالاتو کې هم چېرې داسې غصه نه وه کړې. اعظم هم د شفا په حالت وکړېدو، مازدیګر دواړه ورور او خور چې ښنډ توت ، روانیدل نو ښاپیرۍ مور ته غاړه غړې شوه، د هغې زنه یې ونیوله او وې ویل، " مورې د شفا ډېر خیال ساته... هغې ته د آرام ضرورت دی، خلک ورته مه پرېږده...لویه تبه په دارو نه بلکې په خواړو جوړیږي. .زه به ډاکټرې سیتا ته و وایم که په روغتون کې یې داخله کړي." ښاپیرې ولاړه نو زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ع ې پسې ځواب ور واستوو چې راشې ځکه نابېره هغې ځان يوازې احساسوو.

مد خان چې عابدې ته ځېږه راخلاصه کړه نو د هغې پښو په کله خپل وجود ټينګ نه کړې شو او د کټ سره نږدې راپرېوته، مر يې د کټ په بازو ولګيدو او د تندې نه يې وينې راماتې شوې.
ی هم هغه وخت خور ته د زهره پيغام ور وړې و. هغه هيښ پيښ هم هلته ودرېده، دواړو ماشومانو په چغو مور ته منډه کړه.
.ريم په زانګو کې ويده وو چې هغه هم د پلار او د ورونو او خور چيغو او ژړا راپاڅيدو، په کوټه کې محشر جوړ وو. صمد خان ای ولاړ وو او عابدې ته يې ښکنځلې کولې. هغې چې له ځمکې ځان راټول کړو نو د صمد خان ورته پام شو او د وينو په يدو، پښې يې ودربولې او له کوټې ووتلو. جانی ترهی نيولی وه او عابـ ږرته څه وويل خو دې نه اوريدل. بهر نه يو څو ښځو سر راښکاره کړو او بـ ا ټولې د عابدې په ملهم پټې لګيا شوې.
کوثر . جانی په غيږ کې ان پټ کړې و او لږه شېبه وروستو اوده شوه. شاه جهان په کټ ختلـ او بړستنه کې يې ځان پټ کړې وو او وړوکی ملشوم ـں مور پورې نښتې وو.

د عا ې مشره يور خوشاله معلوميده ځکه لومړی ځل وو چې عابدې هم د سړی نه وهل خوړلی وو. اوس هغه د دلاورخان نيازبينه انږور نه وه...د کور د نورو انږيندو په شان يوه عامه ښځه وه. ږو څلورو کالو کې د عابدې نازک وجود غټ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او صمد خان اوس به نه څه خبره هغې ته په قهر و. په دوډۍ
کې مالګه ولې ډېره ده؟ ماشوم ولې ژاړي؟ ماستې ولې تروې دي؟
وښه نه ده خړینه شوی... دا عامې خبرې وې چې عابدې به هره
ورځ اورېدې. په خاصو مواقعو ورسره یو دوه بدې خبرې هم مل
شوې، "بدبختې، سپېرې، پواړې"... خو نن صمد خان ورته د پلار
ښکنځله وکړه نو عابده په قهر شوه. غې هر څه زغمل خو د
مور او مړه پلار سپکاوی یې نشو زغملی. نن له هغې نه خواښې
خبره هم هیره وه چې خپلو ټولو ان و ته یې څو واري کړې وه،
" ۍ ته خبره مه ګرځوی، که نه هډوکی به درته مات کړي."
ټولو ښځو دا خبره منلی وه چې قهر او غصه د نارینه حق وي او د
ې وهل خو په قران کې راغلي دي.

اوس د ک ټولې ښځې له عابدې راچاپېره وې او د هغې د وهلو
اصل سبب یې معلوموو. عابده سرټېټې د ماشومانو په غم کې وه،
هغوی له چ ، لاس کې د ګوړې چکې ورکړې وه. جانۍ د خور
سره په کټ ناسته وه او عابده له هغې شرمیده، نه یې غوښتل چې د
وتې حال ټولو ته ووایي. په دومره وړه خبره صمد هغې ته
څپېړه ورکړې وه چې پخپله هم ترېنه هیره وه. جانۍ ته یې وویل
چې هغه به صبا ته مور ه ورځي. پخوا ددې چې جانۍ مور
ال ویلی وای، د کلي ټولې ښځې خبرې او زهره ته یې حال
رسولی وو، اصل خبره هېچا ته نه وه څرګنده. زهره د شفا په
حال خواشینې وه اوس چې د عابدې خبر ورته راورسیدو نو صبر
ې ونه شو، شفا سره یې دوه ګاونډیانې کښېنولې او پخپله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورقه په سر کړه د دلاور خان چم ته ولاړه. عابدې مور ته خپل حال تېر کړو.

ـان ورته پنځه روپۍ ورکړې وې چې له ښاره ځان ته د جامو سوچه جوړه واخلي. عابدې دا پیسې مور ته ورلیږلې وې ـې خلور نیم گزه لیدي ملتین ورته له کابله راوغواړي. صمد خان اوس دا خبره نه منله چې هغه عابدې ته هغه پیسې د جامو لپاره ورکړې وې. ـپسې خو هغه د امانت په توگه عابدې ته ورکړې وي.

ـره خبره وه چې له واده وروسته دا لومړی ځل وو چې عابدې ورتـ صمد خان د پنځو روپو او د جوړې خبره کړې وه. د دې ـې ښځې هم چرې د ځان لپاره پخپله جامې نه وې اخیستې. ـ ټولو ته به یو اختر بل اختر جامې جوړیدې. دلاور خان به پخپـ ـ له ښاره د هر هاغسی ټوکر تانونه راوړل چې د ده په زړه او جیب برابر وو.

د زهره کشرې خو ـه ټولو ته جوړې پرې کړې، د ململو د تان به یې ورله لوپټی بیلې کړې او دوی به بیا پخپله خوښه ـنگولی، ځینو به ورله اهار(نشلنده) ورکړو چې لوپټی شخې شي.

خو اوس د دویم نړۍ و جنگ اغیزه په هر شی لیدل کیده. ـ ښار ـه ټوکر ورک شوی وو، څو بزازانو پخپلو هټیو د کابل مال خرڅوو ـې دېر گران و. ـیا د څه وخت لپاره د هندوستان گلداره ـټ هم ورک شو چې پخوا به دوه آنې کز خرڅیدو. د محبوبې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې به په دې زمانه کې هم هر رنګه وريښمين او د کتان ټوکر
کېدو، هغې به د بمبۍ نه کمخواب او بنارس راغوبنتل او
رخچين به يې د ګيانګ د تجارانو نه اخيستل.

زهره تر ډېره وخته لور سره ناسته وه. يې د نورو ټولو ښځو
په وړاندې د خپلو غوږونو **سرو زرو** ۔الۍ وويستلی، د عابدې د
خوابنی په لاس يې ښودې او ورته يې وويل، " نن خو يې زما
لور د پنځو روپو لپاره وهلی ده .. دا والۍ زوې ته ورکړه چې په
ار کې يې خرڅې کړي او خپلې پيسې واخلي. زه به لور ته په
هغو پنځو روپو جوړه اخلمه، راوړمه او دا به يې اغوندي... که بيا
يې زما په لور لاس اوچت **کړو** و پښې به ورله ماتې **کړم**." د
زهره په وروستی خبر، د کور ټولې ښځې هک پک پاتې شوې.
هغې جانۍ له لاسه ونيوله او په ټوله لاره په ويناو و ښېرو کور نه
ورسيده.

لسم بلب

۱۹۴۴

شفا يوه چيغه کړه او په کټ کې په لتو ټکولو شوه. ، جانۍ د لاسه
و بوتل پرېوتو او هغې شمۍ پسې منډې کړې. زهره هغه
وخت د منې د فصل په غم کې پټو ته ورغلی وه **او** په کور کې يې
ـانۍ او شمۍ د شفا سره پرېښی وې. ی د بکيانې د ونې لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کټ غځېدلی وه او انۍ د منډې نه وړاندې هغې د شفا چغه اوريدلی وه، ژر راپاڅېده. هغې ته يې په خوله کې اوبه ورکړې. يا يې ورته د پښو په تلو مالش وکړو. په دم تعويذونو او زيارتونو ټولو کې هغه د زهره مشاوره وه، لويه تبه هغې ته د پيريانو کار معلوميدو. په کلي کې هر چاته يې دا کيسه کړې وه چې په شفا پيريان ناست دي. ځکه غې يوه ورځ ويښته خلاص پريښې او د نځر د ونې لاندې ناسته وه. کلي کې د اينځر دوه ونې وې، يوه په بره حجره کې او بله د اسلم دوی کور ته مخامخ. ټولو ښځو دا خبره يې بل ته کړې وه خو هېچا دا پوښتنه نه کوله چې شفا د سړو حجرې يا د اسلم دوی کور نه بهر کله ورغلی وه.

نمې د کلي باتجربه دايی وه او هيچا د هغې خبره نه شوه ردولی. ن چې هغې د څو ورځو راهيسې د زهره کره د شفا پالنه کوله و ټولو ته يې دا خبره هم کړې وه چې شفا د بې وشۍ په حال کې په بله ژبه خبرې کوي. ښځو به توبې يستلی، بيا به يو څو ښځو پکې خپل غړ.ونه ورو ورکړل، پس پس به يې وکړل، " ړی ښار يې څوک خوښ شوی وي... مور به يې ورکوي ځکه يې کلي ته راوستله." بيا به ټولو لوپټو کې خولې پټې کړې او پټ پټ به يې وخاندل.

شفا چې لږه آرامه شوه نو جانۍ مور پسې پټو ته په منډه وه. زهره يې په نيمه لاره کې وليده چې د کور په لورې را روانه شوې وه. جانۍ چې يې وليده نو ګړندۍ شوه او هغې په لاره د شفا حال ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړو. لومړی ځل نه وو چې په شفا داسې چپه راغلی وه، تېر ځل ښاپېرۍ په مور زېری کړې وو چې د شفا تبه اوس ختمه ده خو پرهيز به بيا هم جاري ساتي. د هغې راهيسې شفا کله کله له کټه راپاڅيده او څه نا څه په کور کې به وګرځيده، خو بيا به داسې چپه ورباندې راغله چې ژبه به يې بنده شوه. يو وارې زهره د ښاپېرۍ په غوښتنه شفا ښار ته بيولی وه، ډاکټر رام چند په روغتون کې وليده. د لويې تبې علاج يې شوی وو. خو د بې هوشۍ سبب يې نه وو معلوم. ی شوه چې څه دماغي کمزوري ورته پيدا شوی وي خو ډاکتر زهره ته تاکيد وکړ چې نور دې په کلي کې نه ايساريږي. شفا ښه هوښياره جينۍ وه او د سبق سره يې ډېر شوق وو، کتاب او مطالعه به د هغې ناروغی لرې کړي. تر رانږدې وو او زهره غوښتل چې په کلي کې څو ورځې ې واړوي نو بيا به ښار ته کډه وکړي، د محبوبې سره يې خبرې کړې وې. په هاغه محلت کې يو کور هم تش نه وو، خو د حبوبې په هلوځلو ورته دوه کوټې اخوا بل کور پيدا شو، د زهره ړه يو څه آرامه شو.

د رام چند په کلينک کې نن ډېره اله ګوله وه. ښار په لويی څلور کې کانګريسيان راټول شوی وو، د جواهر لال د راتګ خبره کيده چې يو چا پکې شر جوړ کړې وو. هل ټکول پکې دومره نه ووشو. خو څو کسان په تيل ماتيل کې تر و لاندې راغلی وو. پد کې ځينې لوی روغتون او ځينې رام چند کلينک ته راوستل شول. له بده مرغه ډاکټره سيتا پدې ورځ پخپله ناروغه وه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو خوا   هیڅوک نه راتلل. مریضانې   ې چې خبرې شوې
ئوې چې مشره ډاکټره نشته نو ډېری پکې کورونو ته لاړې. رلم
د چې خبر شو نو ښاپیرۍ ته یې وویل کوم مرض چې ته پخپله
تشخیص کولی شې، دوا پرچه ورته جوړه کړه. پیچلي مرض به
کمپوډر نثار ته وروسپاری خو هغې   ځې ه پوښتنه کوه؟ که نه
غواړې چې سږی یې ووینې نو کور ته دې ولاړه شې.

ۍ پدې خبره خوشاله شوه، پدې کلینک کې اوس د هغې یو
کال پوره شوی و. دا یی ډېر ارمان وو چې هغه هم مریض ته
پرچه ولیکي، دوربین (ستیتوسکوپ) په غاړه وځړوي او د ډاکټر
په کرسۍ کښیني.

یوه دایي میندوارو ښځو سره لګیا وه، شاه ګل هم ورسره مرسته
کوله.   ښاپیرۍ د یوې ښځې سره خبرې پیل کړې چې وچ ټوخی
یې و، د هغې غاړه او سینه یې معاینه کړل، بیا یې ورته د ټوخی د
دارو نوم په پرچه ولیکلو او داروخانی ته یې ورواستوله.

داروګانو د جوړولو کوټه د هرې ورځې نه زیاته مصروفه وه، د
جلسي د ټیپانو لپاره ملهم جوړیدو، برنډو یوې خوا ته د اوسپنې په
ړنو کې لګیدلی پردې ودرول شوی وې او کمپوډر نثار هلته
په یو میز مریضان لیدل. ښاپیرۍ څو ښځې پخپله ولیدلی، نورو ته
یې د کیناستو اشاره وکړه، بیا ولاړه، د پردې نه یې سر ور ښکاره
کړه او نثار ته وویل، " ځې مریضانې په انتظار دی" نثار د
ستی مریض کاغذونه یو فایل کې ایښودل، پدې خبره یې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ِته کړ او پردې ته یې وکتل، یو څو شیبو له حیرانه پاتې شو، په
پین اوږد کمیس، جرابو او بوټانو کې لکه د یوې ماشومې دا
ښینې نرسه نه ښکاریده. د هغې په سر سپینه ورې ټوپۍ د هغې
ره ویښته پوره نه وو پټ کړې. د ښاپیرۍ اسماني سترګې چې د
سترګو ته ور برابرې شوې نو هغه وشرمیده. د اکرام نه د
بیلیدو وروسته هغې د رام چند نه علاوه چرې بل پردي سړي
سره خبرې نه وې کړې او نه یې چا نه په ډکه سترګه کتلې وو. د
نثار په کتلو د هغې په زړه کې لا ئه د سمندر د څپو شور راپورته
شو. ې د نثار ځواب ته انتظار ونه کړ او بېرته معاینه خانې ته
ړه، یوې ښځې ته یې لاره ورسمه ړه او پخپله د ډاکټرې سیتا
ه کرسۍ غلې کیناسته. مازدیګر وروسته به مریضان کم شول،
ار شتمن خلک به کله ناکله راتلل، خو دوی به د راتلو نه
ندې ځواب راولیږلو چې ډاکټر به ورته وزګار وي او که نه،
داسې کسان به د رام چند او د سیتا خاص مریضان وو او بل چاته
د دوی د مرض حال هم نه و معلوم.

ار د ټولو مریضانو له لیدلو وروسته اوس کلینک ته مخامخ د
سړک پورې غاړې ته په یو چای خانه کې ناست و. مخې ته یې
ورځ پاڼه ایښې او د شنو چایو پیاله یې خولې ته نیولې وو. نثار د
کلي د هغو څو ځوانانو څخه وو چې په لومړۍ نړیوال ج ک
ې د انګریزانو ملازمت یې کاو. ده د یو ډوځي ډاکټر سره موټ
چلوو او د هغه په ملاتړ څه سبق یې وویلو او . څلورم امتحان پاس
ک . انګریزي ژبه یې هم د کار په وخت کې زده کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کې مور ورله خپله وربره شاترينه واده کړه او دی د اوولسو کالو په عمر کې د لور پلارشو. خو د ده د کلي ژوند نه و خوښ ځکه د انګریز ډاکټر په کور کې د ژوند بل اړخ یې لیدلی و. چې د کمپوډري امتحان یې هم پاس کړو نو د پوځ د ډلګیو سره به په ټول هندوستان کې ګرځیدو. یوه ورځ دی په غسل خانه کې راپرېوتو او پښه یې ماته شوه نو پوځي روغتون نه لرې کړی شو. ېرې پېسي یې ورته ورکړې او نثار پدې پېسو د ښار په زړه برخه کې کور واخیستو. د ده درې زامن اوس ښوونځو ته تلل او شاترینې ته یې ډېر وړیل چې ښار ته راکډه شي، خو هغه په کلي کې خوشاله وه. د نثار د مور د مړینې نه وروسته اوس دا په کلي کې د یوشتمن سړي د ښځې په توګه اوسیده. دریو او دریو زامنو زیږول ورته دا ډاډ ورکړې وو چې د هغې ژوند پوره دی. ار نه غوښتل چې زامن یې په کلي کې له تعلیمه بې برخې پاتې شي، هم دا وه چې دوی ې د ښار کور ته راوستل. شاترینه لږ وخت لپاره ښار ته راغله خو ډېر ژر بېرته ولاړه.

نسحر نثار درې واړه زامن پخپله ښوونځي ته رسولی وو. هغه له دې خبر وو چې په کور کې د اخلي پخلي لپاره زمان موجود وو، د هزارې اوسیدونکی زمان ډېر تکړه وو او خو د نثار لپاره په کې داسې څه نه وو چې دې ورته تللی وای.

"صیب نورې چای درته راوړم؟" نثار د خپل ژوند د روان فلم نه راووتلو او د چای خانې دروازې ها خوا د رام چند کلینک خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې وکتل. ای والا ته یې په نفی سر وخوځاوو او پیسې یې ورته میز کېښودې، بیا هغه د کلینک په لورې روان شو. هلته یې غوږ یې د یو غږ د اوریدو په تمه ې په کلینک کې هر څه ورته لسما ې ښکاریدل.

ې پخپل کرسۍ ناست وو، انتظار یې کاوه چې ښاپیرۍ به راشي خو هغه بیا رانغله. ؛اکټر رام چند یو څو کسان ورته و ولیږل، ده معاینه کړل او نسخه یې ورته ولیکله. ې پنځو بجو به خدای خبر ې نثار هاغه پردې ته کتلي وي چې د برندې سره جوخت کوټې په دروازه لګیدلې وه، خو د هغه د زړه مراد پوره نه شو. د ینک یو څوکیدار ورته وویل چې د ښاپیرۍ خور په کلي کې سخته ناروغه وه او هغه د خپل ورور سره د کلي په یوه ټانګه کې د وخته تللی وه.

بیرۍ د شفا په ناروغۍ اوس لړه لړه پوهیده. هغې ته دومره احساس شوی وو چې شفا هم ـکه د نورو خویندو له موره ګیله منه وه، هغې لیک و لوست وغوښتل، شعر سره یې مینه وه...خو مور به ورته کتاب نه ورکاو. ا خبره عامه وه چې جینکۍ شعر نه وایي، د خوشال دیوان چې به په کوم کور کې موجود وو، هغه به د لوستو جینکو نه پټساتل کیدو. نفا د رحمان بابا ځینې شعرونه یاد کړې وو. و څو د پښتو کتابونه ورته عابدې راغوښتي وو خو په هغې کې به زیات ټکي د فارسي و او د دې د پوهې لپاره شفا ځوک نه لرل چې ورته مانا وښایي. اعظم به کله ناکله ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولوستل خو په ډېرو خبرو هغه پخپله نه پوهېدو. د هغه د ښوونځي زيات کتابونه په اردو ژبه نور په انګريزي وو.

شفا د وجود د ناروغۍ علاج کېدو خو د هغې د ماغو د رنځ علاج د چا سره نه و. ډاکټر رام چند ورته ويلي وو چې د شفا د بې شۍ چپې کېدای شي ژور خفګان وي. خلکو به ورته (ميرګي) ويل. ناپېرۍ نه غوښتل چې خلک خبر شي. په کومو جينکو ې د ميرګي دورې راتلې، خلکو به ورپورې ملنډې وهلې چې دا ميره غواړي. ناپېرۍ کلي ته په لاره په ټانګه کې د شفا د ميرګي علاج لټاوه. ثار ورته په سترګو کې وډريدو، "هغه لوستی سړی دی مور ته به وايمه .. شفا به ښار ته راولو." ېر ځلي هم هغې مور سره د شفا د واده خبره کړې وه، د نثار په هکله يې ورته ويلي وو زهره په لومړی ځل احساس وکړو چې د هغې د ملاتړ لپاره اوس يوه لور لکه د نارينه ورسره ولاړه وه. ناپېرۍ پخپل تصور کې شفا وليده چې ناوې شوې وه. د هغې واده په ښار کيدو، دې پخپله هم ځان جوړ کړې دی او نثار ورته ګوري.

ټانګه اوس د کلي په کچه لاره روانه وه خو ناپېرۍ تر هغې هم د شفا د واده په تصور کې ډوبه وه. د کلي د جينکو سره يې تمبل وهلو او د نکريزو شمع يې بلولې. خو يو وخت پدې سندرو کې د ژړا غږ هم شامل شو. هغې د مور ژړا واوريده او بيا ورسره د کلي د نورو ښځو ماتم هم ګډ شو. ناپېرۍ نه پوهيده چې دا د هغې تصور و او که حقيقت. ه د شنډ توت لاندې ولاړه وه، اعظم ترې پ کړی وو او خپل کور کوڅې ته يې منډې وهلې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ د تصور دنیا رنګه وه، د کلي خلک د هغې د کور په لوري روان و و تر څو چې هغه رسیده، دشفا د کټ چاپېره د ځو ویر کاو. د هغې د قبر کیندلو لپار ، د کلي یو څو تنه په حجره کې راټول وو. خو په حجره کې د دې مرګ نه علاوه د واده د ډوډۍ تابیا هم کیده.

کرام په ښار کې واده کړې وو او نورجانۍ غوښتل چې ټول کلي ته د واده ډوډۍ بیا ورکړي. اکرام د دی سخت مخالفت کړې و. هغه ه ښار کې ډېرې پیسې د ښاریا و د واده په دودونو خرڅې کړې وې او اوس یې دومره توان نه لیدو. خو ورجانۍ ورته واښ وکړو چې که دې ډوډۍ ونکړه ، هغه به خپل ټول کالي او که خرڅه کړي او د کلي خلکو ت به وښایي چې د هغې زوی بد نه و.

د تېرو څو میاشتو راهیسې هغې انتظار کا ، ښار کې د اکرام یو ملګری ورله د بل واده انتظام کړې و.ه ورجانۍ لکه د مېلمنو هغه واده ته ړه او د ښاریانو کړه وړه یې چې ولیدل نو هوډ یې وکړ چې په کلي کې به ارو مرو مېلمستیا کوي. د هغې نوی انږور غسې ښایسته نه وه لکه ښاپېرۍ، خو د جامو کالو فیشن یې برابر و. نورجانه د شفا د ناروغۍ نه خبره وه، ولې بیا یې هم هره شپه په کور کې جینکو تمبلونه وهل او د واده سندرې یې وئیلې.

د شفا د مړینې سره د کلي مشران ول شول او دوي اکرام او جانۍ ته نصیحت وکړ چې دا به ناروا وي چې د ځواني مرګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا د خلوېښتی نه وړاندې دوی د واده خوشالی وکړي. د
ورجانی ارمان په زړه کې پاتې شو.

يوولسم باب

۱۹۴۵

د شفا د مړيني دوه مياشتې پوره شوی وو، زهره خپله کډه بېرته
ښار ته اوړی وه. ظم او ښاپيری يو واري بيا د مور او وړې
خور سره ژوند پيل کړې و او ، زهره په سر کې ناخاپه د سپينو
ويښتو شمېر زيات شوی و. ځان د ګنډلو په ماشين اخته کړې
، خو هيڅ کار ته يې ډېره نه لګيده. کور تول کارونه به ورته
جانی کول غه ډېره نرۍ او په ونه جګه وه خو خبرې يې اوس
هم د ماشومانو په شان کولې. عظم د سکول(ښوونځي)
وستی څو مياشتې پاتې وې، د لسم امتحانونه نږدې وو، خو هغه
ه کتاب ته ګوتې هم نه ور وړلی. په دې نوي کور کې د پخوانو
اوسيدونکو نه د کوترو يوه څېرګې پاتې وو، اعظم ځان له يو څو
رې له بازاره راوړې او مازديګر به يې لکه د نورو ځوانانو په
کوټه تيراو.

پيری به اوس د ډاکترۍ سيتا سره هغو کوروونو ته هم ورتله چې
اشوم د ولادت لپاره ورپسې ځواب کيدو. ه ښار کې جلسې
سونه ډېر شوې وو، په لارو کې به کله خدايي خدمتګار، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاکسار او کله مسلم لیګیان ښکته پورته کیدل. س له ښاره لرې ځینو کلو باندوکې هم درملتونونه پرانیستل شوی وو. به ځینو کې به ډاکټران نه وو او له ښاره به ورته په اوونۍ کې یو یا دوه ې مسلکي ډاکتران او نرسان ورلیږل کیده. رام چند روغتون ته هم دنده سپارل شوی وه چې دوی به خپل نرسان او کمپوډران کلو ته ورلیږي او ماشومان ته به د چیچک (حکو کو) ستنې لګوي. د دې کار پیسې اضافه وې و د ښاپیرۍ په شان هر چا د نورو پیسو لپاره خپل نومونه ورکړې وو چې دوی به د چوټۍ په ورځ په مرکاري ګاډو کې کلو ته ورځي. د زهره دا خبره خوښه نه شوه، لې ښاپیرۍ پوهیده چې یوه ورځ په کور کې تېرول هغې ته هیڅ ګټه نه لري. ر به یې ټوله ورځ یا ژړل او یا به یې د شفا خبرې کولې. رکاري ګاډۍ کې به ډېر کسان وو او دوی به په لاره کې پخپل خپل منزل کوزیدل. ه وروستۍ کلي کې به ګاډې د ډلې سره تم شو، او بیا به یې مازدیګر خپل سفر پیل کاوه. او بیا داسې ل چې د وروستۍ کلي په ډله کې به یوازې نثار او ښاپیرۍ ې شول او مازدیګر بېرته راوګرځیدو پر وخت به ښاپیرۍ په اندوینۍ سیټ ناسته وه، یو څو اونۍ چې تېرې شوې نو د کاري ګاډۍ ډرایور به کله کله شا ته ناست ولیدل شو او نثار به پخپله اډۍ چلولو.

اعظم په زوره زوره د پاکستا ن زنده باد په چیغو په کوڅو کې د نورو هلکانو سره منډې وهلې. ده بسته په سر اېښې وه او د نورو هلکانو په شان یو کاغذ یې په لاس کې نیولی وو. ده چې د کور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوازه خپرې ولګولی نو دروازه ورته انی له وړاندې خلاص کړی وه. ا د جانی مشغولتیا وه چې د کور له کاره به وزګاره شوه نو کوځې په لورې کړکی به یې خلاصه کړه او له هغې به ـې ښکته تلونکو ته کتل. د نورو کورونو په باریو کې هم کله نا ه ښځې او جینکی راښکاره شوی او د محلت مجلس به پدې کړکیو کې تود شو. ډېرو جینکو ته له کوره بهر د ورتلو اجازه نه وه، نن هم هغې د کړکی نه کتل او چې د هلکانو په ټولی کې یې ور ولیدو نو د دروازې زنځیر یې ورته راښکلو.

اعظم په یوه ساه بره وخت او جانی ته یې کاغذ ښکاره کړو. نن په ک ګم پارک کې جلسه وه، اعظ هم د خپلو ملګرو سره ورغلی و دا پاڼې یې راوړې وې. ـانی ته د سپین کاغذ پرمخ تور ټکي ـې معنا ښکاریدل. هغه نه پوهیده چې ورور یې ولې دومره په جوش کې و، ژر ژر یې هغه ته ډوډی په یو پتنوس کې راوړه او کاغ ـې د تخت تر څادر لاندې پټ کړوچې د مور له قهره وېرېده. ـعظم له ښوونځي ورو ـه بې پوښتنې بل ځای ته تللی و او د زهره لپاره دا لوی جرم و خو هغه نن غرمه د محبوبې کور کې وه. د چا د واده ښه ډېرې جامې د ګنډلو لپاره دوی ته ورکړې شوی وې او زهره به هره ورځ هم هلته کار کاو. اعظم ډوډی خوړله او خور ته یې د خدایي ـدمتګارو او د مسلم لیګ د جلسو کیسه کوله. د جانی لپاره دا ټول ټکي نا اشنا وو خو هغې ورور ته غوږ ایښي وه، " اوس به پاکستان جوړیږي." اعظم ورته وویل، " ـګه به جوړیږي؟ ـک به یې جوړوي؟" اعظم ورته خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات ورکول، |هندوان به په هندوستان کې اوسيږي او مسلمانان به په پاکستان کې. ‌هندوانو پاچا به ګاندي وي او د مسلمانانو پاچا به جناح وي."

جا ی سره وخوځوو او پرېشانه شوه. ورور نه وېريده چې د دې ‌به پوښتنو ورسره په جنګ نه شي. ‌بيا يې زړه ښه کړو او وې ويل، " ‌مولا خو يهوده ده...د هغوې پاچا به څوک وي؟...او د ګيتا پ‌ ‌به څوک وي، هغه خو سکه ده...؟ هغې لا د خاکروب (موسلي) سليم په هکله هم فکر کاوه چې د هغوې پاچا به څوک وي، خو اعظم ډوډۍ خوړلې او د ‌ ‌د پوښتنو د ځواب پرځای بره په ‌کوټه خپلو کوترو ته دانه اچولو لپاره وروختلو. ‌جانۍ ته دا ‌ې خبرې حيرانونکې وې، هغې خو د يو پاچا څيره ليدلي و، چې په سريې ‌اج ايښې وو او ورسره د هغه مليکه ولاړه وه، ‌نګرېز پاچا. ‌هم د ‌ې انګرېز پاچا د جشن په ورځ ‌عظم د خپل ښوونځي نه د شيريني (مټايی) يوه ‌ړه ټوکړۍ راوړې وه. ‌مور يې وويل چې پکې پوره يو پاو بالو شاهی ايښې وه. ‌اعظم ‌ ‌هغه يو رنګين تصوير ‌هم راوړې و او ورته د هغه نوم ‌هم ښودلی وو، جارج ‌ځم...او جانۍ ته به د هغه غوږونه د هغه د مخ نه ډېر غټ ‌ښکارېدل.

‌ابسام ناوخته ښاپيرۍ له کاره راغله، هغه نن ډېره خوشاله معلوميده، ډوډۍ يې ه‌م سمه ونه خوړه او په کټ څملاسته. جانۍ ډېره موده وروسته د هغې پ‌ ‌شونډو ګلابي رنګ ليدلی و. ‌د واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرخي پوډر هغې پخوا د بکس په تـ ـې ورک کړې وو خو له څو
رځو راهيسې يو يو شی بيا دهغه وړوکی هنداري په چوکاټ کې
ښکاريدو چې د د ـې د کوټې په يو ديوال ځوړنده وه. ـه جانۍ دا
هر څه ډير ښه لګيدل، د شفا د مړينې وروسته ددوی په کور کې
يوې ـ ـی خاموشۍ خپل څادر غوړولی و. زهره به ډيرې لږې
برې کولې، خو اوس به ښاپيرۍ کله ناکله د جانۍ سره ټوکې
وکړې. اعظم به د دې له لاسه شی وتـ تولو...شوخي به يې وکړه
او ـناپيرۍ به له خندا شنه شوه.

ه ورځ جانۍ په کور کې يوازې وه، زهره د هرې ورځې په شان
محبوبې کره وه، ښاپيرۍ نابېره ـ کوڅې دروازه وټکوله. جانۍ له
ـکړکۍ ـليدل چې ښاپيرۍ سره يو سړی هم و. دوې بره کور ته
ـاوختل او ښاپيرۍ بورقه ليرې کړه، بيا يې هغه سړی ته وويل، "
دا زما تر ټولو کشره خور ده، جانۍ."

ـانۍ ته مور ويلي وه چې مېلمانه راشي نو سمدستي د چايو لپاره
اوبه په نغري باندې کيږدي. هغې ـداسې وکړل، ښاپيرۍ د خپلو
ـاروګانو بکس په کور کې هيرکړی و، هماغسې راغلی وه. د
ـناپيرۍ د خولې نه ـ ـ ته د سړي نوم څرګند شو. جانۍ په
ـنځي کې اخته وه، خو له دروازې يې ليدله چې خور يې هغه
سړی له لاسه ـنيوله او لويې کوټې ته يې بوتلو چې د پاچا انځور
ـرته وښايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو جانۍ چای جوړولی، مېلمه د هغې خور سره هملته په لویه کوټه کې ناست و. جا ی وارخطا وه، د هغې په کور کې چېرې پردی سړی نه و راغلی. د عابدې خاوند صمد خان هم د دوی کور ته راتلو نو په برنډه کې به یې په تخت ډوډۍ وخوړه او بیا به په ار کې ورک و. ښاپیرۍ به له هغه مخ پټوو. خو نن ښاپیرۍ د دوی د کور قانون مات کړې و. روازې زنځیر چې وکړنګیدو

د جانۍ زړه جوړ شو، زهره پاس راوختله نو وې لیدل چې نثار تخت ناست وو او ښاپیرۍ د جانۍ سره د چایو شیان برابرول.

ر زهره ته راپاڅیدو، ښه تود سلام یې ورته واچوو او هم هغه خبره یې ورته وکړه چې له ښاپیرۍ د دارو بکس په کور کې پاتې شوې و. ا ښاپیرۍ د چایو پتنوس په خت کېښود او مور ته یې وویل، " ما ویل چارسدې ته لاره ډېره ده، چای به وڅښو نو بیا به روانیږو" زهره ترې نورو نرسانو پوښتنه وکړه نو نثار ورته وویل چې " په سرکاري ګاډي کې تللي دي، مور به اوس په ل ګاډي کې ځو." زهره نور هیڅ ونه ویل ..ښاپیرۍ او نثار چای وڅښلې او د خدای په امان په ویلو له کوره ووتل. جانۍ لوښې راټولول چې مور ورباندې غږ وکړو، " ی څه مهال راغلې وو؟" جانۍ په انګڼ کې د لمر او د سیورې لیکې ته ودریده، بیا یې په یو ځای پښه کېښوده، " نمر په ې ځای کې و."

زهره د سیورې پلن والی ته کتل او تندی یې ګونځې شو. جا ی وهه شوه چې ښاپیرۍ راګیره شوې وه. هغه اوس د مور په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهیده   با زهره چې نورې پوښتنې پیل کړې نو جانې وارخطا شوه. ښاپیرۍ په هغې ډېره ګرانه وه او د ۰ یې غوښتل چې مور ورسره شر وکړي. د ځان د خلاصولو لپاره یې مور ته وویل، " زه نه یم خبره. ټول وخت په نغري کې اور بلولو، لرګي لامده ، څه به مې کړې وای؟" ماښام لمونځونه شوي وو چې ښاپیرۍ کور ته را ورسیده. هره غوښتل چې ورسره خبرې وکړي ځو د ښاپیرۍ په اوږدو نریو ګوتو د قلم نښې او د هغې په ورو بوټانو سپینې دوړې ورته د هغې د روزګار حال په چیغو ویل. نۍ ورته د وړاندې نه اوبه تودي کړې وې. ښاپیرۍ چې ځان وو ځلو او مور ورته ډوډۍ راوړه نو دې بیا په بالښت سر ې او د خوب په وادۍ ورکډه شوې وه.

ې د زهره خوب تښتیدلی وو. د شفا مړینه یې هیره وه او ښاپیرۍ کړو وړو ته زیاته وارخطا وه. هغه خبره وه چې نثار واده شوې دی، لوی لوی اولادونه لري، یوه لور یې هم واده کړې وه. خو هغه میخ ډول داسې نه ښکاریدو چې د ډېر عمر به وي. د هغه جامې به د ډاکټر ام چند د جامو نه ښایسته وې. کوټ او پتلون به یې د صدر د یو اوچت درزي نه جوړول، بوټان به یې د ځرمنې او د زمانې د فیشن سره سم برابر وو. سیګریټ به یې د هندي فلمونو ټر پرتوی راج په شان په لاس کې نیولو، د کوټ د لاندې د واسکټ په جیب کې به یې طلاي ګړۍ ایښی وه چې زنځیر به یې بهر ځوړند وو. س خو یې موټر هم اخیستی وو، او زهره ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﺒﻠﻪ ﻟﻮر ﻣﻌﻠﻮﻣﻪ وه، د هغې ستر‌ګې به تل اسمان ته وې، د کلي نه
ﯿﺎﺗﻪ ﭘﻪ ښار کې خوشاله وه.

خر څو ورځې چې ډېره نارامه شوه ، یوه ورځ ډاکټرې سیتا ته
ولاړه. هغه د مریضانو سره بوخته وه، د ډوډۍ په وقفه کې یې
زهره خپلې کوټې ته دننه کړه او تر ډېره وخته یې ورسره خبرې
وکړې. زهره چې له هغې کوټې راوتله نو داسې ایسیده لکه چې
یو جوارګر خپل هر څه ی وي، ستر‌ګې یې په ژړا سرې او
ک یې ژېړ تښتیدلی وو.

زهره په برنده کې دوي اتول وو، محبوبه هم راغلی وه. ښاپیرۍ
دننه په کوټه ، او جانۍ په پخلنځي کې بندې وې. دواړو د
برندې خبرې اوریدې. نن په مجلس کې دلاور خان نه وو، یوازې
ﻤﺪ خان ناست وو، عابدې څلور اولادونه په کلي کې پریښې وو،
یو یې په خېټه ې ځان سره راوړی و. ډاکټره سیتا او رام چند هم
غلل او د ښاپیرۍ د واده خبرې پېل شوې. او بیا فیصله پدې
وشوه چې بل اتوار ته به نثار د خپلو څو ملګرو او خپلوانو سره
ﺭاځي او د نکاح نه ور ﺴﺘﻪ به ښاپیرۍ خپل کور ته بیایي. فیصله
هم وشوه چې د زهره له خوا به یو څو مشران پدې نکاح کې
ښیني او د محلت خلکو ته به په بله ورځ شیریني وېشل کیږي.

ﻪ ورځې وروسته محبوبه او جانۍ ولاړې چې د نثار کور
وګوري او د ښاپیرۍ د ځای ځایګي اندازه ولګوي، خو هلته د نثار
ښځه شاترینه ناسته وه او محبوبې ته یې صفا وویل چې د نثار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویمه ښځه به د دې په مړي راتېرېږي. زهره وارخطا شوه او نثار پسې يې ږاب وکړو. ښام بيا د برنډې پر تخت د محبوبې، زهره او د نثار خبرې وشوې. غه ورله ډاډ ورکړو چې ښاپېرۍ بل کور اخلي، سودا شويده او په دوو ورځو کې به کيلي (کنجي) د ده په لاس کې وي. زهره يو څه تسله شوه خو د ښاپېرۍ بخت ته حيرانه وه. په لومړۍ واده يې کور و، خاوند يې نه و، اوس په دويم واده کې خاوند لري او کور يې نشته. د وتن لمونځ کې يې ښه په چيغو چيغو وژړل، جانۍ او ښاپېرۍ دواړه ورسره په مصلا کيناستې او دوی هم ژړل. اعظم په کټ کې ملاست وو او د کړکۍ د شيشو نه بهر اسمان ته يې کتل. هغه ټولو ته په قهر وو، مور ته، ښاپېرۍ ته، جانۍ ته، نثار ته. . . که د پلار ټوپک يې په کلي کې نه وی، نو س به يې ټول وژلی وی او پخپله به د محبوبې خپلوانو سره کابل ته تښتيدلی وی، خو داسې ونه شول. ښاپېرۍ په دويم ځل واده شوه او د نثار سره د هغه وړوکی کور ته ولاړه. د دی کور په لاندينی برخه کې لا پخوا د نثار ورور او ورينداري د خپلو شپږو اولادونو سره کډه کړې وه. ه ته يې وويل چې دوی د ښاپېرۍ خدمت ته راغلي دي، خو د نثار ټولو خپلوانو په لومړۍ ځل دا احساس کړی و چې هغه شتمن و او د هغه د دولت وارثان يوازې هغه اولادونه او ښځې نه دي.

زهره به اوس کلي ته ډېره نه ورتله، د ښاپېرۍ د واده نه ټول خبر شوی وو. کلي ښځو ورته د مبارکۍ په بانه ډېره تسلي ورکړې چې د ښاپېرۍ کور بيا اباد شو. خو زهره خبره وه چې په هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د خبرو موضوع زهره او د دې لور وه. د هغې د شپې بې هسې هم تښتیدلې و، اوس یې د نسوارو عادت اخیستی و. د غرمې او د شپې د ډوډۍ نه وروسته به یې چې نسورا په خوله کې ونیول نو دمه به شوه. ځانې سره اوس د لوبو لپاره د عابدې دوه اولادونه وو، ماه جهان د ښار په ښوونځي کې سبق ته ښینول شوی او کوثر به ورسره په تانګه کې تله راتله، ورځ به یې نیا کره تېره کړه.

زهره تر ډېره وخته د ښاپېرۍ کور ته نه ورتله، خو نثار به خپله ناوې هر ماښام مور کره راوستله. د اتوار ورځ به یې ټوله ورسره واړوله او پداسې یوه ورځ چې عابده او صمد هم د ماشومانو سره راغلل نو د زهره په کور کې به ښه ګڼه ګوڼه شوه. د ماشومانو خندا او منډو ترړو د زهره د کور سکوت مات کړو او هغې ته به خپلې اندېښنې ځایه ښکاره شول.

دولسم باب

اعظم د تخت نه سپینه تولیه او پاکې جامې را واخیستې، او له پړنو ښکته کوټې ته ورکوز شو. انې هم دغسې د تخت سره نږدې ولاړه وه، هغې یو لاس پخپل اننګي ایښې وو، د بل لاس ګوتو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیر وه، چې په او ـ د صابونو پر څنګ چودیدلی وې. په غوړونو کې یې اوس هم د اعظم یوه جمله بیا بیا آوریده!

" که بیا مې په کوټه ولیدې نو پښې به درله ماتې کړم." اعظم نن هغه په څپېړه وهلې وه. خو جانۍ نه د مخ، د لاس او د زړه درد هیر و. ې په تخت ایښې د چایو پیالی د تنور ډوډۍ او د پیروی کاسې ته کتل. ورور یې بې له چایو له کوره وتلی و. هغه حیرانه ه چې مور ته به څه وایي، زهره پدې محال د محبوبې په کور کې یوې بړستنې ګنډلو ته ناسته وه او د خپل زوی اعظم د بد خوی فریاد یې کاو. دې په لسم کې کامیاب شوې و. خو نمبرې یې ـمره ښې نه وې چې د ډاکټرۍ په کالج کې یې داخله اخیستې وی. ـپېړۍ هڅه کوله چې ورور ته په رام چند کلنیک کې کار پیداکړي، نثار ورله د کمپوډري د امتحان لپاره کتابونه هم ـاغوښتي وو.

ـ اعظم به نیمه ورځ ویده و، ماسپښنین به یې کوترې الوزولې او ـاښام به د یارانو سره کله سینما او کله کیسه خانې او صدر کې ـځیدو. کوټه یې د فلمي ستورو له عکسونو ډکه وه. نن چې له خوبه را ویښ شو، نو د ده د لمبا لپاره اوبه نه وې. جانۍ له سهاره د کور ټول څادرونه او میز پوښونه وینځلی وو. . کوځې مشکی هم نه ښکاریدو چې دوی ته یې یو مشک اوبه راوړی وی. پدې حال کې به اعظم د بازار سقاوې ته لاړو. ـانۍ ورور ته جامې ـ تولیه پر تخت کیښودل او پخپله د کنګال شـ ـ څادرونو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالتي سره کوټې ته وختله. اعظم بنه ډېر وخت هم هلته پر تخت
ناست و، مور ورله په لسم کې له کامیابیدو وروسته د لاس ګړی
اخیستې وه. ده به هر شیبه خپلې ګړی ته کتل او اخر یې صبر
تمام شو. دی خبر و چې د خواو شا کورونو کوتر بازان کله کله د
غرمې هم په کوټه ګرځیږي، او جانې چې ډېر وخت واړولو نو دی
ورپسې غلی بره وختلو. په کوټه ټوله تناوونه له تکو سپینو، شنو او
ساني رنګه ځادرونو ډک وو.

جانی تش بالتی د پړونو سره ایښې او د بازار په لوري د دیوال د
سوريو نه یې ها خوا په لوی سړک د لاریو موټرو ننداره کوله.
هغه له دې خبره نه وه چې د هغې بښې لاس ته، درې کوره لرې د
توبه دار سلیم ځوی شهباز، کوتره په لاس د خپل کور د بنیسره
ولاړ او دې ته یې کتل. هغه له دې هم خبره نه شوه چې ورور یې
یو ویړ شوی ځادر شا ته ولاړ، ه شهباز او کله دې ته سترګې
برندې کړې وې. جانۍ خو هغې موټر ته ځیر وه چې د پاسه پرې
سپیږ او زرغون رنګه جنډې رپیدې خواوشا ترې خلک راټول
وو.

موټر چې د .ی له سترګو پناه شو نو دا بنکته راکوزه شوه، تش
بالتۍ یې ایله پر ځمکه ایښې وه چې اعظم ترینه په سخته لهجه
بنتنې پیل کړې. نی یو څو ځوابونه ورته ورکړل او ژر تر
. یې لوښې راټولول چې د غرمې کټوی برابره کړې. خو اعظم
پاڅیدو له کمځی یې ونیوله په مخ یې ورله څو څپیړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي. هغه هک پک پر خپل ځای ولاړه وه او خبره نشوه چې ،روور يې څه وخت توليه اخيستې او سقاوی ه تللی او مور يې څه وخت کور ته را دننه شوې وه.

زهره چې د جانی پر مخ د ګوتو نښې او هغې د سترګو اوښکې اوليدې نو په سر يې اور بل شو. نن په لومړي ځل د هغې له ولي اعظم ته ښيره راوتلې وه، د سيد کرم د مرګ پرهر يې تازه شو. ظم ورباندې ګران و، خو پخپلو لونو يې د چا لاس اوچتول نه شو زغملی. عابدې خاوند صمد د زهره د ګواښ نه وروسته عابدې ته بدې ردې وئيلې خو له وهلو نه به يې ډډه کوله. د زهره ې ژبې ته يوازې ښاپيرې او اعظ تينګيدی شول. جانی د خدای مظلومه وه، ټولو به ويل د دې خبرې نه دي زده. د عابدې لور کوثر به ترينه زياتې خبرې کولی شوی. زهره د اعظم په انتظار وه او کله چې دی له سقاوی بيرته راغلو و د مور وينا ته يې هيڅ پام ونه کړو. جامې يې بدلې کړي او چې زهره ورته مخې ته وريده نو ورته يې وويل، "د کومو لونو ميندې چې ټوله ورځ له کوره بهر وي، ورنه يې د وهلو حق لري." پدې خبره زهره په واړو لاسونو خپل مخ په څپيړو ووهلو، خو اعظم په منډه له کوره او ب له کوځې هم پناه شوی وو.

په ښار کې لويه شوی وه اوپه خوی عادت کې له خپلو خويندو نه څه بل شان وه. ه هر کار يې سليقه له ورايه ښکاريده، زهره نه غوښتل چې دا لور يې هم د نورو په شان وړه واده کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عظم لپاره به يې جينكۍ كتلې، جوړې جامې به يې اخيستلې چې
هغه په كار ولګي نو په كال كې دننه به ورله واده كوي. خو اوس
اعظم چلن او د جانۍ ړدو وريښمينو ويښتو ورته ندېښنه پيدا
كړې وه او د ې حل د جانۍ په واده تماميدو. د دوی پښوانۍ
حلت كې د شفا او د ښاپيرۍ د ډېرو ملګرو كورونه اوس تش وو.
رمولا كورنۍ يوه ورځ ناڅاپه وركه شوه، چا ويل دوی فلسطين
ته تللي دي. شياما پلار په كراچۍ كې دوكان خلاص كړې او
دوی كډه وړی وه. د هر چا په خوله د پاكستان د جوړيدو خبره
وه. اعظم به اوس ډېرو جلسو ته ورتللو او زهره د هغه له خولې
اوريدلی وو چې د هندوستان ويش به كيږي.

عابده به اوس يوازې د اختر په ورځ مور كره راتله د هغې پنځم
اولادشوی و او د دلاور خان په دې لوی كور كې به هره ورځ په
دسترخوان كاسې اوړيدې. يو دوو ماشومانو به د ميندو نه وهل
خوړل، يو دوه به پكې په ژړا وو او يو دوو ښځو به پخپلو كې
خبرې بندې كړې. ميوه او شيريني به په كوټو كې د بندو دروازه
شا ته خوړل كيده و اخر دلاور خان مجبوره شو چې د ټولو زامنو
ټوی او نغری بيل كړې. ږې فيصلې دوه ورځې وروسته ددې
ر په انګړ كې شپږ چوترې او د خاورو نغرې جوړ شول.

زهره ډېره خڅه كړه چې د عابدې لور كوثر نږدې كلی كې د
جينكو ښوونځي كې سبق ووايي، خو د دلاور خان د كور ټولو
ړو او ښځو په يوه خله د دې مخالفت وكړو. "د خانانو لونه سبق

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وايي." دا د هغې کور دستور و. عابدې پخپله د پلار نه په کور کې ښتو کتابونو لوستل زده کړه کړي و، خو اوس دومره وخت او توان يې نه لرلو چې خپلې لور ته سبق ښودلی وی.

ره اوس پخپلو ټولو حواسو سره ځان سره کرل ريبل چې د انی د واده لپاره چا سره زړه خواله وکړي؟ محبوبه ورته په انو کې يو څو کورنی ښودلی وی خو نن هغې د ښاپېری لاره څارله. ښاپېری لور شوی وه او دوه مياشتې په کور کې د تېرولو نه وروسته هغې يو وارې بيا په رام چند کلنيک کې کار پيل کړې و. ه کلی کې ښځو لا د ښاپېری د دويم واده په خبرو نه وې ستړې شوي چې د هغې د ماشوم خبر يې واوريدو. هرې يوې به ګوتو شمېرل چې د هغې د نکاح او د ماشومې د زېږيدو ترمنځ څومره موده تېره شوی وه. شمی دايې پدې خبره چا باور نه کاو چې ماشوم د نهو مياشتو نه وړاندې هم زېږيدلی شي. اوس تازه وضوع د ښاپېری دا چلن وو چې د دوو مياشتو لور به يې خپلې مور ته پرېښوده، خپل ی (شوده) به يې نه ورکولې او د شيشې په بوتل يې ماشومه غلی کيده. هغې ښځې چې د زهره په کور کې د ماشومې د پيو د شيشې بوتل ليدلی و، ټولو ته يې د دې خبر ورکوو. دا چې هغه ږتل د کشتی په شان جوړ دی، دواړه مخه خلاص دی او د ربړ تې پرې لګيدلی وو.

ناپېری نن پخپل کور کې وه او زهره خبره وه چې پداسې ورځ به دا د نثار او د ماشومې سره ماښام مور کره راتله. هر په کوڅه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د موټر غږ په ا ریدو جانی دروازه خلاصه کړه او پخپله
ږخلنځي ته ولاړه، د هغې سترګې په ډېرې ژړا پړسیدلې وې او نه
ې غوښتل چې نثار یا ښاپیرۍ یې وګوري. ښاپیرۍ راتلو سره
اعلان وکړو، " ړې موږ فلم کتلو ته ځو." خو مور یې ولیده چې
پر تخت ملاسته او سر یې په سور رومال تړلی و نو پرېشانه شوه.
هم هلته په تخت کیناسته، نثار هم راغلو او چې د زهره نه یې د
ورځې حال واوریدو نو دواړه غلی کیناستل. د فلم پروګرام یې په
ځای پرېښودو او د زهره سره یې خبرې پیل کړې. د شپې ناوخته
پیرۍ او نثار بیرته خپل کور ته ولاړل او زهره ته یې ډاډ
ورکړو چې په بله ورځ به د اعظم سره خبرې کوي.

زهره خبره وه چې اعظم به ناوخته کور ته راتلو، هغه تر نیمې
شپې په مصله ناسته وه، نفلونه یې کول. خو داسې ښکاریده چې
اعظم په هغه شپه د کور لاره هیره کړې وه. جانی ویده وه او د
ملا د بان غږ سره یې د مور ژړا هم واوریده. زهره کرۍ شپه
د اعظم په انتظار تېره کړې وه، او اوس یې صبر تمام شوی و. په
کوڅه کې بې خرڅونکي به سهار ناره کوله. نن هم د هغه د نارې
سره‌سم زهره بورقه په سر له کوره ووتله. محبوبه خبره شوه او
و ورو ټول محلتیان هم خبریدل، ښاپیرۍ نثار ته په ژړا وه چې
د ورور درک یې معلوم کړي. د اعظم د ټولو معلومو او نامعلومو
ملګرو په کورونو کې لټه پیل شوه، پولیس خبر شو. ر ماښامه
ده شوه چې اعظم د خپلو دریو نورو ملګرو سره یو ځای د
ار د اورګاډو استیشن کې لیدل شوي و. دوي سهار وختي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یی په ګاډي کې سپاره شوې وو. ښاپیرۍ زړه تسله کړې و، خو مور ته یې نه وو وئیلې.

اوس چې مور کره راغله نو هغې ته یې ول حال تېر کړو او ژوند واریږ بیا پخپل ډګر روان شو. زهره ټول توان لکه چې په یوه شپه کې اوبه شوې وو. غې اوښکې اوس وچې وې او کله کله به یې سلګۍ وکړې، بیا به یې اسمان ته کتل او د هیچا خبرو واب یې نه وئیلو. عابده د یو څو ورځو لپاره کلي نه راغله او ټوله ورځ به یې مور سره په خبرو تېره کړه.

ښانی به د محبوبې په کور د مور نیمګړی کارونه پوره کول. د هغې لاس صفا وو او محبوبې ورته تارکشي او د سیلمېستارو کارهم ښودلی و. سږ کال زهره وریژې کرلې وې او فصل یې په ښه بیه خرڅ کړو. نه د ډوډۍ له غمه یو څه بې غمه شوی وه، خو اعظم ورته په زړه دومره لوی پر ر پرېښودو چې د رغېدو نه و. یوه میاشت چې تېره شوه نو نثار ته چا خبر راوړو چې د پښور هغو ځلورو هلکانو د بمبیي په فلمونو کې د کار لپاره ځانونه وړاندې کړې وو. بیا اعظم کور ته یو لیک راولیږلو چې مور نه یې بخښنه غوښتې وه او دا چې ډېر ژر به دی په یو هندي فلم کې ښکاره شي. د دې لیک سره هغه یو ښکلی عکس هم و.

ښاپیرۍ چې خبره شوه نو مور سره یې ټوکی پیل کړې، چې دا به م بمبۍ ته لاړه شي او د دلیپ کمار سره به ووینې. زهره یو څه ارامه شوه چې زوی یې ژوندی او روغ و. د هغې وسوسې ختمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې د ورځې ژوند یې بیا سم شو. خو د شپې به یې ټول فکرونه د زوی په هکله وو، "خدای خبر سمه ډوډۍ به یې خوړلی وي که نه؟ جامې خو یې هم نه دي وړی...پیسې ورسره نه وې، په کوم حال کې به ژوند کوي."

په بل سهار زهره د خپل خاوند د پینشن د پیسو اخیستو لپاره کچرۍ ته ولاړه نو په دفتر کې نوی منشي ناست و. زهره د یوسف پوښتنه وکړه نو خ ه شوه چې د هغه ښځه مړه شوې وه او دی د لسو ورځو لپاره په چوټۍ و. زهره خپلې پیسې واخیستې او کور ته روانه شوه. ز په لومړی ځل هغې ته احساس وشو چې د یوسف د کور اوکلي درک معلوم کړي، د ده په غم کې شریکه شي. د خپل زوی خبرې ورسره وکړې. د شفا د مړینې نه وروسته یسف ځو وارې د دې کور ته راغلی و. ځومره کارونه یې هم ورته کړې وو، د ډېرو جنجالونو نه یې دا راویستې وه.

د ورځې نورې تېرې شوې نو زهره بیا د پنشن دفتر ته ولاړه. د هغې هیڅ کار نه و خو یوسف سره یې لیدل غوښتل. هغه خپل ځای ناست وو او چې زهره یې ولیده نو ورته د احترام لپاره ودرېدو. هغه یوې خوا ته کیناسته او انتظار یې کاو چې یوسف له کارونو ا زګار شي نو دا ورسره خبرې وکړي. یا ښه ډېر وخت زهره ورسره خپلې خبرې کولې. هغه د ښځې په مړینې یې ومره ژړا ونه کړه ځومره چې د اعظم په کیسه یې اوښکې تویولې. یوسف ورته تسلي ورکوله او د اعظم په رویه یې افسوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کاو. ي ورته د خپل يو ملګري پته ورکړه چې د تجارت **لپاره** به کلکتې او بمبيى ته تلو راتلو. د هغه په نوم يې يو ليک ورله ورکړو چې پکې د اعظم درک او د هغه سره د مرستې خبره ليکلى وه. د زهره زړه ډاډه شوه، کور ته را غله نو جانۍ ته يې ول حال وويلو. اپيرۍ هم خبره شوه، په بله ورځ دوى د اعظم ياره د جامو او د وچې ميوې يوه غوټه برابره کړه، ښاپيرۍ د ورور په نوم يو ليک وليکلو او د بمبيى تجار ته يې ورسول.

ديارلسم باب

۱۹٤۷

اوس په بمبى کې څلور مياشتې تېرې کړې وې. ـه جنګي مونو کې به ده د جنګيالو په ډلو کې کله توره بريښوله، کله به يې دسـ ، او څپېرې جنګ کاوه او يو نيم وخت به يې يوه جمله ډايلاګ هم ووئيل. ـ ورځې ، ورته يوه روپۍ ورکړې کيده، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه ورته سم کار نه وو پیدا شوی. ده د پیښور د یوسف خان (د لیپ کمار) او د راج کپور غوندې بخت نه لرلو. ده سره ورغلي درې ملګري دوه میاشتې په خوا بیرته خپلو کورونو ته ورغلی وو. اوس به اعظم کله نا کله خپل کور پسې خپه شو. د مور د لاس پوده ډوډی، د ښاپیرۍ سره خبرو، د کلي مازدیګرۍ به ورته ترګو ته ودریدل، خو تر اوسه یې دومره پیسې نه وې ګټلې چې خپل کلي ته هسکه غاړه ورغلی وی. خپل فلمونه به یې څو څو ، پخپلو پیسو کتل چې ځان پکې وګوري. خو هغومره کار چې ده به پکې کړې و، په فلم کې نه ښکاریدو. تر اوسه هم د ده د مخ له نږدې عکاسي نه وه شوی او دې پدې سخت خپه و. خو اوس پکې راګیر و نه پوهیدو چې څه وکړي.

د ده سره راغلو ځوانانو کې یو تن قیوم په څو فلمونو کې د هیرو د ملګري رول لوبولی و. د فلمونو د اعلانونو په لویو پوسټرونو د ده نوم هم لیکل کیدو. اعظم به ماښامي د خپلو نورو ملګرو سره ځای د قیوم په هکله خبرې کولې ځکه قیوم اوس دوی سره نه اوسیدو. دی د یوې ډېرې نومیالی فلمي ایکټرسې سره د هغې په کور کې میشت و. د هغه په اړه یو خبر تود و چې ډېر ژر به دواړه واده کوي. اعظم به پدې خبره نور هم کړیدو، ځان به یې هر وختې هنداره کې لیدو و د قیوم او ځان ترمنځ به ورته هیڅ توپیر نه ښکاریدو. ولې په ده تر اوسه کومه مشهوره ښځه نه وه مئینه شوی؟ د بمبۍ په فلمي سټوډیو ګانو کې د ده په شان د ښه رول او چانس په انتظار ډېرې ځوانې جینکۍ هم راتللې و یو څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ته ډېر نازونه هم ورکړې وو. خو د هغه سترګې اسمان ته
، او په اسمان کې ځلیدونکی ستوري د ده لاس ته نه راتلل.

د کور نه ورته د جامو او د وچې میوې سوغات را رسیدلی و، د
ږرو ملګرو لیکونه به هم راتلل. ـس د هند د وېش خبره ښه
توده‌شوې وه. ځپانې به هم پدې خبرونو ډکې وې. یوه ورځ
اعظم د نورو ډېرو ځوانانو سره په یو جنګي سین کې د توري
نګ کاو. ریهرسل وشو، خو په فلمبندۍ کې به څه غلطي وشوه.
ډایریکټر به "کټ" یلو او ټول به بېرته خپلو ځایونو ته ولاړل.

اعظم د فلم د مرکزي کردار جامې اغوستې وې، ـصل جنګ ده
ورته کوو، او کیمرې د ده شا او اړخونو ته ودرول شوې وې. دی
خبر و چې په فلم کې به ـ داسې ښودل کېږي لکه چې هیرو
له جنګ کوي. نیمه ورځ تېره شوه خو تر اوسه د ډایریکټر په
خوښه سین نه و لوبول‌شوی. اعظم ستړی و، مایوسي هم ورسره
وه، پدې وخت کې ډایریکټر قهر شو او د مور ښکنځله یې ورته
وکړه.

عظم توره وغورځوله، د یو میز نه یې دشرابو ښښ بوتل را
واخیستو او ډ ریکټر یې پرې ووهلو. د فلم ـټینګ ند شو، ټول
په زخمي ریکټر راټول وو چې د سر نه یې وینې دارې وهلې.
اعظم په منډه د سټوډیو نه ووتلو، شاته یې نه کتل. ه خپله ځایه
یې ټول ـان ژر ژر راټول کړل، کوځې په سر کې یې ډاګې
ولیدو چې د ده په نوم یو لیک ورسره و. اعظم په تادي کې لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترې واخیستو ه لوی سړک یې تش سایکل رکشه کې ځان ور واچوو. ه خپله ښاره را وتلو پر وخت چې کومه تلوسه ورسره وه هم په ه تلوسه اوس د بمبی له ښاره په تېښته وو. و دا ځلې م اورګاډې لکه چې د ده په انتظار ولاړ و. ده د لومړۍ درجې ټیـ ټ واخیستو او ګاډي ته ور وختلو. ده سره په لاره کې ځینې کسان مل شول، خو د اعظم زړه له خبرو تور و. سترګې یې پټې نیولې وې ټول فکر یې دې ته وو چې په لاره کې یې پولیس ونه نیسي. دا وهم ورسره وو چې د بوتل ګوزار سخت و، که ډایریکټر مړ وي نو د قتل د سزا نه به څنګه تښتي.

اعظم ، ورځې په لاره کې تېرې کړې او لاهور ته چې رانږدې شو نو زړه یې و څه ارامه شو. په لاهور کې یې یوه ورځ دمه وکړه او چې یې جامې بدلولې نو د کوټ په جیب کې هاغه لیک وموندلو چې د بمبی نه د را و لو پر وخت یې ډاګې نه اخیستې و. د لیک په لوستلو یې زړه بیا نارامه شو. ښاپیرۍ ورته د جانی د واده خبره کړې وه. د هغې واده د جمعې پر ورځ و، د اعظم نه ځې او تاریخونه خطا شوی وو. د سرای واله نه یې پوښتنه وکړه نو هغه ورته وویل صبا د زیارت ورځ وه.

ظم سهار وختي له هوټله ووتلو په زړه کې یې هوډ کړې وو چې د جمعې په سهـ ه ارو مرو پېښور ته ځان رسوي. ګاډې ټکټ یې واخیستو او پخپله په انتظار کیناستو. په ټیشن کې یو کس نورو نه لګیا و چې په هندوستان کې د مسلمانانو وژنې پیل شویدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ، اخبار خرخوونکي نه یوه ورځپانه واخیسته او بیا ټولي پاڼې یې ولوستلې. د ،ه ګاډې چې د ډېلي نه راتلو په لاره ځنډیدلی و.

د عابدې زوی شاجهان چې له کوره وتلو نو مور ورته یو لیکلی غام په جیب کې کېښودو او ورته یې وویل، " ښاپېرۍ ترور ته یې په لاس کې ورکړې." اه جهان به داسې ځیني کاغذونه ی ته وړل، ځیني به ترې هېر شول. پدې کې به عابدې د وې یا د بلې ښځې ناروغي لیکلی وه او ښاپېرۍ به یې په لیدو ورته دارو درمل برابر کړل.

ساه جهان د تانګې کوچوان ته د رام چند کلنیک ته د ورتلو وویل، بې هلته ورسیدل نو څه ګوري چې د کلنیک مخې ته په یوې لوی لارۍ، د رام چند د کور شیان باریدل. شاه جهان ترور پسې لته وکړه خو هغه له کوره نه وه راغلی او چا ورته وویل چې نثار او رام چند کچرو ته ورغلی دی چې دا کلنیک به اوس د نثار شي. ساه جهان بېرته تانګې ته ورمنډه کړه، کوچوان اسپې ته چابک راخلاص کړو او شاه جهان چې پخ ل ځای کیناستو نو ورته یې وویل، " زه د خیره...کانګریسان روان شول." داخبره هغه په کلینک کې د چا له خلې اوریدلې وه.

و څو ورځې وروسته د رام چند کلنیک بورډ لرې شو او د هغې پرځای په شنو او سپینو رنګ ونو یوه نوی لوحه خلکو ولوستله.

" نثار کلنیک برای زنانه و مردانه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نثار لومړی ښځې شـ ـینې اوس د ښاپیرۍ وجود منلی و. ـو څه
ـده د ښار لوی کور ته تلله راتلله خو اخر یې فیصله وکړه چې دا
به په کلي کې اوسیږي. ـاپیرۍ او نثار خپله کډه لوی کور ته
یوړه نو زهره هم ـ خپل کور لوښي لرګي راټول کړل. د هغې په
ـر کې ډېر شیان نه وو، خو څه چې یې په تېرو کلونو کې په
ـار کې اخیستې وو، ـه یې د جانۍ لپاره کېښودل. د کلي کور
یې بارانونو وهلی و ـ هغې په جوړولو یې ډېرې پیسې ولګیدې.
ـاپیرۍ به ورته وویل چې هاغه کور کې دې زمیندار کینوي چې
ـر ورله ساتي، خو زهره پخپل کور کې پردي کسان نه غوښتل.

بیا یوه ورځ چې یوسف د دې کور ته راغلو نو خپله ورینداره یې
هم راوستله. ـزهره یو څه شک منه شوه او د ډوډۍ نه وروسته دا
ـ یې په باور بدل شو کله چې د یوسف وریندارې ترینه د جانۍ
غوښتنه وکړه. زهره لږه حیرانه پاتې شوه، یوسف په عمر کې د
ـنۍ نه ډېر مشر و، خو سپین ږیری نه و. د دوو دیرشو کالو و،
ـوکري یې پخه وه او تنخواه یې دومره وه چې په ښار کې یې ښه
ژوند کولې شو. زهره ورته وویل چې دا به د لونړو او زوی سره
صلاح کوي.

ـښاپیرۍ او عابدې دواړو د دې مخالفت وکړو چې دوی دواړو ډېرې
وړې واده شوې وې. دوي نه غوښتل چې جانۍ هم د ژوند ښه
ـخه د سخرګنی په خدمت تیره کړي. ـاپیرۍ خو لا تر اوسه
جانۍ ماشومه ګڼله او ورته به یې نانزکې راوړلی. محبوبې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ته نصيحت پيل کړو ـې يوسف تر جانی ډېر مشر و. خو زهره اوس د اعظم نه ناهيلی شوې وه. ځان ورته ډېر زوړ ښکاريدو، داسې يې ګڼله چې جانی واده کړې نو دا به بېرته کلي کې ژوند پيل کړي. يوسف يې را وبللو او ورته يې وويل، " که په ـار کې کور اخلې نو زه درله لور درکوم، ـما لور په ښار کې لويه شوې ده او د کلی د کارونو نه ده." يوسف ورته غاړه ښودده، نو زهره ټول خپلوان خبر کړل.

جانی د لويې کوټې د ديوالونو نه د فلمي ستورو تصويرونه لرې ل او ښکته پر ځمکه يې ايښودل. رګي په يو لوی صندوق ، يې د اعظم شيان راټول کړې وو. ـرو څو مياشتو راهيسې هغه بره په کوټه (چت) نه وه ختلی، په سخته ګرمی کې هم هغه ښکته په برنده کې به اوده کيده. اعظم چې کله راهيسې بمبی ته تللی و، جـ ی به شپه او ورځ هم دا فکر کاو ـې که دې په کوټه سيل نه کولی نو اوس به يې ورور په کور کې وی. ـ مور ويښته به يې داسې په يو مخ نه وی سپين شوی.

اوس د هغې د واده لپاره تيارې کيده. مور يې د دی نيم شيان لا وا د يوسف کور ته استولی وو، د اعظم د لرګي صندوق به د ـبوبې په کور کې ايښودل کيدو او زهره ورته ويلی وو چې تر ـزديګر دې د ورور ، شيان پکې کېږدي چې مزدوران يې يوسي. ی ته په ديوال لګيدلی د ټولو ستورو نومونه معلوم وو،" نسيم پرې چهره" د هغې ډېره خوښه وه. پدې تصوير کې هغه سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پښو ښکاریده، شهزادګۍ جامې یې پر غاړه وې او په اوږه یې یوه کوزه نیولې وه. یو ستوری "بهارت بهوشن" نومیدو، یو "سهراب مودې" و یوه ښځه "ګیتا بالی" نومیده چې د اعظم په نظر جانۍ ته ورته وه. و جانۍ به تر ، ورسره جنګ کاوه چې هغه دومره بدرنګه نه ده. د فلمونو دا ب تان اوس جانۍ ته په سجده وو د " لال پاچا سیګریټ" سره ښاپیرۍ هم له دیواله راوالوتله او د ترګو په رپ کې د ل ګي د صندوق په خیته کې ورکه شوه.

جانۍ ته د هر یو تصویر سره د خپل ژ ند ښې شیبې په ورکیدو ښکاره شوې. د صندوق سر یې بند کړو او د هغې د پاسه کیناسته. د هغې د سترګو اوښکې چې تر اوسه یې په خاموشۍ څڅې وهلې، نابېره په شور شوی. جانۍ له خولې بې واره د اعظم نوم راوتلو او هغې خپل مخ په دواړو لاسونو پټ کړو. یا تر ماښامه د دې سترګې وچې نشوی، د نکریزو جیګو ورسره ټوکې او ملنډې وهلی خو هیڅ د ، ې د زړه غوټۍ ل نه کړې شوه. نا پیرۍ او عابده له موره دومره خپه وې چې نکریزو ته هم رانغلی. محبوبې د زهره سره پټ پاللی و او د تل په شان ورسره ولاړه وه. د یوسف مور مړه وه او پلار یې ډېر بوډا و.، دواړه خویندې یې واده وي.

هغه له کوره جانۍ ته په یو صندوق کې څو ړې جامې راغلی ، چې د محبوبې په نظر ټول بې ډوله وي. ګلابي کمخواب د ړې سره دوه بنارسي لوپټې وې، یو زرغون او بل اودې رنګه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین کمیس سره ژېړ پرتوګ او نارنجي لوپټه وه. زهره یوسف
ه کلکه ویلي وو چې د مړی ښځې جامې او کالي به د هغې لور
ته نه راوړي. نو ځکه یوسف پخپله د ښار په بازار کې هر څه
چې مناسب ولیدل اخیستي وو. زهره اوس پدې غم کې نه وه چې
ور جامې یې ښکه وي، هغه پدې خوشاله وه چې د اوږو پیټې
به یې سپک شي. یوسف چې کوم کور په کرایه کړې و، هغه د
دي له کور غټ او پاک و، دوه کوټې یې ښکته او دوه بره وې. د
ږبو پمپ پکې لګیدلی و او فرشونه یې هوار وو. یوسف پدې کور
ې کرسۍ میزونه او دوه غټ پالنګونه هم ایښي وو. زهره د
پېرۍ په دویم واده کې له کلي هیڅوک نه وو رابللی، خو اوس د
ښانۍ په واده کې یې ټول خبرکړې وو.

اور ، ښار ته رانږدې و، یوسف خپل وړوکې صندوق لا پخوا
تیار دروازې سره جوخت ایښې وو. تلوسه یې دومره ډېره وه
ې له خدایه یې وزرې غوښتلې. خپلې ګړۍ ته به یې بیا بیا کتل،
. جمعې ماسپښین و، دوه بجې وې، اورګاډی د ټیشن نه په تانګه
کې د دوی تر کوره لږ لار وه او د ده پوره باور و چې جانۍ به
پله په ډولۍ کې کینوي. نغه ته د ښار د ودونو دود معلوم و. د
شپې لسو بجو نه وړاندې چا ډوډۍ نه خوړل ، تر څو چې میلمنو
ډوډۍ خوړله، ناوې به تیاره وه. د شپې ناوخته به یې په ډولۍ کې
کینوله او د ورا خلک په په پښو ورسره تر کوره تلل. هغه ته د
خپلو ځینو م رو د خپلوانو ودونه را یاد شول. اډی چې لږ نو
م ورو او د تم ځای ځمکې ته برابر شو، نو اعظم یو قلي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړه چې په سور کمیس او خر پټکي کې له پلیټ فارم نه ده ته کتل. ـېې ځلور نور قلیان ورو ورو ګاډی ته ور نږدې کیدل.

عظم د ګاډی د ودریدو نه وړاندې دروازه پرانیستې او ټوپ یې وهلی و، تر څو چې قلی د صندوق تانګې ته رساوه، دې د کوچوان سره مخامخ سیت کې ناست او هغه ته یې د خپل کور لاره ښودله. په په منډه شوه نو کوچوان د اعظم نه پوښتنې پیل کړې، یې ترینه د هغه ګاډی پوښتنه وکړه جې له امرتسره لاهور ته په لاره لوټ، او ټول مسافر یې وژل شوی وو. اعظم ورته وویل، " نه یم خو پرون د لاهور نه ټول ګاډي بند وو. زه پرون دول جې پدې ګاډي کې سپور شوی وم."

اعظم درې بجې د خپل کور په کوڅه ور دننه شو او په لاره کې ـاتو پټاسو او د ژېړو ګلونو پاڼو ورته په چیغه چیغه فریاد کاو چې ـانی پدې لاره تللی وه. ـر سره جوخت په میدانی کې دیګ ـونکو خپل لوښې را ټول کړې وو، ټولی سکروټې ایرې شوې او د کوڅې یو څو ماشومانو یو بل پسې منډې وهلې، هغه د خپل کور دروازې ته ودریدو نو زړه یې یو درز وکړ، هلته جرنده څوړنده وه. اعظم دا جرنده وپیژندله، دا د هغوې نه وه، دا د کور د خاوند وه. عظم هم هلته پښه نیولی ولاړ و او پخوا د دې چې د دروازې سره یې ډغرې وهلې وی، چا د هغه په اوږه لاس کیښودو، دا محبوبه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـانی په سور پالنګ ناسته وه، کله کله به یې له خولې سلګۍ
راوتله، چې د اعظم نوم به ورسره مل وو.

ز هره د مناف په تانګه کې کلي ته روانه وه. د لور ژړا یې اوس
وریده، جانۍ د ناوې په شان نه ژړل، هغې چیغې وهلې، ورور
پسې یې ژړل، د مور له غېږې، نه جدا کیده. صمد او نثار په
زوره ډولۍ کې کینولې وه. زهره ته اوس د خپلو اوږو پېټی نور
هم درونډ معلومیدو. ـګه چې کلي ته ور نږدې شوه نو مناف
ـې پوښتنه وکړه، "هدیره کې به ایساریږو؟"

ـهره په زړه لکه چې چا نوکاري لګولی وي، هغې مناف ته مخ
وګرځوو او ورته یې وویل.

"اوس ناوخته دی...کلي ته ور درومه."

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library